

KADINLAR NEDEN EVLENİR?

İLKİM ÖZ

ÖZ

5
BASKI

KADINLAR NEDEN EVLENİR?

İLKİM ÖZ, Ankara'da doğdu. 1986 yılında Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümünü bitirdikten sonra çeşitli hastanelerin psikiyatri kliniklerinde klinik psikolog olarak görev aldı. Özel okullar, telefonluk ve danışma merkezlerinde psikoterapist ve yönetici olarak çalıştı. Ankara'da yerel bir radyoda, kendi uzmanlığı ile ilgili bir radyo programını haftaya bir gün, altı yıl boyunca hazırlayıp sunan İlkim Öz, TRT radyo ve televizyonları dahil olmak üzere pek çok radyo ve TV kanalına uzman konuk olarak halen katılmakta ve ana haber bültenlerinde görüşleri alınmaktadır. Bir derginin düzenlediği panelde gösterilmek üzere çekilen "Sevgi Düşleri" adlı filmin senaryosunu yazmıştır. Ankara'da özel bir hastanede, çocuk sahibi olamayan eşlerle psikoterapi çalışmalarını sürdürmüş ayrıca lösemili çocuklar ve aileleriyle de çalışmıştır. Çocuk, aile ve eşlerle ilgili çalışmalarından dolayı, Türkiye'nin pek çok il ve ilçesinde konferansları ve söyleşileri düzenlenmektedir. Halen kendisine ait psikolojik danışma merkezinde psikolog ve aile terapisti olarak bireysel psikoterapi, aile danışmanlığı, evlilik terapileri, gençlerle ve çocuklarla psikoterapi çalışmalarını sürdüren İlkim Öz, çeşitli dergilerin yayın ve danışma kurullarında olup, dergi ve gazetelerde çıkan yazılarının yanı sıra, yayınlanmış on üç kitaba da imzasını atmıştır. İlkim Öz Cosmopolitan dergisinde de aylık yazılarını sürdürmektedir. İlkim Öz'ün yayınlanan kitapları:

- ❖ Çocuk Olmak; Çocuk ve İletişim, Çocuk ve Kişilik, Çocuğun Gelişim Dönemleri, Çocukta Uyum ve Davranış Bozuklukları, Çocuk ve Aile, Çocuk ve Eğitim.
- ❖ Genç Olmak; Ben Kimim?, Gencim Doğruyum, Mesleğini Kendin İçin Seç.
- ❖ Terapide Beş Soluk
- ❖ Üç Kadın Üç Mektup Üç Evlilik
- ❖ Anne Baba Olma Sanatı
- ❖ Erkekler Neden Evlenir?

e-mail: ilkimoz-yahoo.com.

Tlf : (312) 442 05 42
(312) 441 12 59

KADINLAR NEDEN EVLENİR?

İlkim Öz

Öz Yayınları
Kadın Erkek İlişkileri 1

KADINLAR NEDEN EVLENİR?

İlkim Öz

5. Basım : 2005
ISBN : 975-98344-05

Yayıncı : İlkim Öz
Genel Yayın Yönetmeni : Erkan Tan
Yayın Koordinatörü ve Editör : Elvan Tokmak
Kapak Tasarımı : Merve Öz - Dursun Sırlıklıgil
Fotoğraf : Ömer Tekdal
Dağıtım : Yeni Çizgi Yayın Dağıtım
Tel: 0 (212) 220 57 70

2005 Öz Eğitim Danışmanlık Hizm. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Öz Eğitim Danışmanlık Hizm. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Öz Eğitim Danışmanlık Hizm. Ltd. Şti.
Turan Güneş Bulvarı. 36/11 Yıldız - Çankaya - Ankara 06550, Turkey
Tel: 0 (312) 442 05 42- 441 12 59

Baskı ve Cilt: Cem Web Ofset
(312) 385 61 62 - 63

Anneme

Kız kardeşime

Kızıma

İÇİNDEKİLER

Giriş....1

Bana Önce Sevgi Ver, Sonra Seks İste.....5

Adı Bedenimde Saklı; Vajinismus.....39

Paniğimin Atağı, Beni Yatağa Bağladı.....73

Kocam Yüzüğü Taktı, Aşkı Attı....101

Güvensizliğim Eski Kocamdan Bana Hatıra....135

Evlilik Fobim Var.....155

Kadınlar Neden Evlenir?....189

KADINLAR...

Kadınların duygu bedenleri, fizik bedenlerinden daha fazla incinmeye müsait...

Kadınlar, sorunlar üzerinde daha çok yoğunlaşıp, çözümleri aramaya, erkeklere oranla daha becerikli...

Kadınlar, doğada daha güçlü. Kendi bedenleri içinde yeni bir bedeni besleyip, büyütüp, dünyaya getirebiliyorlar...

Dünyaya kadın yüreğiyle bakmak, beraberinde belki de terazinin “acı ve hüznün” dolu tarafının daha ağır basması anlamına geliyor...

Kadın olmak, erkeklere oranla hayatı daha fazla “düşünen” kısımdan yaşamayı gerektiriyor...

Okuyacağınız öyküler, gerçek yaşam öyküleridir. Hayatı, erkekleri, cinsel kimliklerini, cinselliklerinin sınırlarını, ilişkilerini ve evliliklerini terapilerde sorgulayan bu kadınları okurken, eminim sizde kendinizden duygular, benzer yaşanmışlıklar, sevinçler ve hüznler bulacaksınız. Kim bilir belki de iç dünyanızda ilişkilerinizde ya da evliliğinizde karanlığa yatırdığınız ve asla bakmaya cesaret edemediğiniz bilinmezliklerinizin anahtarını keşfedeceksiniz.

Böyle arayışlar cesaret gerektirir, öykülerde yer alan bu kadınlar bu anlamda cesur kadınlar. Terapilere cesurca getirdikleri yaşam öykülerini, bizlerle paylaştıkları için onlara teşekkür ediyorum.

(İsimler değiştirilmiştir)

Kitabımın basımı ile ilgili desteklerini benden esirgemeyen Prof. Dr. Şükrü Kızılot ve Ekrem Sarısu'ya, bilgisayarın başında geçen yorgun gecelerin ardından, bana harika öpücükleriyle hayat enerjisi veren çocuklarım Merve ve Mert'e, bu zorlu süreçte yorgunluğumu ve heyecanımı benimle paylaşan, varlığıyla bana güç veren Ertan Tan'a, kitap yazdığım için yüzümü göremeyen ama hoşgörüsüyle beklemeyi seçen arkadaşlarıma, bana sonsuz deneyimler kazandıran bütün danışanlarıma yürek dolusu teşekkürler...

Ve geçtiğimiz yıl aramızdan ayrılan, gerek eğitim, gerekse meslek yaşamım boyunca benden engin bilgisini, desteğini ve paylaşımlarını esirgemeyen değerli insan, sevgili hocam Prof. Dr. Atalay Yörükoğlu'na sonsuz sevgi ve saygılarımla...

GİRİŞ

Bu kitabı elinize aldığınızda kadınların neden evlendiğine ilişkin maddeler bulacağınızı sanmayın. Siz burada her satır ve sayfada, belki de tek bir kelimede, kendi iç dünyanıza ve evliliğinize ilişkin ip uçları yakalayacak ve büyük bir ihtimalle de, hem yüreğinizdeki, hem de aklınızdaki soru işaretlerine yanıt bulabileceksiniz.

“Kadınlar Neden Evlenir?”i, Mart 2004’te kitap evlerine ve okuyuculara ulaşmaya başlayan, “Erkekler Neden Evlenir”kitabımın devamı gibi algılayabilirsiniz. Gerçekten de bu iki kitap, birbirini tamamlıyor diye düşünüyorum.

Erkekler Neden Evlenir ilk kez 8.Mart.2004 de Dünya Kadınlar Gününde tanıtıldı. Tanıtım için böyle bir günün seçilmesinin nedeni, erkeklerin kadınları daha iyi anlayabilmeleri, onların duygusal dünyalarına daha yakın olabilmeleri içindi. Sonuçta, erkekler kendi sorunlarına ve evliliklerindeki çatışmalara sahip çıktıkları zaman, eşlerine daha da yaklaşacak ve yakınlaşacaklardı, amaç buydu.

Erkekler Neden Evlenir?’in tanıtımı için katıldığım pek çok televizyon programı oldu. Bunlardan biri de Cine 5 de “Başka Yerde Yok” programıydı. Kürşat Başar ve Tuluhan Tekelioğlu’nın sunduğu programda kitapla ilgili konuşurken, sevgili Tuluhan “*İlkim hanım, bundan sonra da Kadınlar Neden*

Evlenir?i yazarsınız artık” demişti. Benimde aklımda olan bu kitabın adı böylelikle belirlenmiş oldu. Yani sevgili Tuluhan’a bu kitabın isim annesi diyebiliriz.

“Erkekler Neden Evlenir?” kitabını okuyan pek çok okuyucumdan, sayısız mail, mektup ve telefon alıyorum. Bu okuyucuların içinde, erkeklerin de olmasına karşın çoğu tahmin edersiniz ki kadınlar! ve hepsi bana kendi yaşam öykülerini anlatıyorlar, yazdığım kitaplarda yer almak istediklerini söylüyorlar.

Meslek yaşamım boyunca yıllardır bu isteklerle karşılaşırım. Danışanlarım yaşamlarının öyküleştirmesini, başka yaşamlara da ışık olmayı istediklerini söylerler. Ama Mart ayından bu yana, yani “Erkekler Neden Evlenir?” çıktığından beri, hayat hikayelerini yazmamı isteyenler öylesine arttı ki... Anlaşılan kadınlar bu konuda epeyce yaralılar!

“Kadınlar Neden Evlenir”deki öyküleri çok yeni terapi seanslarımdan seçmedim. Buradaki öyküler, sonlanmış terapilerin öyküleridir.

Ben, her insanın yaşamının okumakla bitmeyecek bir kitap olduğunu düşünüyorum. Birazdan okuyacağınız öyküler, kendilerinden izin alınmış, isimleri değiştirilmiş danışanlarımın gerçek yaşam süreçleridir. Onlar sizlere, kendi yaşamlarından yola çıkarak, ufak da olsa bir ışık yakmak istediler. Umarım amaçlarına ulaşırlar.

İlk öyküdeki Neşe; kocasına o kadar kızgındı ki, onunla sevişmiyor, cinsel cezaya başvuruyor ve eşini önce sevgi göstermeye davet ediyordu. Eşi, Neşe’nin bu hırçın davetine ne kadar cevap verecekti?

Rüya, on iki yıllık evliliğinde, kocasıyla bir türlü cinsel beraberliği yaşayamamıştı. Rüya; ‘Adı bedenimde saklı’ dediği vajinismus’unu aşabilecek miydi? Rüya’nın vajinismus’unun altında saklanan gerçek neden neydi?

Semra, kendisini yatağına hapseden panik atağına sımsıkı bağlanırken, aslında neye tutunuyordu? Vazgeçemediği panik bozukluğunun ardında eşi Erdal'la ilgili duyguları mı vardı?

Nil, işkolik kocasına aşkı hatırlatabilecek miydi? İzzet; 'aşk yok' dediğinde, Nil neler hissetmişti? İzzet, uzaklara giderken, Nil'e ve tüm evliliklere nasıl bir mesaj bırakmıştı?

Kocasını döven Fatoş'un hayatında, eski eşine ait sır neydi?

Her evlenme teklifi aldığı anda, mide bulantılarına tutulan Gizem'in evlilik fobisinin altında yatan gerçeklik, Gizem'in fobisini yok edebilecek miydi?

İki çocuğu ve on iki yıllık evliliğinde, ruhsal iniş çıkışlarla çalkantılar yaşayan Çiğdem, 'acaba başka bir erkekle mi evlendim?' ve 'kadınlar neden evlenir?' gibi sorularının yanıtına ulaşabilecek miydi?

İç dünyalarının denizlerinde, en derinlere dalışlar yapan bu kadınlar dibe ulaştıklarında çaresizlikleriyle, umutsuzluklarıyla, geçmişin karanlık yaşanmışlıklarıyla, hayal kırıklıklarıyla, güvensizlikleriyle yüz yüze geldiler. Evliliklerini ve kendilerini adım adım, karış karış, yürek yürek sorguladılar. Kendilerine vardıklarında ise, kimi mutsuzluğuyla, kimi ise mutluluğuyla karşılaştı.

Geçmişlerindeki ve bu günlerindeki şiddetli depremleri ve bu depremlerin evliliklerinde yarattığı sarsıntıyı sizlerle paylaşan bu yedi kadın, öyle sanıyorum ki pek çok kadının duygularını dünyasına ve evliliğine de ayna tutacak.

“BANA ÖNCE SEVGİ VER,

SONRA SEKS İSTE....”

“Bu Erkekler Manyak Mı ?....”

“Eşimle sorunlarımızın çözüleceğine olan inancım, her geçen gün biraz daha azalıyor. Bu umutsuzluk ise, beni gün be gün daha da üzüyor, üstelik hırçınlaşmama neden oluyor. Adam beni anlamıyor. Ağlıyorum, suç oluyor. Niye ağladığımı sormuyor da, “yine mi ağlıyorsun diye kızıyor.” Dün gece yine beni çıldırttı ve ben yine iki gözümlü , iki çeşme şeklindeyken, bana bağırdı, kızdı, hatta küfür etti sonra da sevişmek istedi. Bu erkekler manyak mıdır, nedir? Allah niye böyle bir ırk yaratmış? Herhalde kadınlara ceza olsun diye. Kadınların ömrünü kısaltmak için yaratılmış bunlar.... Öff özür dilerim, çok doluyum...”

Neşe, öfkeden kıpkırmızı olmuş yanaklarına birkaç damla gözyaşı düşürürken, kocasının onu asla anlamadığını söylüyordu.

“Ona çok kızgınsın”

“Hem de nasıl. Bunu hep yapıyor. Ona defalarca söyledim. “Ben seninle kavga ettikten sonra, asla sevişmem” dedim. Herhalde her kadın da böyledir. Bir tek ben böyle değilim diye dü-

şünüyorum. Adam hiç anlamıyor, hayret yahu! Hem benim canıma okuyor, hem de yatak istiyor. Bu erkeklerin hepsi böyle mi acaba? Bence akılları fikirleri o meselede. Bir de utanmadan bana ne diyor biliyor musunuz? “Benim isteklerimi yerine getirirsen, ben de senin her isteğini yaparım.” Ayy, ne kadar adice değil mi? Hatta mide bulandırıcı. Ayrılmak istiyorum, bırakmıyor, terapilere gel diyorum gelmiyor. Ne yapacağım ben bununla bilemiyorum. Aslına bakarsanız, kızımız olmasa bir dakika bile durmayacağım ama babasına öyle düşkün ki, kıyamıyorum. Yoksa, ben onun yalvarmalarına bakmam, vurur kapıyı giderim de, kızına dua etsin.

Neşe, böyle hissetmekte haklıydı. Bu evliliği bu şekilde nasıl devam ettireceğini, terapilerde sorup duruyordu. Eşinin ona asla nazik davranmadığını, son derece kaba bir erkek olduğunu, sinirlendiği zaman ağza alınmayacak küfürler ettiğini, bu yüzden de zaman zaman ondan iğrendiğini anlatıyordu.

“Ya evlenmeden önce? O zaman da sana böyle kaba ve kırıcı mı davranıyordu?”

“Demek istiyorsunuz ki, bu adam en başından beri böyleyse, neden onunla evlendin? Göremedin mi? Vallahi görememişim demek ki. Biz üniversitede tanıştık. O zamanlar okulun en yakışıklı ve en popüler gençlerindendi. Hani aşkın gözü kördür meselesi var ya, benimki aynen öyle işte. Beni kıskanırdı, bu da benim çok hoşuma giderdi, salaklık işte.

Neşe, eşiyile dört sene flört ettikten sonra evlenmişti. O yılların, gezip tozmayla ve daha çok sınavlara çalışmakla geçtiğini anlatıyordu. Evliliklerinde ciddi bir iletişimsizlik vardı. Flört ederken de bu iletişimsizliklerinin olduğunu ama evlenince bu sorunun çözüleceğini umduğunu ifade ediyordu.

“O zamanlarda da öyle çok romantik değildi açıkçası, ama çok yakışıklıydı. Sanırım ben onun daha çok fiziğine ve okul-

daki karizmasına aşık olmuştum ya da etkilenmişim. Ah, onu buraya gelmeye bir ikna edebilsem. Çok inatçıdır.”

“Ya sen?”

“ Ben mi?...Niye bu soruyu sordunuz?”

“Sen de onunla inatlaşıyorsun. Yanılıyor muyum?”

“Evet inatlaşıyorum. Ben de onunla yatmıyorum., ona istediğini vermiyorum, onu cezalandırıyorum. Oh, çok iyi oluyor. Ondan hıncımı alıyorum. O yalvarmaları yok mu? O yalvardıkça, ben garip bir haz duyuyorum. Sizce anormal miyim?”

Neşe, bu soruyu sorduktan sonra, güçlü bir kahkaha atmış ve benim yanıtlımı beklemeden konuşmasına devam etmişti.

“Onu öyle yalvarırken görmek var ya, işte o an, bana ettiği bütün küfürlerin öcünü alıyorum. O kabalığı ve ahmakça erkeklik gücünün yerini, kedi tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare görünümünün alması, beni müthiş mutlu ediyor. “N” olur Neşe, n’ olur Neşe, hadi Neşe, Neşe tatlım kırma beni....”

Neşe, gülüyor, gülüyordu ama bu kahkahalarının arkasında ciddi bir öfke nöbeti olduğu belliydi. Yanılmadığımı kısa zamanda anlamıştım, çünkü neşenin kahkahaları hıçkırıklara dönüşmüştü. “Ondan nefret ediyorum” diye bağırırken bir taraftan da çılgınlar gibi ağlıyordu.

Neşe, bir arkadaşının tavsiyesi ile terapi almaya karar vermişti. Henüz seanslarının başındaydık. Aslına bakarsanız, Neşe ismi gibi neşe dolu bir kadındı. Hayatla barışık, espirili ve coşkulu bir yapısı vardı. Kişilik özelliklerinin arasında “inat” davranışı çok belirgindi. Oldukça inatçıydı. Kocasıyla da inatlaşıyordu. Kocasının zayıf tarafını keşfetmiş ve onu onunla sevişmeyerek cezalandırıyordu.

Bu davranışı pek çok kadın danışanımda gözlemliyorum. Kadınlar önce bilinçsizce eşlerini bu şekilde cezalandırıyorlar,

daha sonra bunun bilincine varıyorlar, eşlerini seksten mahrum etmeyi bilinçli bir davranış biçimine dönüştürüyorlar. Ama çoğunlukla varılan sonuç, acı verici oluyor. Bu davranış sorunları çözmediği gibi, sorunlara yeni sorunlar da ekliyor. Tıpkı Neşe'nin yaşamına eklenecek olan sorunlar gibi. Henüz ikimizde Neşe'nin evliliğinde yaşayacağı sorunları bilmiyorduk ama evliliklerindeki gerginlik, her geçen gün daha da artıyordu. Neşe seansını hıçkırıklarla bitirirken, daha sonra yaşayacaklarından habersiz, bir sonraki randevu gününü belirlemiş ve evinin yolunu tutmuştu.

“Evliliğim Güme Gidiyor...”

Araya koskocaman yedi gün girmiş ve Neşe karşımda yine elinde mendiliyle oturuyordu. İlk geldiğindeki günlerden eser yoktu. Onun hayat dolu ruhunu, geçen her gün, sanki sömürüyor ve bitiriyordu.

“Çok kötüyüm İlkim hanım. Bizim evlilik günden güne güme gidiyor. Aman gitsin, hiç umurumda değil de, evlilikle birlikte ben de güme gidiyorum. Kendimi toparlayamıyorum, işime adapte olamıyorum. İş yerinde sürekli hata yapıyorum. Kızıma karşı aşırı tahammülsüz olmaya başladım. Oktay, terapilere katılmadıkça bu işin çözüleceğini düşünmüyorum.”

“Eşinin terapilere katılması konusunda seninle aynı fikirdeyim ama biliyor musun, pek çok erkek terapilere katılma konusunda dirençli....”

Ben cümlemi bitirmeden, Neşe konuşmaya başlamıştı. Benim söylediklerimi dinlemediğini anlamıştım.

“Kabalığı ve hödüklüğü belki de her zaman vardı. Onun iğrenç bir kendine güveni vardır. Sanırsınız ki dünyayı o yaratmış. İşte onun, o iğrenç kendine güvenini yıktığım tek an, onunla sevişmediğim zamanlar.”

“Ama bu şekilde sorununuzu çözemezsin Neşe.”

“Çözemiyorum da zaten. Ne yapmam gerektiğini de bilemiyorum. Zaten bu yüzden buradayım ya. Ne yapmalıyım? Nasıl davranmalıyım ki, bu manyak bana insan gibi davransın?”

“Onunla inatlaşmaktan vazgeç ve sorununu onunla konuşarak çözme yoluna git.”

“Onunla konuşamıyorum İlkim hanım. Hemen ağlamaya başlıyorum. Ben ağlamaya başladığımda da, o bağılıyor. Kilitlenip kalıyoruz anlayacağınız. Evlenmeden önce, hamile kalmıştım. Hamile kaldığımı Oktay’a söylediğimde, kıyametleri kopartmıştı. Dikkat etmediğim için bana ağzına geleni söylemişti. Bu durumun benim sorumluluğum olduğunu defalarca tekrarlamıştı. Kendisini asla suçlamamıştı. Gidip bebeği aldır-dık tabi. Bebeğimi aldırduğım için kendimi çok kötü hissediyordum ve sürekli ağlıyordum. Bana o zaman bile ağladığım için kızmıştı. Düşünebiliyor musunuz? Kürtaj olmuşum ve ağlıyorum diye azar işitiyorum. Gerçekten de ben nasıl göremedim bu adamın bu kadar hayvan olduğunu?”

“Biraz daha sakın olmaya ne dersin? Oktay’a karşı aşırı bir öfken var. Önce bunu dindirmeliyiz.”

“Ona olan öfkemin dineceğini hiç sanmıyorum. Baksanıza adam terapilere bile gelmiyor. Hayvan işte... ne olacak?”

“Ona olan öfken azalmazsa, terapilerde rahat çalışamayız. Şu anda eşini zorla terapilere alamayacağımıza göre, sen kendi iç dünyanı temizlemeye özen göstereceksin.”

Neşe beni dinlememekte kararlıydı sanki. Üstelik terapilere de direnç gösteriyordu. Eşini kontrol etmek adına geliştirdiği bu davranıştan vazgeçmedikçe, terapilerden faydalanması mümkün değildi. Eşiyle iletişimi reddediyor, onunla konuşamadığını söyleyerek, burada da ağlama davranışını ortaya getiriyordu. So-

runları çözmek yerine, ya ağlıyor ya da seks yasağı koyarak, bir duygu durumundan, diğerine geçiyordu.

Ağlaması, güçsüzlüğüydü, seks yasağı ise, gücü. Bu iki duygu arasında gidip gelişleri Neşe'yi oldukça yıpratıyordu. Gücsüz Neşe ve güçlü Neşe olarak, kendisine iki ayrı kılıf biçmişti. Bu bir kişilik bölünmesi asla değildi, ama bu gidiş gelişleri, onun duygu dünyasını bölüyordu. Eşinin kendine olan özgüveninden 'iğrenç' diye söz etmesinin altında, belki de Neşe'nin özgüvensizliği yatıyordu. Bu konuya girmeye karar verdim.

“Geçen seansta, Oktay'la ilgili konuşurken, ‘onun o iğrenç kendine güveni’ demiştin. Bu konuya biraz bakalım diyorum, ne dersin?”

Neşe şaşkın bakışlarını bana çevirerek;

“Nasıl yani, ben kendimi toparlamaya geliyorum ve kendi seanslarımda o hayvanın kendine olan güvenini mi konuşacağım? Asla olmaz. Gelsin kendisi konuşsun bunları. Benim terapilerimde, ona yer yok.”

“Onunla evli olduğunu ve evliliğindeki sorunları çözmek için buraya geldiğini unuttun galiba! Evliliğinde sorunlar yaşıyorsun. Bu evliliğin içinde ikiniz olduğuna göre, eşinden bahsetmek de doğal değil mi? Bana onun özgüveninden söz etmeni istiyorum.”

Bu sözlerim üzerine Neşe hafifçe başını sallayarak, ‘galiba haklısınız’ demişti.

“Sanırım haklısınız. Oktay ve ben yoksam, bu evlilik de yok. Evet onun, iğrenç olarak gördüğüm bir özgüveni var. Kendisine aşırı güveniyor olması, beni çılgına çeviriyor. Her sabah, aynanın karşısında dakikalar geçirir ve kendisinin o sabah da yine çok yakışıklı olduğunu söyler durur. Benim güzel olup olmamam pek de umurunda değildir. Üstelik beni sürekli eleştirir durur. Kendisi bay mükemmel ya! İşte bu yüzden onu en çok

güvendiği alanında yani yatakta yenik düşürmek, benim için süper bir duygu.”

Neşe, dönüp dolaşıp aynı noktaya gelip takılıyordu. Bu kısır döngüden bir türlü kurtulamıyordu.

“Oktay’a neden bu kadar öfke dolusun? Ondan ne istiyorsun? Biraz bu konularda çalışalım mı?”

“Ona öfkeliyim çünkü bana istediğim gibi davranmıyor.”

“Onun sana nasıl davranmasını istiyorsun?”

“Daha nazik, daha içten, daha sıcak, daha sevecen olmasını istiyorum.”

“Bu isteklerin çok doğal. Peki bunları Oktay’a söyledin mi?”

Neşe şaşırılmış gibi bana bakarak;

“Tabi ki hayır, elbette ki söylemedim.”

“Ona bu isteklerini söylemedinse sana nasıl davranacağını nereden bilebilir ki?”

“Ne demek istiyorsunuz, pek anlayamadım.”

“Demek istiyorum ki, eğer sen eşine sana nasıl davranması gerektiğini ifade etmezsen, o bunu nasıl anlayabilir ki? Senin düşüncelerini okuyabilmesi mümkün değil.”

Neşe, söylediklerime gerçekten bir anlam yükleyememenin verdiği şaşkınlıkla bana bakmış ve konuşmaya başlamıştı;

“Ama...ama bilmesi gerek. Ben onun karısıyım ve bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilmediğini sanmıyorum. O çok zekidir, çok akıllı bir adamdır. Bu kadar basit bir şeyi bilememesi mümkün değil.”

“Sence bu beklentilerin basit istekler mi?”

Neşe gülmeye başlamıştı. Sanki, ‘siz benimle dalga mı geçiyorsunuz ?’ sorusu vardı gülüşünde.

“Hiç kuşkusuz çok basit. Sevecen olmanın, sıcak olmanın, romantik ve kibar davranmanın neresi zor İlkim hanım? Aman yapmayın Allah aşkına. Çok basit bunlar.”

Neşe'nin basit olarak gördüğü davranışlar, yani sevginin ifade biçimi, pek çok erkek için zordur hatta imkansızdır. Erkek danışanlarımla yaptığım terapilerde, onların içlerindeki sevgilerini ifade ederken nasıl da güçlük çektiklerini hayretle gözlemlemiştir. Öyle sanıyordum ki, Oktay da sevgisini ifade etmeyi bilemeyen erkekler arasında yer alıyordu. Bu durumda, Oktay'ı terapilere çekmek şarttı.

“Senin için sevgini ifade etmek kolay olabilir ama Oktay için aynı kolaylık söz konusu olmayabilir.”

“Neden acaba?”

“Çünkü erkeklerin çoğu, sevgilerini karşı tarafa aktarmayı bilemezler. Bu da erkeklerin duygusal güçlükleri. Çoğu erkek, eşine sevgi sözcükleri söylemeyi gerekli görmediğini söyler. Romantizm onlara saçma gelir. Ve sana şaşıracağın bir konu daha söyleyeyim. Çoğu erkek, sevgiyi ve aşkı cinsellikle eş değer tutar.”

Neşe birden heyecanlanmış ve ses tonunu kontrol edemeyerek, bağırarak konuşmaya başlamıştı.

“Aaa , gerçekten mi İlkim hanım? Ay Oktay da öyle mi acaba?. Ona göre de aşk ya da sevgi, cinsellik anlamına geliyor olabilir mi? Mesela, gün içinde beni arayıp da, beni özlediğini söylediği günlerin akşamında mutlaka cinsellik ister. Evde arkamda dolanır durur. Bana daha iyi davranır. Benimle ilgilenir. Ama ben bunun böyle olmasını istemiyorum. Sadece seks yapmak istediği zaman bana iyi davranmasına tahammül edemiyorum. Yoksa adam, sevgisini böyle mi anlatmaya çalışıyor? Adamın sevgisini ifade şekli bu mu demek istiyorsunuz?

Eğer öyleyse, ona biraz daha hoşgörölü olabilirim. Onun beni sevmesi yeter.”

Neşe, önemli bir nokta yakalamıştı. Yakaladığı bu noktayı kaybetmesini istemiyordum. Ancak zamanımız da dolmak üzereydi. Bazen terapilerde en can alıcı keşiflere geldiğimiz zaman, terapi süresi biter, bu beni de gerçekten üzer. Yani terapi açısından...

“Onun seni sevmediğini düşünüyorsun”

Duyduğu bu cümle, Neşe’nin coşku dolu sesini, hüznölü kelimelere terk etmesine neden olmuştu.

“Sanırım öyle. Sanırım onun sevgisinden emin değilim. Neden böyleyim ben, neden...neden !? Neden onun beni sevdiğinden emin olamıyorum?”

Neşe’nin biraz önceki heyecanı ve coşkusunun yerini, şimdi yanağından hızla yuvarlanan gözyaşları almıştı. Masanın üzerinde duran kutudan hızla mendilleri çekiyordu. Aldığı her bir mendil anında sıırıslıkam olurken, bir yandan da ağladığı için sürekli özür diliyordu. Seansı bitirmek için, Neşe’nin ağlamasının bitmesini bekliyordum. Nihayet, Neşe sakinleşmeyi başarmış ve yine benden özür dileyerek, terapi odasından çıkmıştı.

Neşe’nin dramını yaşayan pek çok kadınla yıllardır terapiler yapıyorum. Kadınlar ne ister? sorusunun yanıtını, erkeklerin bilmemesine halen şaşıırım. Kadınların ne istediğini bildikleri halde, onların bu isteklerini anlamsız bulan erkeklere, aslında kendilerinden kaçtıklarını anlatmaya çalışırım. Kendisini ifade etmekte zorluk çeken ve ‘buna ne gerek var’ın arkasına sığınan erkelere, bir terapist olarak değil ama bir kadın olarak kızarım.

"Babam da Sevgisini Söylerdi..."

Neşe bu seansta, geçen haftaya göre, daha iyi görünüyordu. Üzerine giydiği turuncu kazağı, yüzüne canlılık kattığı gibi içinde hissettiği duygular da bakışlarına renk getirmişti.

"Bugün çok iyi görünüyorsun. Sanırım hafta iyi geçti."

Neşe, neşeli bir gülümsemeyle bana yanıt vermişti.

"Eh, iyi geçti sanırım. Geçen haftaki seanstan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Nedenini tam olarak bilemiyorum ama hani şu erkeklerle ilgili söyledikleriniz beni rahatlatmış olabilir. Belki de Oktay beni seviyor ama bunu belli edemiyor. Olaya biraz bu açıdan bakmaya çalıştım ve neyi fark ettim biliyor musunuz?"

Neşe ile terapilerde zorlanmıyordum çünkü seans saatini nasıl kullanacağını iyi biliyor ve olabildiğince kendisini ifade etmeye çalışıyordu, yani konuşuyordu. Bazı danışanlarımın ağzından laf almak için ter döktüğümü bilirim.

"Neyi fark ettin?"

"Babamın da sevgisini hiçbir şekilde bize yansıtmadığını fark ettim. Anlayacağınız biraz geçmişte dolaştım, geçmiş yıllar-

ra yolculuk yaptım. Babam ne erkek kardeşime, ne de bana hiç bir zaman bizi sevdiğini söylememiştir. Hatta sevdiğini ya da bizi onayladığını belli eden sözcükler bile kullanmamıştır ama biz onun bizi sevdiğini bir şekilde bilirdik. Nereden bilirdik bilmiyorum ama bilirdik işte. O babamız ve bizi seviyor diye düşünürdük herhalde. En azından ben böyle düşünüyordum sanırım.”

“Bu yüzden de babanın sevgisini hiç sorgulamadın değil mi?”

“Kesinlikle öyle. Babam beni seviyor mu? diye düşündüğüm hiç olmadı ama hatırlıyorum da, bazı zamanlar bana sarılmasını ve ‘kızım seni çok seviyorum’ demesini müthiş arzulardım”

“Bazı zamanlar mı?”

Bu soruyu sorarken, ‘aslında her zaman’ yanıtını vereceğini biliyordum. Eğer iç dünyasına dikkatlice bakarsa bu cevabı verebilirdi. Ve yüreğindeki bu açlığı görürse, seansımızın arda kalan dakikalarını Neşe’nin yine gözyaşlarıyla boğuşarak geçireceğinden de emindim.

“Güzel bir soru. Aslına bakarsanız sanırım her zaman bunu istedim. Siz diyorsunuz ya, bilinç altına itme davranışı diye, belki de böyle bir şey yaptım ve bu isteğimi bilinç altıma yatırdım. Babam çok değişik bir adamdı. Çok fazla gülmezdi ama biz onun çok yumuşak bir kalbi olduğunu bilirdik. Sinirliydi çoğu zaman.”

“Sinirlenince ne yapardı?”

“Küfür ederdi, oraya buraya yumruk attığı olurdu, bize ya da anneme bağırırdı. Acayip gür bir sesi vardı. Korkardık ondan. Sinirli olduğunu anladığımızda odalarımıza kaçırdık.”

“Annenle araları nasıldı?”

Neşe, çok uzakları görmek ister gibi gözlerini kısarak konuşmasına devam etmişti. Yüzündeki mutsuzluk ifadesi, onun o uzaklarda pek de anımsamak istemediği yaşanmışlıkların olduğunu anlatıyordu.

“Çok sık kavga ederlerdi. Babam anneme küser ve günlerce konuşmazdı. Annem, onunla barışmak için bir sürü şey yapardı. Sevdiği yemekleri hazırlardı, onun bir dediğini iki etmezdi ama babam asla tek kelime konuşmazdı. En sonunda annem, bizi devreye sokardı. ‘Hadi babanıza şunu deyin, bunu deyin, niye annemle konuşmuyorsunuz, biz çok üzülüyoruz deyin’ falan gibi şeyleri bize öğretirdi. Bizi kullanırdı yani. Çocuk aklımla bile bunu anlardım ve anneme kızardım”.

“Annene niye kızardın?”

“Kızardım çünkü babama yalvarması hiç hoşuma gitmezdi. Annemi gurursuz görürdüm. Halen de öyle düşünüyorum. Babama karşı hiç gururlu ve onurlu olmadı. Bizi bile kullanabildi. Babam ona günlerce küstüğü halde, kocasını hiç cezalandırmadı.”

Neşe’nin Oktay’a karşı olan acımasız davranışının nedenleri arasında bu yatıyor olabilirdi. Annesinin babasına hiç tavır koymaması, onunla barışmak için çocuklarını bile kullanıyor olması, Neşe’nin düşünce zincirine “kocana hoşgörülü olma, kocanı cezalandır” halkasını eklemiş olabilirdi. Babası tarafından sevildiğini bir kez bile duymamış olması da, onun kendine olan güveninin gelişmesini engellemişti. Neşe’nin bunları fark etmesini sağlamalıydım.

“Annenin babanı cezalandırması gerektiğini düşünüyordun.” Neşe’nin bu sorunun içinde, kendi davranışının yanıtını bulmasını istiyordum.

“Evet, aynen öyle. Annem, babamı hiç cezalandırmadı, hep babam annemi cezalandırdı. Onunla konuşmayarak, ona küse-
rek, hem anneme hem de bize ceza verdi.”

“Annen babanı nasıl cezalandırmalıydı sence?” Neşe, bir an bile düşünmeden ağzından kelimeler dökölüvermişti.

“Nasıl olacak!? Onunla yatmayarak tabi... Ama annem geceleri babamın yanına giderdi, babam da küs olduğu için yataktan kalkar ve salona gider yatar. Düşünebiliyor musunuz annemdeki gurursuzluğu? Babamla barışmak için, babamla arasını düzeltmek için gidip onun koynuna giriyordu. İğrenç bir şey bu.”

“Neşe, söylediklerini bir an için düşünmeni istiyorum. Burada duralım ve söylediklerine bakalım. Şu ceza olayı ve cezanın, kocayla yatmamak olması sana bir çağrışım yapıyor mu?”

Neşe, yüreğinden dökülen sözcükleri zar zor durdurarak, birkaç dakika düşündü ve ne demek istediğini anladı.

“İnanmıyorum İlkim hanım! İnanmıyorum...! Ben, yani ben bunu yapıyorum!... Ben, annemin babama yapmasını istediğim davranışı, Oktay’a yapıyorum öyle mi? Doğru görüyorum değil mi?”

Neşe, aradığını bulmuştu, en azından bir düğümü çözmek üzereydi. Hem sevinçli, hem şaşkın, hem de öfkeli bir ifadesi vardı. Birden bakışları donuklaşmaya başladı. Bu bakışların ardından ne geldiğini çok iyi biliyordum.... Gözyaşı...

“Evet ben annemin, babamı onunla yatmayarak cezalandırmasını istedim hep. Annem hiçbir zaman böyle bir şey yapmadı. Benim bu isteğimden de hiçbir zaman haberi olmadı. Ancak benim aklımda babam bu cezayı hep hak etmişti. Bunu söylemek çok güç ama size itiraf edeceğim; babam öldüğünde cezasını bulduğunu düşünmüştüm. Ne kadar kötü kalpliyim değil mi?”

Neşe yine gözyaşlarına boğulmuştu....Birkaç dakika sonra kendisini toplamış ve seansın bitimine ne kadar zamanımız olduğunu sormuştu.

“Bugünkü seansımızda fark ettiklerini benimle paylaşmanı istiyorum Neşe.”

“Fark ettiklerim pek de hoş şeyler değil aslında. Geçen seans sizden erkeklerin duygularını söyleyemediklerini öğrenmiştim. Bu arada, babamın da bana beni sevdiğini hiç söylemediğini sizinle paylaştım. Annemin babamı cezalandırması gerektiğine olan inancımın, beni nasıl da olumsuz yönlendirdiğini fark ettim. Annemin babama yapmasını istediğim şeyi, benim kocama yaptığımı gördüm. Ölürken babama içimden söylediklerimi size itiraf ederek, kendimden bir kez daha nefret ettim. Geldiğimde iyiydim ama şimdi hiç iyi değilim.”

Terapilerin “duygu çözümlemesi” aşamalarında, kişi kendisini kötü hisseder. Ancak aynı zamanda da üzerinden bir yük kalkmış gibi hafifler. Bundan sonrası kendisiyle barışması aşamasına kalır. Kuşkusuz Neşe de yıllardır içinde tuttuğu bu duyguların açığa çıkmasıyla rahatlayacaktı. Ama babasıyla ilgili çözmesi gereken bir düğüm daha vardı.

“Babam Ölürken...”

“Bugünkü seansımıza müthiş güçlü geldim. Her şeye hazırlıklıyım. Kendimle ilgili karşılaşacağım her duruma karşı güçlüyüm. Bu psikoterapi denen olay, gerçekten harikalar yaratıyormuş. Arkadaşım demişti de pek inanmamıştım. Ama soracak olursanız, halen Oktay’a cezaya devam. Onun bana kaba davranmasını bir türlü hazmedemiyorum. Yine bu yüzden birbirimize girdik ve bana ne dedi biliyor musunuz? Aynen şöyle dedi; ‘ Bu davranışına devam edecek olursan, kendime bir sevgili bulacağım.’ Hah hay...güleyim bari. Beyefendi beni tehdit ediyor...”

Ona, ‘ya söylediğini yaparsa?’ demek istemedim. Oktay’ı tanımıyordum ama yaklaşık iki yıldır bu sorunla uğraştıklarını ve uzun süreler boyunca eşi tarafından seks yasağına tabi olduğunu bilmek, onun Neşe’ye karşı böyle bir çıkış, bir tepki vermesini de olası kılıyordu. Bu düşüncelerimden kendimi uzaklaştırmaya çalışırken, Neşe’nin hızlı hızlı konuştuğunu fark ettim. Babasından söz ediyordu.

“Ne ilginç değil mi, babam bana beni hiç sevdiğini söylememesine karşın, ben onun beni sevdiğini biliyordum. Nereden biliyordum ki acaba? Bunu düşünüp durdum bir hafta boyunca.

Babamın bu yaklaşımı bende nasıl bir etki yaratmış olabilir? Bunu size sormak istiyorum.”

Neşe, oldukça zeki bir kadındı ve terapi sürecinden olabildiğince olumlu faydalanıyordu.

“Sana şöyle açıklayabilirim. Çocukluğumuzda sevgi duygusunu annemizden, güven duygumuzu babamızdan alırız. Babadan alınan güven duygusu, çocuğun kendine olan güveninin temelini oluşturur ve onun özgüvenini besler.

Kız çocuğunun ilk tanıdığı karşı cins, babasıdır. Kızların, babaları tarafından onaylanmaları, güzel sözler duymaları, sevgi sözcüklerini duymaları, onların kendilerine olan güvenlerini artırır. “Ben sevmeye değerim” düşüncesi bu şekilde oluşur kız çocuklarında. Ve yetişkin olduklarında, flörtlerinde ya da evliliklerinde kendilerine güvenli kadınlar olurlar. Eşlerini, onları sevdiklerinden emin olurlar. Sevgi açlığı yaşamazlar.”

Neşe anlattıklarından, hemen kendi çıkarımını yapmaya başlamıştı.

“Şunu mu demek istiyorsunuz? Babam beni hiç onaylamadığı için, benim de bir kadın olarak kendime güvenim yok. Bu doğru olabilir. Hatırlıyorum da, babamın eve geleceği saatlerde çok mutlu olurdum, anneme yardım ederdim, isterdim ki annem babama beni övsün, babam da beni sevsin. Annem, babama ‘bak sofrayı Neşe kurdu bu akşam’ diyerek, ondan bir yanıt beklerdi, ben de tüm duyularımı açıp dikkatle babamın söyleyeceklerine odaklanırdım. Ama babamdan hiçbir tepki gelmezdi. Yüzüme bakmazdı bile. Çoğu kez gizli gizli ağladığımı bilirim.”

Neşe yine gözlerini uzaklara kilitlemişti, sanki orada babasını görüyor gibiydi. Yüzünde acı dolu bir gülümseme vardı.

“Babam hastalanmıştı, hastanedeydi. Annem sürekli hastanede babamın yanında kalıyordu, biz gündüzleri hastaneye gidip geliyorduk. Bir gece annem, hastaneden aradı ve babamın

durumunun ağırlaştığını, hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi. Erkek kardeşimle apar topar hastaneye gidişimizi hatırlıyorum. Yolda ikimiz de hiç konuşmuyorduk. Olacağı biliyorduk çünkü. İçimden babam ölürse, annemin kurtulacağını düşünüyordum ama bunu kardeşime söylemiyordum elbette. Belki o da içinden benzer düşünceler geçiriyordu, kim bilir?

Babam ölürse diyordum, ‘artık küsmeler bitecek, annemin babama gurursuzca yaklaşımları sona erecek’. Düşüncelerimi şoförün, ‘hastaneye geldik’ diyen sesi bölmüştü. Taksiden apar topar inerek, hastanenin o hastalık ve ölüm kokan koridorlarında, kardeşimle ilerlemeye başladık. Belki de buraya son gelişimizdir diye geçiriyordum içimden. Babamın yattığı odanın önüne geldiğimizde, içeriden ağlama sesleri geliyordu. Seslerden en güçlü olanını tanıdım. Annemin sesiydi. Erkek kardeşim hemen içeri daldı ve o da hıçkırmaya başladı. Ben odanın dışındaydım ve sanki orada bir güç beni tutuyordu. Bir türlü odaya giremiyordum. Babamın öldüğünü biliyor ama ona olan duygularımla yüzleşmemek için, içeri girmiyordum. Ne kadar zaman sonra bilmiyorum, kardeşim içeriden çıktı, berbat görünüyordu. Bana yaklaştı, kollarıyla sımsıkı bana sarılarak ağlamaya devam etti, bir yandan da şunları söylüyordu; ‘Babamız ölmüş ablacığım...babamız ölmüş....’ O an aklımdan geçen düşünceler beni sonsuz derecede ürkütmüştü; Cezasını buldu....”

Neşe’nin bakışları hala aynı noktadaydı. Konuşurken bir saniye bile gözlerini o noktadan ayırmamıştı. Yüzündeki acı gülümsemeye, gözyaşları da eklenmişti. Ben her zaman fiziksel yaraların daha çabuk kapandığını ve iyileştiğini düşünürüm. Duygu bedenimizdeki yaralar çoğu zaman kapanmaz ve verdiği acı büyük olur. Neşe’nin de duygu bedenindeki yaralar kapanmamıştı ve son derece yoğun bir acı içinde olduğunu hissediyordum.

“Babanın ölümüne, cezasını buldu diye tepki gösterdin.”

“Evet, öyle yaptım. Dediğiniz gibi, belki de bu bir tepkiydi.”

“Çünkü ona kızgındın...”

“Kesinlikle ona çok kızgındım. Çok mu kötü kalpliyim sizce?”

Neşe bu soruyu sorarken, aynı zamanda elindeki mendille, gözlerinden akan rimelleri silmeye çalışıyordu. Silmeye çalıştıkça, rimelleri daha da dağılıyor ve yüzü kapkara oluyordu, tıpkı ruhundaki siyahlık gibi.

“İstersen yüzünü yıka, hem seansa da biraz ara vermiş oluruz. Epeyce yorulduğunu düşünüyorum”

Neşe bu önerimi yerine getirmiş ve sessizce lavaboya gitmişti. Daha sonra seansın bitimine kadar, kendisinin ne kadar da kötü bir insan olduğunu söyleyip durdu.

“Kendimi Affedemiyorum...”

Cinsel tercihini, eşcinsellikten yana yapmış genç bir danışanın seansının ardından Neşe girdi odaya. Kendisini bir külçe gibi hissettiğini söyleyerek, kelimeleri birbiri ardına dizmeye başladı.

“Şimdi de suçluluk duygularıyla boğuşuyorum İlkim hanım. Gözüm ne kızımızı görüyor, ne de Oktay’ı. Oktay yine aptal aptal peşimde yalvararak geziyor ve seks dileniyor. Onu bu işkencede görmekten müthiş bir şekilde zevk alırken, aynı zamanda babama hissettiğim duygular beni çok rahatsız ediyor. Kendimi affedemiyorum ama bu arada Oktay’a olan öfkemden kurtulamıyorum ve hala babama kızgınım.”

“Neden duygularına direniyorsun?”

“Ne yapayım yani? Anlayamadım?”

“Babana kızgınsın ve bundan da suçluluk duyuyorsun. Sence neden böyle çelişkili duygular yaşıyorsun?”

“Yaşıyorum çünkü babama kızmamam gerektiğini düşünüyorum”

“İşte püf noktası burada Neşe. Gerekenle, hissedilenler bazen aynı olmaz. Sen babana öfkelisin ama aynı zamanda ona

öfke beslememen gerektiğini düşünüyorsun. Bu da sende suçluluk duyguları yaratıyor. Sana duygularına direnme derken, bunu ifade etmek istiyorum. Babana kızgınsın ve bu kızgınlığını, öfkeni senelerce bastırmışsın. Oysa kızgınlığını yaşamalısın. Ancak ondan sonra, babanla ve kendinle barışabilirsin.”

Neşe düşünceli düşünceli yüzüme bakıyordu. Sözlerimi özümsemeye ve hem aklında, hem de ruhunda bir yerlere yerleştirmeye çalıştığı belliydi.

“Peki, babama olan kızgınlığımı nasıl yaşayacağım?”

“Öfkeni bastırmayarak ve babalara da kızılabileceğini kabul ederek. Eğer babanla konuşsaydın, ona neler söylemek isterdin?”

Neşeyi yine zorlu bir yola yönlendiriyordum.

“Ona, neden bana hiçbir zaman beni sevdiğini söylemediğini, neden bana hiç sarılmadığını sorardım. Beni ne kadar seviyorsa, o kadarını anlatmasını isterdim, fazlasını değil. ‘Buna ihtiyacım var baba’ derdim. ‘Senin sevgini duymaya ihtiyacım var.’ Anneme bir daha küsmemesini ve ona da sevgisini söylemesini isterdim. Annemi yalvartmamasını ve küfürlerine son vermesini söyledim. Ve ona şunu da söyledim; ölmüştün ama beni duyduğunu ya da düşüncelerimi hissettiğini biliyorum. Sana cezanı buldun derken, kızgınlığımdan söylemiştim. Aslında seni çok seviyorum babacığım derdim.....”

Enderdir ama bazı terapilerde, göz yaşlarımı frenlemek bana çok zordur. Hani bıraksam, akmak için can atarlar. Hem bir terapist, hem de bir insan olarak, Neşe’nin babasıyla olan bu konuşması, beni kaybedilmiş baba-çocuk sevgisi adına oldukça etkilemişti.

Zamanın uzun gibi görünüp de, aslında çok kısa yaşamlarla donatılmış dünyamızda, sevgiyi ifade etmekte bu kadar cimri davranmak, kaybedilmiş yaşamlardan başka ne olabilir ki?

Keşke Neşe'nin babası hayattayken, kızına onu ne kadar çok sevdiğini söylemiş olsaydı, keşke Neşe'nin babası hayattayken kızına doya doya sarılsaydı, keşke Neşe'nin babası sevgisini eşine ve çocuklarına sık sık söyleyen biri olsaydı ve keşke Neşe'de babasına, yaşarken onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilseydi.

Zamanı geriye sarabilseydik ve babası Neşe'ye sevgisini ifade eden bir baba olsaydı, o zaman Neşe kendisine daha güvenli bir genç kız olacak ve evliliğinde eşine kızdığı zamanlar, onu cezalandırmaya değil, onunla iletişim kurup sorunlarını çözmeye çalışacaktı. Şimdi ise, kendisini babasına karşı affetmeyen ve kocasını sürekli cezalandıran bir genç kadın vardı karşımda.

Neşe, babasına olan sevgisini defalarca haykırdıktan sonra, ağlama krizi ile birlikte, öfke krizini de yenmeyi başarmıştı. Her seansta olduğu gibi, yine yüzünü yıkamak üzere lavaboya gitmişti...

“Babayı Ziyaret...”

Çantasını, özenle yanındaki koltuğa yerleştirdikten sonra yorgun bir ses tonuyla o hafta yaşadıklarını anlatmaya başlamıştı.

“Artık siz sormadan, hemen anlatmaya başlıyorum! Terapinin yolunu yordamını iyice öğrendim ne dersiniz?”

“Terapinin gidişatını öğrenmen harika...Ancak yorgun görünüyorsun.”

“Evet, gerçekten yorgunum ama beden olarak değil, ruhum yorgun İlkim hanım. Bu yorgunluğun olması gerek galiba.”

“Yorgunluk olmalı ki, ardından ruhun zindeliğine kavuşabilirsin.”

“Her seansta bu kadar az mı konuşuyorsunuz? Yoksa sadece benim seanslarımda mı? Arkadaşıma sordum da, onun terapilerinde epeyce konuşuyormuşsunuz. Kusura bakmayın soruyorum ama merak ettim de...”

“Her seansın farklı bir kişiliği vardır Neşe’ciğim. Kimisinde terapist çok konuşur, kimisinde ise sessiz kalması gerekir.”

“Yani bunlar terapi teknikleri mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Neyse canım, ben de neler saçmalıyorum. Sizin işinizi size soruyorum. Kusura bakmayın n’olur. Zaten bu günlerde hep saçmalıyorum. Oktay öyle söylüyor. Saçmalayıp, duruyorsun, benimle hiç ilgilenmiyorsun diyor.”

“Gerçekten ilgilenmiyor musun?”

Bu soruyu sorarken, aslında ilgilenmediğini tahmin ediyordum. Çünkü Neşe, son günlerde babası ile ilgili duygularıyla uğraşıyordu. İç dünyasında onları temizlemeden, eşiyle ilgilenmesi ve evliliği ile ilgili sorunlara eğilmesi çok zordu.

“Vallahi o hayvanla ilgilenmeyi pek de düşünmüyorum. Neyse boş verin onu, size rüyamı anlatayım ve rüyamın beni nerelere götürdüğünü...”

“Tamam, seni dinliyorum” derken, rüyasında babasını gördüğünden kuşku yoktu.

“Rüyamda kocaman bir çiçek bahçesindeydim. Rengarenk çiçekler vardı ama ben sadece siyah çiçekleri topluyordum. Rüya bu işte, siyah çiçekler de nereden çıktı? demeyin. Çiçekleri toplaya toplaya giderken yol beni bir dağın eteklerine getirdi. Dağ çok yüksekti. Geri dönüp eve mi gitsem, yoksa bu dağı çıksam mı diye düşündüm. Tam geri dönmek üzereydim ki, babamın sesini duydum. Beni çağırıyordu ama sesi dağın arkasından geliyordu. Bir an tereddütte kaldım. Hava kararmaya başlamıştı. Gün bitiyordu. Ya babama gidecektim, ya da eve. Ürküp eve gitmeyi tercih ettim ama babamın yalvaran sesi beni yine dağın eteklerine geri getirdi. Tam dağa tırmanmaya başlamıştım ki uyandım. Önce sizden bu rüyayı yorumlamanızı rica edeceğim.”

“Pekala, birlikte yorumlayalım. Bakalım bilinç altında neler açığa çıkmış. Sence çiçek bahçesi neyi simgeliyor olabilir ve neden sadece siyah çiçekleri topluyorsun?”

“Ya İlkim hanım, bir kere de siz söyleyin, inanın buradan çıktığımda beynimin acayip yorulduğunu fark ediyorum”.

“Hayatta, yorulmadan elde ettiğin hiçbir şeyin değeri olmaz, bu durum terapiler için de geçerli. Kendini sen çözmelisin, ben değil. Ben sadece sana yolu gösteriyorum, bulacak olan sensin ve tabi ki yorulacaksın.”

“Tamam pes ettim, kabul ama siz de biraz yardım edin.”

“Önce çiçek bahçesine bakalım, ne dersin?..”

Rüya analizinin sonunda, Neşe yine yorulmuştu ama doğru sembollere de ulaşmıştı. Çiçek bahçesi hayatı simgeliyordu, sadece siyah çiçekler ise, babasına olan olumsuz duygularını. Bu duygularını topluyordu hep, kızgınlığını, öfkesini biriktiriyordu. Dağ, babasına ulaşamamasını simgeliyordu, babasının onu çağırması ise, babasına olan özlemini. Babasına gitmekle eve dönmek arasında tereddütte kalması, babasına olan sevgisini kendisine bile itiraf edememesini anlatıyordu. Çelişkilerle dolu olan bilincine, bilinç altı böyle bir ışık tutmuştu. Neşe, babasına olan sevgisini öfke duygusu ile bastırıyor ama buna artık karşı koyamıyordu.

Bu rüya analizinden sonra, Neşe şaşkın bakışlarla bir soru yöneltmişti;

“İnanır mısınız bilmiyorum? Babam öldüğünden beri, onu ya da onunla ilgili hiçbir şeyi rüyamda görmemiştim, bunun terapilerle ilgisi var mı acaba?”

“Sana şöyle anlatayım. Rüyalar, psikoterapi için son derece önemlidir. Çünkü senin bilinçaltında ne olup bittiğini ancak rüyalar sayesinde öğreniriz. Gördüğü rüyaları hiç hatırlamadıklarını söyleyen insanların çoğu, terapilere başladıktan sonra, rüyalarını anımsarlar. Hatta ben, yataklarının başucunda bir kağıt ve kalem bulundurmalarını söylerim. Unutmadan rüyalarını not etsinler diye. Son seanslarda babanla ilgili bilinçaltına gömdüğün

duygu ve düşüncelerini harekete geçirdik. Böylelikle bu düşünce ve duyguların, rüyada açığa çıktı. Bu da, bilinçaltının terapilere cevap verdiğini gösteriyor. Yani çok iyi.”

“İyi bir şey olmasına sevindim. Bu rüyadan sonra ne yaptım biliyor musunuz? Hiç gitmediğim bir yere gittim. Babamın mezarını ziyaret ettim.”

“Babana gittin !?...”

“Evet, babama gittim. Orada onunla konuştum. Ruhum babamdan ne yanıtlar aldı bilmiyorum ama ben söylemek istediğim her şeyi söyledim ve babamla barıştım. Size çok teşekkür ederim, siz olmasaydınız, bunu asla başaramazdım.”

“Neşe’ciğim, her danışanıma söylediğim bir gerçek vardır, bunu sana da söyleyeceğim. Bana değil, lütfen kendine teşekkür et.Terapi alma ihtiyacına cevap verdiğin için, kendi iç sesine kulak verdiğin için, terapilerine düzenli katıldığın için ve başardığın için kendini kutla.”

Neşe yüzünde tatlı bir gülümseme ile;

“Ben öyle görmüyorum ama madem siz öyle istiyorsunuz, öyle olsun” demişti.

“Kocamı Kaybediyorum...”

Neşe, içindeki fırtınalara o kadar kendisini kaptırmıştı ki, evliliğine ve Oktay’a hemen hemen hiç zaman ayırmamıştı. Şimdi de elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi şaşkın, üzgün, çaresiz ve hırçındı. Terapi günü olmadığı halde, acil seans almış ve gözleri yaşlı karşımda oturuyordu.

“Ben asla düzelemeyeceğim İlkim hanım. Buraya Oktay’ın bana ilgisizliği yüzünden gelmiştim. Bana önce sevgisini gösterebilirsin, sonra seks istesindi bütün derdim. Sonra, her şey bana döndü. Birden sanki tüm sorunların merkezi ben oldum. Ardından, kendimi babamla ilgili duygu çözümlemelerinde buldum. Evet çok rahatlardım ve üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Tam artık kendimle barışığım derken, bu kez de Oktay benimle hiç ama hiç ilgilenmez oldu. Artık bana seks yapmak için bile yalvarmıyor.....”

“Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

“Olan bir şeyler anlatamayacağım, çünkü hiç bir şey olmuyor. Oktay ortalarda yok. Eve çok geç geliyor, hep toplanmaları var! Gelir gelmez de yatıp uyuyor. Aklıma kötü kötü şeyler getiriyorum. Hani bana demişti ya, kendime bir sevgili bula-

çağım diye. Ah İlkim hanım çok kötüyüm, adama ceza vereceğim derken, onu kendi ellerimle dışarıya ittim sanırım....”

Neşe'nin hıçkırıklarının, dışarıdaki bekleme odasından duyulduğundan emindim. Eşinden ilgi ve sevgi bekleyen bu kadının, yanlış yöntemlerle doğruya ulaşma çabası, kendisine yine mutsuzluk olarak geri dönüyordu.

Tüm çağrılarıma rağmen Oktay terapilere gelmiyordu. Neşe her seansa geldiğinde, daha bitkin, daha mutsuz görünüyordu. Sonunda duymayı hiç istemediğim bir sonla karşıma geldi.

O gün Neşe'nin üzerindeki tüm giysilerinin rengi siyahtı. Siyah bir boğazlı kazak giymişti, siyah pantolonunun altındaki siyah çizmeleri ve sağ elinin yüzük parmağına taktığı büyük, oval, siyah yüzüğü, bana onun babası ile ilgili rüyasını anımsatmıştı. Rüyasında hep siyah çiçekleri topluyordu. Yani öfkesini. Bugün de öfkesini üzerine giymişti Neşe. Eh..haksız da değildi.

“Kocamı kaybediyorum İlkim hanım. Çok öfkeli ve kırgıyım. Dün gece benden boşanmak istediğini söyledi. Başka biri varmış. Onunla ten uyumları muhteşemmiş. Önce şaka yapıyor sandım ama sonradan anladım ki, oldukça ciddi. Bana ne dedi biliyor musunuz? “Beni cezalandırmanın sonucu bu” dedi. Ahmak, geri zekalı, uçkur düşkün, hayvan, pislik, ben senden sevgi dilendim geri zekalı herif dedim ona. Başıma bu da gelecekmiş görüyor musunuz? Adama bana sevgi ver dedikçe, adam sevişmek istedi. Hayret bir şey ya! Sonra da gitti başka karıyla sevişti. Neymiş efendim? Ten uyumları varmış....”

“Lütfen biraz sakın olmaya çalış. Seni anlıyorum, içinde bulunduğun durumu anlayabiliyorum ama sakın olmazsan bunu çözemezsin.”

Neşe, öfkeyle ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. “Nasıl sakın olabilirim? Kocam beni aldatıyor ve boşanmak istediğini söylüyor. Allahım bunu da ben yarattım. Al işte

yeni bir suçluluk duygusu daha. Ömrümün kalan kısmında da, bunu aşmak için terapi alacağım, öyle mi? Berbat bir durumdayım....”

Neşe, evliliğini kurtaramadı. Kızını alıp bir süre yurt dışında yaşadı. Döndükten sonra, bir süre daha terapilere katıldı. Söylediği gibi, eşinin onu terk etmesinden dolayı duyduğu suçluluk duygularıyla boğuştu. Bu duyguları yarı yarıya aşabildi. Son seansında bana şunları söyledi...

Son Seans Sözleri..

“Çocukluğumdan beri, hayatım boyunca hep mutlu olmak istedim. Tek istediğim mutlu olmaktı. Çocukken babamdan sevgi cümleleri duymak için, evliyken de eşimden sevgi cümleleri duymak için çırpındım. Ne yazık ki, ikisi de olmadı. Yine de terapilerden kazançlı çıktığımı düşünüyorum. Kimse beni affetmese ve sevgisini göstermese de, ben kendimi affedebilmeyi ve kendimi sevmeyi öğrendim. Sanırım büyüdüm. Ama yine de ısrarla yineliyorum ki, erkekler eşlerine önce sevgilerini göstermeli, sonra seks istemeli....

“..*A*DI BEDENİMDE SAKLI...

***V*AJİNİSMUS...”**

“Çok Yalnızım...”

Yalnızlığa ilişkin hissedilen duygular o kadar yoğundur ki insan kendisini bir bulut gibi saran yalnızlığın içinde kaybedebilir. Yalnızlık o kadar sinsice yaklaşır ki, yürek bu yakınlaşmayı önceleri hissetmez. Yavaş yavaş sanki sisle kaplı bir duvar örülür insanın etrafına. Kalabalıklar dindiremez yalnızlığı. Orada kaçacak hiçbir yer, sığınacak hiçbir duygu ve yaslanılacak hiçbir omuz yoktur. Büyük bir suskunlukla gece gündüzü, gündüz geceyi takip ederken, atılan yalnızlık çığlıkları, suskunluğu bozmaya asla yetmez. Sağda,solda, her tarafta yüzleşilen tek duygu, yalnızlıktır artık.

Karşımda sessiz sedasız duran, ama içinden yalnızlık çığlıkları atan bu kadının da duyguları aynıydı. Bana internet adresinden ulaşmıştı ve en son mailinde şunları yazmıştı; “ İlkim hanım, yalnızlığıma ara verdiğim zamanlar, sadece sizin bana yazdığınız yanıtları okuduğum anlar. Beni kimse sizin gibi anlamıyor. Ne eşim, ne ağabeylerim, ne annem, ne de arkadaşlarım. İyi ki varsınız.”

Ben bunları anımsarken, o yüzüme bakmakta güçlük çekiyordu. Sonra tüm gücünü toplamaya çalışır gibi, yüzünü yukarı kaldırdı ve konuşmaya başladı.

“Yazışmak ne kadar kolaymış. Öyle mi devam etseydik acaba! Yok şaka yapıyorum tabi. Buraya gelmekte çok zorlandım. O kadar zorlandım ki sokağın başına geldiğimde durakladım ve dönsem mi diye düşündüm. Ama görüyorsunuz ki şimdi buradayım.”

Sesini duymakta ve söylediklerini anlamakta zorlanıyordum. O kadar kısık bir ses tonuyla konuşuyordu ki, onu duyabilmek için açık olan pencereyi kapatmak zorunda kaldım.

“Neden bu kadar zorlandın?”

“Niye zorlandım biliyor musunuz? Burada olmak demek, yalnızlığımla yüz yüze gelmek demek, bu ise son derece rahatsız eden bir durum beni. Farkındaysanız, şu anda da çok rahatsız hissediyorum kendimi. Bilgisayarın başında, daha rahattım sanki. Siz beni tanı mıyordunuz, görmüyordunuz, ağlıyor muyum bilmiyordunuz. Gerçi ben size her duygumu yazıyordum, daha doğrusu yazmaya çalışıyordum. Sizi de epeyce yoruyordum değil mi? Belki bundan sonra daha da yoracağım, kim bilir?”

“Biliyor musun, terapi almaya karar vermek çok zordur. Hele ki terapistle gitmek daha zor gelir insana. Senin de dediğin gibi, kişi kendisiyle yüzleşmekten korkar. ‘Ben kendi sorunlarımı çözebilirim’ diye düşünür çoğu zaman. Aslına bakarsan bu da bir kaçıdır. Çözülmeyi bekleyen sorun hiçbir zaman çözülmediği gibi, üstüne üstlük, var olan sorunun üzerine yenileri katmer katmer eklenir. Evet seni birkaç aydır internet üzerinden tanıyorum. Sonunda cesaretini toplayıp, gelmene sevindim. Terapiye gelmek demek, sorunların yüzde ellisini çözmek anlamına gelir. Kalan yüzde elli ise, terapilerde çözülür. Tabi, terapilerini aksatmadığın ve burada açık olduğun sürece.”

İlk defa göz iletişimi kurmuştu. Rüya yaklaşık üç aydır bana mail gönderiyordu. Maillerindeki rumuzu “Çok Yalnızım”dı.

Kendisini çok yalnız hissettiğini ve onu bu yalnızlıktan hiç kimşenin ve hiçbir durumun kurtaramayacağını defalarca yazmıştı. Oysa ki yalnızlık hiçbir zaman kurtulamayacağımız ya da tamamen bizi terk eden bir duygu değildir. Yalnızlık zaman zaman kendimizi içinde bulduğumuz, zaman zaman da hayatımızın görmek istemediğimiz bir köşesine fırlatıp attığımız, unuttuğumuz bir duygumuzdur. Ve yalnızlık, yaşam içerisinde defalarca hayatımıza girip çıkan büyük bir ustadır.

Önümde duran forma şöyle bir göz atınca, Rüya'nın on üç yıllık bir evliliğı olduğunu, çocuğı olmadığını, otuz üç yaşında olduğunu ve özel bir şirkette çalıştığını okudum. Yaşından daha genç gösteriyordu ama bakışlarındaki o hüzün, onun dünyanın tüm yükleri altında ezilmişliğini anlatıyordu sanki. Niye çocuğı yok acaba diye düşündüm bir an, kim bilir belki de olmuyordu.

“Terapilerde size karşı açık ve dürüst olmam gerektiğini biliyorum, bunun farkındayım. Bunu da sizden öğrendim. Sizin bütün kitaplarınızı okudum. Terapi seanslarında yaşananları yazdığınız kitaplardan, açıkçası psikoterapi ilgili çok bilgi edindim. En son şu erkeklerle ilgili yazdığınız kitabınız çok hoşuma gitti. Zaten mail adresinize de oradan ulaşmıştım. Size mail gönderirken ve buraya gelirken ne kadar ürksem de şimdi ne hissediyorum biliyor musunuz?”

“Ne hissediyorsun?”

“Sanki çok tanıdık biri karşımda duruyor gibi. Yani siz bana hiç yabancı gelmiyorsunuz. “Erkekler Neden Evlenir?”i okurken, sizi tanımayı çok istemiştim. Kitabı okurken, sanki ben de terapinin bir parçası gibiydim. Buraya gelirken, yabancı birine gitmiyor gibiydim. İnsan tabi ki biraz ürküyor, ayakları geri geri gidiyor ama şu anda görüyorum ki, siz bana hiç yabancı değilsiniz. Oysa ki daha yarım saat oldu tanışalı. O kitabı iyi ki yazmışsınız ve ben de iyi ki okumuşum. Keşke daha önce size gelmiş olsaydım !”

“Önemli olan şimdi burada olman. Demek ki kendini şimdi hazır hissettin. Hayatımızda keşkelere çok fazla yer verdiğimiz zaman, bugünü yaşamakta zorlanırsın.”

“Doğru söylüyorsunuz. Mesela ben, aynen öyleyim”.

Biraz daha yüksek sesle konuşsa, onu daha iyi duyacaktım. Ama daha ilk görüşmede ona böyle bir uyarıda bulunmak istemedim. Zaten çok ürkek ve heyecanlıydı.

“Şunu mu demek istiyorsun? Sen de hayatındaki keşkeler yüzünden, bu günü tam anlamıyla yaşayamıyorsun öyle mi?”

“Evet İlkim hanım, çok fazla keşkem var ama bugün sizinle bunları konuşmak istemiyorum.”

Rüya, hiç beklemediğim bir duygusal manevrayla aramıza ilk sınırını koymuştu. Ciddi bir direnç diye düşünmüştüm. Hem de ilk görüşmede. Bunu genellikle erkekler yapardı. Erkek danışanlarımın ilk görüşmelerde ve onu takip eden seanslardaki müthiş dirençlerine her zaman hazırlıklıyım. Açıkçası Rüya, bu anlamda beni şaşırtmıştı. Son derece sessiz görünen ve oldukça kısık sesle konuşan bu ufak tefek kadından gelen direnç, bana terapilerin çok da kolay geçmeyeceğinin sinyalini veriyordu. Ben de ona terapotik bir manevra yapmaya karar vermiştim.

“Tamam bugün hayatındaki keşkeleri benimle paylaşma. Pişmanlıklarına bakalım biraz. Bana ilk aklına gelen pişmanlığını söyler misin?”

Aslına bakarsanız, keşkeler ve pişmanlıklar aynı kapıya çıkar sadece kelimeler farklıdır. Ve bir de insanda yarattığı duygular. “Keşke”lerde insan kendisine acır nedense. Pişmanlıklarda ise daha çok karşı taraf suçlanır.

“İlk aklıma gelen pişmanlığım, beni aynı zamanda buraya getiren nedenlerden biri. On üç senedir evliliğime devam ettiğim için, bu evliliği sürdürdüğüm için pişmanım. Ama şu za-

mandan sonra bu evliliği bitirecek gücüm ve isteğim de yok. Geçmişe dönebilseydim, evlenmezdim diye düşünüyorum”.

Rüya şunu demek istiyordu. “Keşke evlenmeseydim”.

Rüya, kendi kendine konuşuyor gibiydi. Duygu bedeninin ve düşüncelerinin arasında kaybolmuştu sanki. Sesi çok uzaklardan duyulan bir fısıltıyı andırıyordu. Yüreğindeki müthiş öfke, yalnızlığıyla birleşince onu sakın bir insan görünümüne sokuyordu. Niye öfkesini bastırıyordu, yalnızlığına bu kadar tutunma nedeni neydi? İlk görüşmenin sonunda sadece bedeni ile terapi odasından çıkarken, ruhu buradan çoktan gitmişti bence. Ama kim bilir nerelere?

“Kaçıp Gitmek İstiyorum...”

Yaprakların rüzgarla savrulurken çıkarttığı fısıltı mevsimi besteliyordu. Ankara’da sonbahardı. Aylardan Ekim. Ekim’in tam tamına ikinci günüydü. Günler, geriye sayıma giden ömürlerimiz gibi kısaltmaya başlamıştı. Artık hava daha erken kararıyordu. Hava bunu tüm Ankara’ya hissettiriyordu. Evlerin ışıkları daha erken yanıyor, gün bizleri daha erken terk ediyordu. Çocukluğumdaki son baharlarda Ankara kömür kokardı. Kokular bile anılarda kendilerini yaşıyorlar.

Ekim’in ikinci gününde, Rüya’nın da ikinci seansıydı. Görünümünden ruhunu yine uzaklarda bir yerlerde bıraktığı belliydi. Zoraki bir gülümseme ile yüzüme baktıktan sonra, yine zoraki bir sesle konuşmaya başladı.

“Bugün buraya gelirken ne düşündüm biliyor musunuz? E-şim buraya geldiğimi duysa, bana çok kızar. Büyük ihtimalle kavga ederiz ve bana sokağa atacak paramız yok der. Zaten ona göre ben hep boş işlerle uğraşırım. Yaptığım hiçbir davranış doğru değil, aldığım hiçbir karar isabetli değildir.”

“Sana güvenmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Bana güveniyor mu, güvenmiyor mu bilmiyorum ama kendisine çok güvendiğinden eminim.”

“Sen kendine ne kadar güvenirsin?”

Rüya, çok zor bir soruyla karşılaşmış gibi, kaşlarını yukarıya kaldırarak birkaç saniye düşünmüştü.

“Belki inanmayacaksınız ama bunu hiç düşünmedim desem?”

Rüya’yı ürkütmek istemiyordum ama iki görüşmemizde de, terapi adına elle tutacağımız bir noktaya gelemiyorduk. Öyle sanıyordum ki, ben bir yönlendirme yapmazsam, bu durum daha nice seanslarda da böyle devam edecekti.

“Kendine olan güvenini hiç sorgulamamana mutlaka bakmalıyız ama ben bugün daha çok seni buraya getiren nedenlere göz atalım diyorum.”

Rüya, tepkilerini çok da belli etmiyordu. Onu vücut dilinden yakalayamıyordum, ses tonu ise zaten son derece inişsiz ve çikışsızdı.

“Beni buraya getiren o kadar çok neden var ki, hangisinden başlayayım ya da hangisini anlatayım? Hem anlatsam bile, bir çözüme ulaşabileceğimi sanmıyorum. Ben buralardan kaçıp gitmek istiyorum. Uzaklara, çok uzaklara, hiç tanımadığım insanların olduğu yerlere gitmek istiyorum”.

Bu dışavurumunu iyi değerlendirmeliydim.

“Öyle anlıyorum ki, kaçmak istiyorsun. Peki kimden ve neden?”

Rüya yüzünü buruşturarak bana bakmıştı.

“Bunun ne önemi var ki?”

“Eğer bulunduğun yeri terk etmek istiyorsan, bil ki bunun çok önemi vardır. Sana yardımcı olabilmem için, bana duygularını ve düşüncelerini daha net ifade etmelisin.”

“Bana yardımcı olmanızı istediğimden emin değilim.”

Rüya yine o müthiş dirençlerinden birine sarılmıştı. Bu kez direncini yıkmaya kararlıydım.

“Bak Rüya, istediğin yere gidebilirsin. İstediğin kadar başkalarını suçlayabilirsin, istediğin şiddette terapiye direnebilirsin. Peki bana söyler misin? Yakıp yıktığın yerler kalmayınca, ne yapacaksın? Her yeri küle döndürdüğünde kendinle baş başa kalacak ve kendinle hesaplaşacaksın. Ben sana derim ki, bırak hiçbir yere kaçma ve hiçbir yeri yakma. Sadece ve sadece aynayı kendine çevir.”

Rüya’dan buz gibi yayılan negatif elektriği hissetmemek mümkün değildi. Gözlerini o kadar kısmıştı ki, bakışlarını yakalamakta güçlük çekiyordum. Terapiye bölük pörçük getirdiği düşünceleri gibi, iç dünyasının da bu bölünmelere eşlik ettiğini düşünüyordum.

“Söylediklerinizde haklısınız. Belki de zamanınızı alıyorum. Ama size söylemiştim, ben yalnızlığım la varım. Yalnızlığımı da alıp gideyim diyorum. Zaten kimseye faydam yok.”

“Bana evliliğinden söz etmeni istiyorum. On üç yıl nasıl geçti?”

“Ne bileyim ben, geçti işte. Yalnız geçti tabi ki. Söylediğim gibi, eşim sadece kendisini ve kendi yaptıklarını beğenir. Beni sürekli eleştirir.”

“Ya sevgi?”

“Bir zamanlar birbirimize aşık tı k. Sonra, zamanla her şey bitti. Bir birimize ilgimiz, özenimiz, sevgimiz yok oldu. Şimdi geçmişe bakınca da diyorum ki, belki de birbirimizi hiç sevmedik, belki de aşk hiç yoktu. Bilmiyorum işte, sağlıklı değ erlendiremiyorum.”

“Ya paylaşım?”

“Pek bir şey paylaştığımız söylenemez. Niye hala evliyiz, onu da bilmiyorum. Evlenmeli miydik? Evlenilmeli mi? Evlilik biterse ne olur? Zaten yalnızım, o zaman da yalnız kalırım. Değişen bir şey olmaz her halde diyorum ama yine de korkuyorum tamamıyla yalnız kalmaktan ürküyorum”

“Ya cinsellik?”

“Bu konuda hiç konuşmak istemiyorum İlkim hanım.”

Rüya, yine pat diye kapıları kapamıştı. Hiçbir zaman tam olarak açmıyordu zaten. Her an temkinliydi.

“Bana, terapilerde neyi konuşmak istediğini söylersen sevinirim. Keşkelerini konuşmak istemiyordun, şimdi de cinsellik çıktı. Konuşmak istemediğin konular, senin yaraların. Bu yaralarının iyileşmesi için, tedavi etmemiz gerek. Yaralarını tedavi etmek için de, onlara bakmak zorundayız. Sanırım anlatabiliyorum.”

“Yaralar olduğu gibi kalsa, ben buraya geldiğimde sadece o an neler hissettiğimi anlatsam olmaz mı?”

“Duygularını her an paylaşabilirsin ama tedavi de paylaşım kadar terapinin bir parçası. Paylaşımlarında hep hüznün, yalnızlık ve kaçış var. Bu duygularının daha olumluya gitmesi için, terapiye cevap vermen gerekiyor.”

“Belki de mutsuz olmak hoşuma gidiyor. Olamaz mı yani?”

“Mutsuz olmak hoşuna gidiyor mu bilmiyorum ama mutlu olmayı bilmediğin kesin.”

Seansın bitiminde, kendimi savaş alanından çıkmış gibi hissediyordum.

“Keşke Kadın Olmasaydım...”

Rüya, bu seansa bambaşka bir keşkesiyle başlamıştı. Sonbaharın bütün hüznünü ruhuna giymiş, yaprakların hışırtısını sesine takmıştı. Üşüyen ellerini ısıtmak için çay bardağından medet umarken, onun ruhunda yaşattığı yalnızlığı hissedebiliyordum.

“Dün gece sabaha kadar uyumadım desem, yalan söylemiş olmam.

Neden uyumadığımı siz sormadan ben söyleyeyim; Keşke kadın olmasaydım diye düşünüp durdum ve uykum kaçtı.”

“Kadın olmaktan mutlu değilsin?

“Kesinlikle öyle. Kadın olmanın zor olduğunu düşünüyorum.”

“Hangi açılardan zor?”

“Her açıdan zor. Yorgun olsan da kocanın yemeğini yapmak zorundasın, onu temiz giydirmek yine senin görevin, evi de çekip çevireceksin. Hele benim eşim o kadar titizdir ki, insanı bunaltır, çileden çıkartır. Sonra, kocana güler yüz göstereceksin. Hastayım demeyeceksin, falan filan. Bir sürü ıvır zıvır anlayacağınız.”

Kadın olmak, cinsel kimlikle bir bütündü ama Rüya bu konuya hiç değinmeden teğet geçmişti. Soracağım soruya yine direnç göstereceğini tahmin ediyordum ama sanırım büyük düğüm buradaydı.

“Sence başka hangi anlamda kadın olmak zor Rüya?”

Rüya beni tahminlerimde yanıltmıyordu.

“Bilmeem!...Bilemiyorum”

“O halde birlikte düşünelim. Kadın olmak sadece ev temizlemek, kocanın ütülerini yapmak ya da salt yemek hazırlamak değil, öyle değil mi?”

Duymakta zorlandığım ses tonuyla “evet” demişti.

“Başka neler var, söyler misin bana?”

“Seansımızın bitmesine kaç dakika var İlkim hanım? Buradan çok acele bir yere yetişmem gerekiyor da!”

Çalımlar, manevralar, kaçışlar...İşte Rüya’nın terapileri böyle geçiyordu.

“Biraz daha zamanımız var. Biliyorsun son beş dakikaya girerken, yardımcım hatırlatma yapıyor. Merak etme yetişeceğin yere zamanında gidersin. Sen şu ana odaklan şimdi.”

“İnanın dikkatim dağıldı bir anda. Ne konuşuyorduk, özür dilerim?”

“Dün gece senin uykularını kaçıran, ‘keşke kadın olmasaydım’ düşüncen üzerine konuşuyorduk. Bana, kadın olmak kavramının içinden anladıklarını söylüyordun.”

“Ah evet, hatırladım. Ama bütün söyleyeceklerimi söyledim. Başka ne olabilir acaba?”

“Sanırım dikkatin epeyce dağıldı. Ben sana yardımcı olabilirim. Kadın olmak kavramının içinde,cinsellik de var.”

Ne yazık ki, duymak istemediğim zil sesi, son beş dakika uyarısını yapıyordu. Rüya'nın istediği olmuştu. Terapi bitiyordu.

“Önümüzdeki seansa, kadın olmanın diğer anlamlarını da düşünüp getirmeni rica ediyorum. Böylelikle zamandan kazanır ve daha hızlı yol alabiliriz.”

Rüya, alel acele bana “ tamam” dedikten sonra, kaçarcasına terapi odasından çıkmıştı. Onun, yalnızlığını yaratan nedenlerin başında, cinsellikle ilgili bir sorunu olduğunu hissediyordum.

Dokunmamak ve dokunulmamak, yalnızlığı üretir, büyütür, çoğaltır.

Dokunmak ve dokunulmak yalnızlığı nefessizleştirir.

Tensel paylaşımlar, eşler arasındaki ufak tefek sorunların kendiliğinden çözülmesini sağlar.

Dokunmamak ve dokunulmamak, yürekleri gergin bir yaya çevirir.

Dokunmak ve dokunulmak, kalplerdeki sevgiyi daha da alevlendirir.

Bazen tenler arasındaki paylaşımda, kelimeler yetersiz kalır.

Ve hatta çoğu kez sözler yanlış anlaşılrsa da, tenler hiçbir zaman yanlışlarda buluşmaz.

"Ayrı Yataklardayız..."

Rüya, yalnızlığı ve kendince içinde sakladığı, terapilerden köşe bucak kaçırdığı sorunlarıyla boğuşup dururken, zaman Rüya dahil, hiç kimseyi, hiçbir durumu, hiçbir duyguyu ve hiçbir çözümü beklemeden tüm hayatların içinden ışık hızıyla akıp gidiyordu. Zamanın aklımızın, ruhumuzun ve bedenimizin içinden büyük izler bırakarak geçip gittiğini ne kadar uğraşsam da yazık ki hiçbir danışanıma anlatamam. Sanırım bu durum sadece terapi alanlar için değil, tüm insanlar için geçerli.

Rüya'nın geçen seansta kaldığımız yerden devam edip etmeyeceğini açıkçası merak ediyordum. Daha ne kadar zaman kaybetmeye niyetliydi, bunu da merak ediyordum. Hiç acelesi yok gibiydi. Neye mi acelesi yoktu? Belki de gerçek anlamda yaşamaya. Yaşamaya direniyor gibi bir hali vardı. Yaşamla ve kendisiyle iletişimden kaçıyor. Kişinin kendisinden kaçması, beraberinde yaşamdan ve yaşamaktan da kaçmasından başka ne olabilir ki?...

Rüya terapi odasına girdiğinde, adıyla bütünleştiğini anlamak zor değildi. Sanki rüya aleminde yaşıyor gibi bir hali vardı. Üzerine giydiği kahverengi tonlarındaki daracık elbisesinin içi-

ne, dışarıya çıkarmak istemediği tüm sorunlarını doldurmuştu sanki.

“Bugün kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ne iyiyim, ne de kötü. Ne mutluyum, ne de mutsuz. Ne sinirliyim, ne de sakin. Nasıl hissettiğimi ben de bilmiyorum.”

Bu seansta zaman kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden konuya hemen girmeye karar verdim.

“Konuştuklarımızı düşündün mü?”

“Ah İlkim hanım, bu hafta nasıl yoğun geçti bilemezsiniz. Aslına bakarsanız, sorduğunuz soruyu düşündüm desem size yalan söylemiş olurum.”

Yine manevralara başlamıştık. Ancak bu kez, terapi galip gelmeliydi.

“Önemli değil. Burada birlikte bulabiliriz. Gündüzleri yoğun olduğun için, düşünememiş olabilirsin. Ama gece yatağına yatığında, hani kendinle baş başa kaldığında eminim düşünceler zihnine üşüşmüştür....” Bu noktada susup, onu dinlemeyi tercih ettim.

“Geceler...Hani Nilüfer’in şarkısındaki gibi İlkim hanım. Şarkıda dört duvar efkar diyor ya, bende de aynen öyle. Gece, dört duvar ve ben. Söylediğiniz gibi, gerçekten de düşünceler aklıma, beynime hücum ediyor her gece. Uyku sorunum da var. Belki bunu size söylemem gerekiyor. Biz eşimle uzun zamandır ayrı yataklarda yatıyoruz. Hem de epeyce uzun zaman oldu.”

“Uzun zamandır?”

“Evet, yaklaşık iki yıldır diyebilirim.”

Rüya, anılarının içinde bulmak istediği yaşanmışlığı arar gibi, gözlerini kısarak, bir şeyleri hatırlamaya çalıştı.

“Evet, evet hatırlıyorum da, bir yılbaşı akşamıydı. Sarp, benimle bir daha aynı yatakta yatmayacağını söylemişti. Şartını

yerine getiremeyeceğim için çok üzgündüm ama bu imkansızdı benim için ve ben de yatakları ayırma düşüncesine saygı duydum.”

Acaba ne şartından bahsediyordu. Sorduğum an, rahatsız olacağını biliyordum ama bunun adı terapiydi. Terapilerde her zaman, rahatsız edici gerçekler konuşulurdu.

“Şartından diye bahsettiğin nedir?”

Rüya, yaşadığı rüya aleminden aniden bir çıkış yaparak, irkilmmişti.

“Ne şartı İlkim hanım? Anlayamadım.”

“Öyle söyledin ya şimdi...hani şartını yerine getiremeyeceğim için üzgündüm dedin. Ne şartıydı bu?”

Rüya, derin derin nefes almaya başlamıştı. Boynundaki damarların rengini görebiliyordum. O kadar gerilmişti ki, konuşabileceğinden ben bile emin değildim. Ona biraz zaman tanımalıydım. Sessiz kalmayı seçtim. Sonunda Rüya’nın derin nefes alışları kelimelerle anlam bulmaya başladı. Sesi her zamankinden daha kısıktı. Çoğu zaman Rüya’yı dinlemek, sesi kısık olan bir radyonun sesini açmak isteğini duymak gibi bir his yaratıyordu bende.

“Şartı...Sarp’ın şartını duyunca eminim çok şaşıracaksınız. Belki de şaşırmazsınız bilemiyorum. Kuşkusuz buna benzer çok olay dinliyorsunuz burada. Sarp’ın şartı, benimle birlikte olma isteği idi. Bunu söylemek kolay değil ama biz evliliğimiz boyunca hiç beraber olmadık. Yani, cinsel anlamda demek istiyorum. Nedenini şimdi bu seansta konuşmak istemiyorum. Üstelik bir çare, bir çözüm bulunacağına da inanmıyorum. Bu mesele on bir yıl boyunca devam etti ve en son iki sene önce Sarp, ya onunla beraber olmamı ya da ayrı yataklarda yatmamızı önerdi. Ben de ayrı yataklar seçeneğini kabul ettim.”

“Bana bunun nedenini bu seansta sormamamı söylüyorsun. Bu isteğine saygı duyuyorum ama ben de senden şuna yanıt vermeni istiyorum. Eşin sana sadece bu koşulu mu öne sürdü Rüya?”

İçimden bir ses bana, Sarp’ın Rüya’ya terapi alması koşulu-nu da öne sürdüğünü söylüyordu. Çünkü Sarp evliliğini bitirmiyordu, ayrı yataklar, birlikte olmanın dışındaki tek seçe-nek olamazdı. Ya birlikte olmak, ya terapi, ya da ayrı yataklar seçenekleri olmalı diye düşünürken, Rüya soruma, soruyla yanıt verdi.

“ Sarp’la mı görüştünüz ...?”

Bu soru, benim için yeterli yanıtı.

“Hayır görüşmedim. Senin haberin olmadan eşinle görüş-mem. Benimkisi sadece bir tahmin. Deneyimlerle sabit!”

“Erkekler Neden Evlenir?” i okurken, sizin çok iyi bir tera-pist olduğunuzu düşünmüştüm gerçekten de öylesiniz. Evet Sarp bana o zaman terapi almam koşulunu öne sürmüştü. Ve bana evliliğimizi kurtarmak adına iki sene tanıdı. Bu yılbaşı iki sene doluyor. Ama sanmayın ki ben bilinçli olarak size gel-dim. Dört ay sonra Sarp’ın bana verdiği sürenin bittiğini, inanın sizinle konuşurken fark ettim. Belki de sizin hep dediğiniz gibi, şu bilinç altı meselesi. Bilinç altım beni, önce sizinle mailleş-meye, sonra da buraya getirmiş olabilir. Gördüğünüz gibi İlkim hanım, ayrı yataklardayız. Bu ileride ayrı dünyalara taşınacağı-mız anlamına da gelebilir.”

“ Bu konuda düşündüklerin nedir?”

“Ayrılıkla ilgili düşündüğüm tek şey, yalnız kalacağım duy-gusu.”

“Bu yüzden de kendini şimdiden yalnızlığa alıştırıyorsun...”

“Haklısınız, söylediğiniz çok doğru olabilir. Şimdi siz söylediğinizde fark ediyorum, ben aslında beni bekleyen yalnızlığa alışmak için, kendimi iyice yalnız hissetmeye çalışıyorum ki sonradan acı çekmeyeyim.”

“Sorun her neyse, neden bu kadar olumsuz tarafından bakıyorsun? Belki de çözüme gideceksiniz ve mutlu bir evliliğiniz olacak.”

Rüya şaşkınlıkla bana bakarak bir taraftan gülüyor, bir taraftan da iyice kısılmış ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

“Mutlu olmak mı? Sorunun çözülmesi mi? Bunlar imkansız İlkim hanım, imkansız.”

İmkansızlıklar ve imkan dahilinde olanlarla ilgili felsefi konuşmalarımızla bir seansı daha bitirmiştik Rüyayla. Seansın bitiminde onun oldukça rahatlamış olduğunu fark etmiştim. Kendisinin de bunu fark etmiş olmasını umut etmek istiyordum.

“Adı Bedenimde Saklı...”

Öğle yemeğini birlikte yediğim arkadaşım, beni soru yağmuruna tutuyordu. Sorularına yanıt vermekten, güzelim yemeğimi soğuk yemek zorunda kalıyordum.

“Bunu nasıl başarıyorsun, gerçekten anlayamıyorum”.

“Neyi?”

“Bir sürü insanın sorununu dinlemeyi. Üstelik sadece dinlemiyorsun, aynı zamanda çözüm de üretiyorsun. Kafan patlamıyor mu senin?”

“Ben çözüm üretmiyorum. Çözümleri görmelerini sağlıyorum. Terapinin anlamlarından biri de bu zaten.”

“Kızım sen terapist olarak doğmuşsun herhalde. Yani, ‘öf yeter be, bana ne sizin sorunlarınızdan’ dediğin hiç olmuyor mu? İçinden bunları geçirmiyor musun? Ben olsam şişerim val-la!”

“Ben işimi seviyorum. Hatta n’oluyor biliyor musun? Uzun yaz tatillerinde, bir süre sonra terapi yapmayı özlüyorum...”

“Sen kafayı yemişsin! Ne diyim sana. Ne zaman arasam ya seanstasın, ya bir televizyonda programdasın, ya söyleşin var, akşamları kitap yazıyorsun. Çoluk çocuk falan. Bu enerjiyi ne-

reden buluyorsun anlamıyorum. Dediğin gibi, gerçekten bu işi seviyorsun demek ki. Sevdığın belli çünkü sevmeden bu iş yapılmaz.”

“Sevmeden hiçbir iş yapılmaz, yapılsa da başarılı olunmaz....Hay allah saat kaç olmuş. Seansa yetişmem gerek....”

Arkadaşımın söylenmeleri arasında ona veda ederek oradan ayrıldım, ofisime geldiğimde Rüya bekleme odasında beni bekliyordu. Burnunu çektiğini duydum, ya nezle olmuştu, ya da ağlıyordu. Birkaç dakika sonra, yardımcıma Rüya’yı beklediğimi, içeri almasını söyledim. Rüya gerçekten de ağlıyordu.

“Seni üzen bir şeyler olmuş,paylaşırsan rahatlarsın.”

“O kadar çok şey var ki, hangisini anlatayım. Hayatımda hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadığımı düşünüyorum. Çocuk-tum; sakar olduğum için evdekilerden azar ıstır, annemden dayak yedim, gençliğimde; aptalca hatalar yüzünden üniversiteyi okuyamadım ve lise mezunu olarak kaldım, evlendim; ne iyi bir ev hanımı, ne iyi bir aşçı, ne iyi bir aşık, ne iyi bir eş olabildim.....”

Rüya’nın ağlaması da tıpkı konuşması gibi, sessiz sessizdi. Gözlerinden damlalar olanca hızlarıyla süzülüyor ancak Rüya sanki o yaşlar başkasına aitmiş gibi oralı olmuyor, sadece burnunu çekmekle yetiniyordu. İlk kez ailesinden bahsetmişti. Terapiye gösterdiği direnci nedeniyle, ailesi ile ilgili ona soru sormamıştım. ‘Bu konuda şimdi konuşmak istemiyorum’ diyeceğinden emin olduğumdan, konuyu açması için sabırla bekliyordum. Psikoterapi süreçlerinde “sabır” duygusuna oldukça fazla gereksiniminiz olur. Eğer sabırsız biriyseniz ve her şey bir an önce olsun bitsin isteyenlerdenseniz, bilin ki siz terapist olamazsınız!

“Seninle hiç aileden söz etmedik, biraz bahsetsene.”

Rüya'nın yaşamıyla, pişmanlıklarıyla ve hatalarıyla örülü gözyaşları akmaya devam ediyordu, Rüya ise gözyaşlarına inat kelimeleri doğru bulmaya çalışıyordu.

“Size daha önce maillerde de yazdığım gibi, iki ağabeyim var. Şu anda evliler. Çocukken, ağabeylerim dahil olmak üzere, tüm aile bireylerinden dayak yedim. Yaptığım ve yapmadığım her şey için yedim bu dayakları. Beni sevmediklerini düşünürdüm, halen de öyle düşünüyorum...”

“Seni sevmiyorlar!..Annen de mi sevmiyor?”

“Annem, beni sevmeyenlerin en başında geliyor sanırım. Bana hep, ‘nereden doğurdum senin gibi bir aptalı, aldım başıma belayı’ derdi. Annem, oğullarını çok sever. Zavallı babacım da beni severdi ama annemin çenesinden erken öldü. Babam öldükten sonra, sadece ona ait olan ufacık mutluluk parçacıklarım da yok oldu....”

“Annen, hayatta mı?”

“Hayatta ama pek görüşmeyiz. Köyde yaşıyor o. Senede bir iki kere ağabeyimleri tek tek dolaşır. Birer hafta arayla kalır onlarda. Bize pek gelmez. Eşimi sevmez annem, sevmek zorunda da değil zaten. Neyse annemden bahsetmek istemiyorum.”

“Annenle ilgili olumlu anıların çok fazla yok sanırım.”

“Ne yazık ki yok. Ben gerçekten çocukluk yılıarımdan söz etmeyi istemiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Annem bana çok sık kızardı, kızdığı zamanlar orospu diye bağırırdı. Aslında iyi kadındır ama cahil işte...”

Rüya birkaç saniye suskunluğa büründü ve sessiz hıçkırıklarına devam etti. “Bugün hep ağlayacağım sanırım” diye ufak bir espri yapmayı da ihmal etmedi. Biraz geçen seansa dönmek istiyordum. Annesinin ona orospu demesini aklımın bir köşesine yazdıktan sonra, terapinin yönünü çevirdim.

“Geçtiğimiz seansta, Sarp’ın sana süre vermesi, terapi şartını getirmesinden söz etmiştin.”

“Ah, evet İlkim hanım. Biliyor musunuz o gün seanstan çıkınca çok hafiflemiş olduğumu fark ettim. Çok uzun zamandır böyle bir duygu hissetmemiştim. Bana neyi soracağınızı biliyorum. Neden Sarp benim terapi almamı şart koştu? Neden ayrı yataklardayız? Bunları merak ediyorsunuz. Size çözümden umutsuzum demiştim ama geçen hafta buradan çıktığımda, içimde bir umut vardı. Belki de bu yüzden kendimi rahatlamış hissettim.”

Rüya, yüzünün her tarafına yapışmış kağıt mendilleri temizlemek için izin isteyip lavaboya gitti. Döndüğünde daha iyi görünüyordu. Yükseltmek istediğim kısık sesiyle, hızlı hızlı konuşmaya başladı.

“Bunu söylemek benim için çok zor ama benim oldukça vahim bir sorunum var. Bunu on üç yıldır eşimden başka hiç kimse bilmiyor. Eşim inat etti, bu sorunun çözülmesi gerektiğine inanıyor. Bense asla çözülmeyeceğini düşünüyorum. Yani düşünüyordum geçen seansımıza kadar....”

Seansımız demesi, Rüya’nın artık terapilerini sahiplendiğini gösteriyordu. Bu da oldukça olumlu bir adımdı onun açısından.

“Bu sorununu terapiye getirmene sevindim ayrıca çözüleceğine ilişkin umutlu olman daha da sevindirici.”

Zorlu dönem şimdiden sonra başlayacaktı. Rüya’nın sorunu, pek çok kadında görülen ciddi bir problemdi. Terapi ortamında çözümü her zaman sancılı olurdu.

“Evet devam et. Şu on üç yıldır seni ve eşini yiyip bitiren sorununu söyle bana.”

Rüya, yüzünü yıkayıp gelmiş olmasına rağmen, tekrar göz yaşlarını kağıt mendillerle silmeye başlamıştı.

“Bu sorun, yani sorunum benim bedenimle ilgili İlkim hanım. Söylemesi, anlatması, tarifi o kadar zor ki. Ben kasılıyorum...”

Yani...Şey sırasında... Hani eşimle beraberlik sırasında demek istiyorum. Adını da tam söyleyemiyorum. Adı bedenimde saklı...”

Rüya, bu cümleleri söyledikten sonra, kağıt mendillerin arasında kaybolmuştu. Vajinismus’tan söz ediyordu. Bu yüzden yıllardır eşiyle cinsel ilişki kuramıyordu. Ağlamasının bitmesini ve şu andaki gerçekliğimize dönmesini bekliyordum.

“Sorununun tam olarak ne olduğunu biliyor musun?”

“Eh, biliyorum sanırım. Garip bir adı var, doğru dürüst söyleyemediğim bir adı. Görüyorsunuz değil mi İlkim hanım, bu işi bile beceremedim. Tam on üç yıl oldu, pes yani.”

“Bu konuda kendini böyle suçlamamalısın. Çünkü yirmi iki yıl eşiyle birlikte olamayan bir danışanım olmuştu.”

Rüya, yirmi iki yılı duyunca, gözleri yuvalarından çıkıyor sandım.

“Ne diyorsunuz siz, gerçekten mi!?... Buna inanması çok zor. Demek ki benden daha feci durumda olanlar varmış!...”

Her ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, bizim toplumumuzda vajinismus vakaları çoğunlukla tedavisiz kalıyor. Kadın ve erkek bunu bir sır gibi saklıyorlar. Ne ailelerden bir yardım isteniyor, ne doktorlardan, ne de terapistlerden. Çok nadir olarak, kadın doğum uzmanına gidiliyor. Son yıllarda, vajinismusun tedavi edilebilen bir rahatsızlık olduğu duyulmaya başlandıkça, başvurular artıyor ama yine de tedavi edilmeyen, saklanan vajinismus vakaları çok fazla. Meslek hayatımda karşılaştığım ilk vajinismus vakasını hiç unutmam. Sekiz yıllık evliliği olan bir kadındı. Üniversite mezunu, meslek sahibi ve erkeklerin gözünden bakınca son derece güzel olan bu kadın, yıllar önce te-

rapiye geldiğinde, anlattıkları karşısında ben bile şaşırmıştım. Yüzü hala gözümün önündedir.

“Bu sorunu sadece sen yaşamıyorsun Rüya. Bu sorunun yer aldığı pek çok evlilik var. Sen sorununun üzerini örtmüşsün, tedavisinin olmadığına inanmışsın.”

“Ben önceleri, bende bir sorun var diye düşündüm. Sonra eşimin bu işi beceremediğine karar verdim. O çok uğraştı ama olmadı. Sonra da bu sorunun benden kaynaklandığına inandım ve öyle yaşamaya başladım. Sarp’a ayrılmayı bile teklif ettim kaç kere. Sarp bu durumu bir erkeklik gururu meselesi haline getirdi. Bu iş; ya olacak, ya da olacak diye direktip durdu. En sonunda bana ya terapi alırsın, ya yatakları ayırırız, sana iki sene veriyorum dedi. Bu çok zor bir durum İlkim hanım. Benim elimde olan bir şey değil. Ben de istiyorum ama olmuyor işte. Kaç kere denedik, neler denedik bilemezsiniz. Sonuç hep başarısızlık.”

“Seni anlıyorum. Şimdi evliliğinizin başına dönelim ve sen bana ne gibi çözümlere başvurduğunuzu anlat. Örneğin hiç kadın doğum uzmanına gidip, bu durumu anlattın mı?”

“Evet gittik. Doktor bu durumun benden kaynaklandığını, psikolojik olduğunu, tedavi görmem gerektiğini söylemişti ama ben utancımдан psikoloğa falan gitmedim. Eşim de ‘biz bunu hallederiz, benim yapamadığım bir şeyi psikolog nasıl yapacak?’ gibi abuk sabuk şeyler söylemişti. Daha sonraları, ‘sen beni sevmiyorsun’ diye tutturdu. İşte öyle yıllar geçti gitti...Benim ıstırabımın temelinde bu illet var İlkim hanım.”

Zamanımızın bitmek üzere olduğunu fark ettim. Rüya ile sonunda sorunun kendisine ulaşabilmiştik. Seansın sonunda onu, hiç karşılaşmak istemediği bir duygusuyla yüzleştirmek durumundaydım.

“Bu sorununun hangi duygundan kaynaklandığını sanırım biliyorsun?”

“Duygu mu? Nasıl yani?”,

“Demek istiyorum ki, neden eşinle cinsel ilişkiye giremiyorsun? O an neler hissediyorsun? Hissettiğin duygunun adını koyalım.”

“Anladım ama ben o duyguyu hiç sevmiyor, üstelik nefret ediyorum. Bana söyleteceğinizi de biliyorum çünkü sizi tanıdım artık. Korku İlkim hanım. Çok korkuyorum.”

“Neden Rüya? Neden korkuyorsun?”

“Korkuyorum, çünkü canımın yanacağını düşünüyorum.”

İşte anahtar kelimeler bunlardı. Korku ve acı. Tüm vajinismus vakalarında öykü aynıdır. Kadın, canının acıyacağını düşünür, korkar ve kasılır.

“Vay Vajinismus Vay...Beni Mahvettin...”

“Acılarda ve korkularda kalmıştık Rüya” diye, sona yaklaşan seanslarımızın açılışını yapmıştım. O da sona yaklaştığımızın farkındaydı.

“Haklısınız” diye söze başlamıştı. “Hem de acıların en fecisinde kalmıştık. Bu en fecileri de atlattıktan sonra, seanslarımızın biteceğini düşünüyorum.”

Birden “En feciler” kelimelerine takıldığımı fark ettim. En feciler demekle ne anlatmak istiyordu acaba?

“Bana ‘en fecileri’ anlatır mısın?”

Rüya, sesinin yine en kısık tonuyla, en fecileri dur durak bilmeden anlatmaya başlamıştı.

“Size şimdi anlatacaklarımı uydurduğumu ya da abarttığımı düşünmeyin. Hiç eksiksiz ve fazlası olmadan anlatacağım. Hem de ilk ve son defa. Yalnızca size.

İlk okulu bitirdikten sonra, köyde okuma imkanımız yoktu. Babam, okumamı istiyordu ‘Oğlanlar her zaman kendini kurttırır ama bu kız meslek sahibi olmalı’ derdi hep. Beni küçük halamın yanına şehre gönderdiler. Halamın yanında üç sene kaldım İlkim hanım ve üç sene boyunca halamın kocası tarafından

cinsel tacize uğradım. Halamın kocası, önceleri beni okşamakla işe başladı, zamanla okşamanın boyutu genişledi. Her şey çok iğrençti. O kollarla kaplı elleri vücudumda gezinirken kusmak için dualar ederdim. Küçüktüm, korkuyordum. Ne olduğunu anlayamıyordum. Yaz tatilinde eve geldim ve okumak istemediğimi söyledim. Sırf o adamdan kurtulmak için. Ama her gün ağlıyordum. Ne evden çıkıyordum ne de kimseyle konuşuyordum. Annem, bir şeyler olduğunun farkındaydı. Beni sıkıştırmaya başladı. Ben de anneme olanları anlattım. Annem beni teselli edeceğine, bana ‘orospu’ demişti. O günü hiç ama hiç unutamam. Okulların açılmasına yakın, yine halamlara gönderilmiştim...”

Hiç ses çıkarmadan Rüya’yı dinliyordum. Onun durmasını istemiyordum.

“Halamın kocası üç sene boyunca tacizlerine devam etti. Yaşlı bir adamdı. İğrenç kokardı. Bakireliğime dokunmamak suretiyle bana her türlü tacizde bulundu. Ben orta üçüncü sınıftan yazıyordum, tacizleri azalmaya başladı. Artık beni, köşede bu-cakta sıkıştırmıyordu, tehditleri azalmaya başlamıştı. Çünkü beni sürekli, bunu kimseye söylememem konusunda tehdit ediyordu. Yavaş yavaş benden uzaklaşmaya başlamıştı. Sonraları yataktan çıkmaz oldu. Zayıfladığını görüyor ve buna içten içe seviniyordum. İki ay içinde kanserden öldü. O ölmüştü ama beni de öldürmüştü. On dört yaşındaydım, hayata küsmüştüm. Annem, eniştemin ölümünden beni sorumlu tuttu. Onların ailesini yıktığımı söyledi. Annem, beni hiç anlamadı. Hala da anlamıyor....”

İstediğiniz kadar başarılı bir terapist olun, sonuçta insansınız. Her ne kadar duygularınızı kontrol etmeye çalışsanız da, karşınızdaki insanın yaşanmışlıklarından etkilenmemeniz mümkün değil. Rüya’nın söylediği her bir kelime, boğazıma yeni bir düğüm atıyordu. Onun kirpiklerinin arasından an be an

dışarıya süzülen yaşlar, benim kirpiklerimin arasında boğulup kalıyordu. Zaman zaman yüreğimden kurtulup beynime hücum eden bir düşünce yine ziyaretlerde bulunuyordu; ‘ Bu meslek...Ah bu meslek çok zor...’

Rüya, daha fazla konuşamayarak hıçkırıklara yenik düşmüş ve katılmıştı. Sanki dışarıda esen fırtına, tüm gökyüzünü kaplayan bulutlar, durup durup çıkardığı sesle yeryüzünü yerinden oynatan şimşekler ve delicesine ortalığı ıslatmaya yüz tutmuş yağmur da Rüya’nın ruhunun sancılarına katılıyordu. Üstelik, ben de ona katılıyordum. Göz yaşlarımı, durduğu yerde durdurmakta güçlük çekiyordum. Ne olurdu bıraksam onları? Ne olurdu ben de ağlasaydım, Rüya’nın gerçekliğine?

Rüya, artık kısık sesiyle değil, sesinin tüm gücüyle ağlıyordu. Onu durdurmak anlamsızdı. Bıraktım Rüya’yı ağlasın diye. Hayatına, yaşadıklarına, tacizlerine ve evliliğine ağlaması için onu bıraktım. Ve Rüya ağladı...çok ağladı. Yaşadıkları için, bunu yaşayanlar için ve yaşayacaklar için ağladı.

Rüya, ruhunda yıllardır sıkıştırdığı gözyaşlarını terapiye akıttıktan sonra sakinleşmeye başladı. Sakinleşmesinin ardından ortalığı bir sessizlik kapladı. Sessizliği bozan sadece dışarıdaki gök gürültüsü ve yağmurun cama vuran damlalarıydı.

“İşte durumum böyle. Ben Sarpla her sevişmeye başladığımda aklıma bunlar geldi, hep iğrendim, midem bulandı ve çok korktum. Sarp bana her dokunduğunda, o iğrenç adam aklıma geldi ve Sarp’ın canımı acıtacağından korktum. Bunların benim vajinismusumla ilgisi var mı yok mu bilmiyorum. Aslına bakarsanız, bilmek de istemiyorum. Sadece bu hastalığın adını öğrendiğimden beri, vay vajinismus vay diyorum, sen ne biçim bir şeysin ki, beni kocamdan ayırdın.”

Her vajinismus vakasında, cinsel taciz vardır diye bir gerçeklik asla yok. Çevreden gelen olumsuz uyarılar, ilk geceyle ilgili abartılmış söylemler, ‘bakireliğini korumalısın’ adına ya-

pılan baskılar, vajinismusu oluşturabilir. Kişilik yapısı ve aşırı koruyucu tutumlar da bu rahatsızlığı tetikleyebilir.

Rüya'nın bu paylaşımlarının ardından, eşi de terapilere katıldı. Sarp durumu, vajinismus olarak değil de, tamamen kendisinin başarısızlığı olarak algılıyordu. 'Ben erkeğim ve on üç yıldır eşimin bakireliğini bozamadım 'diye olaya yaklaşıyordu.

Sarpla ve Rüya'yla evlilik terapileri yaptık. Durum her ne kadar vajinismus olarak adlandırılrsa da, temelde "korku" ve "güvensizlik" yatıyordu. Bu iki duyguyu olumluya çevirdik.

Şimdilerde bir kızları olduğunu öğrendim. Bana resimlerini göndermişler. Harika bir bebek. Fotoğrafta Sarp ve Rüya sarılmış bir koltukta oturuyorlar. Rüya'nın kucağında bebekleri var. Fotoğrafın arkasına yazdıklarının bu kitapta mutlaka yer almasını istediler.

"İlkim hanım, size kurtardığınız evliliğimizin resmini gönderiyoruz. Bu resim ve içindekiler çok önemli. Özellikle kızımız. Ona isim seçerken hiç tereddüt etmedik... En sevdiğimiz insanın ismini verdik, sizin adınızı..."

“P ANIĞIMIN ATAĞI,

B ENİ YATAĞA BAĞLADI...”

“Perdeleri Açmayın...”

Telefonun diğer ucundaki ses, hiç durmadan yalvarıyordu.

“N’olur gelin. Karım çok kötü bir halde ve dışarı çıkamıyor. Yatağa bağlanmış durumda. Onu size getiremiyorum.”

“Sizi anlıyorum. Yardımcımdan randevu alın ve gelin konuşalım.”

Bu konuşmanın ertesi günü Erdal terapi odasında, çaresiz ve aynı zamanda yalvaran bakışlarla benden bir ümit bekliyordu.

“Bunu sizden istemenin ne kadar yanlış olduğunun farkındayım. Ancak karım hiç iyi değil. Panik bozukluk teşhisi konuldu. Gün geçtikçe de kötüye gidiyor. Önceleri çalışıyordu, işe giderdi. İşi bıraktı. Şimdi her şeyi bıraktı. Onu yataktan çıkaramıyorum. Doktorlar psikolojik dediler. Ve en iyisi sizmişsiniz. Para hiç önemli değil. Yalvarıyorum size, karıma yardım edin. Çocuklarımız perişan, ben perişanım, en kötüsü de karım perişan. Ne olur izin verin de sizi ona götüreyim.”

Bundan beş-altı yıl öncesine döndüm birden. Talihsiz bir trafik kazasında hafızasını yitiren bir kadının evine gidiyordum çünkü kadıncağız yürüyemiyordu. Ne kocasını, ne de çocukla-

rını hatırlıyordu. O zaman da kadının kocası bana gelip, benzer yakarışlarda bulunmuştu.

Çaresizce bana yalvaran bu adamın teklifini kabul ettim. Ertesi gün, kendimi Erdal'ın eşinin yanında buluverdim. Evde Erdal'ın annesi vardı. Oldukça kasvetli bir ev diye düşündüm. Üstelik her yer toz içindeydi. (Toza alerjim var da.)

Erdal'ın annesi altmış yaşlarında bir kadındı ve gülmeyi uzun yıllar öncesi unutmuş gibi bir hali vardı. Eşini siroz hastalığından kaybettiğini bana iki arada bir derede anlatırken, kapının zili çalmıştı. Gelenler Erdal'ın çocuklarıydı. On yaşlarında bir kız ve sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu kavga ederek içeri girmişlerdi. Babaanne onları azarlayarak ve karınlarının aç olup olmadığını sorarak; "Anneniz hasta ve doktor hanım burada. Sesinizi kesin, odanıza gidip derslerinizi yapın" demişti. Çocuklar adına üzölmüşüm. O yaşlardaki çocuklar her türlü taşkınlıkları yaparken, bu çocuklar sessizce odalarına kapanmışlardı.

Erdal'ın annesi, çocukları kontrol altına aldıktan sonra, bana kenarları aşınmış bir fincanla, soğukla sıcak arasında olan bir çay ikram etmiş ve gelinini kendince anlatmaya başlamıştı;

"Ah doktor hanım...."

"Özür dilerim ama ben doktor değilim, psikoloğum..."

"Neyse, hiç önemli değil...Bu kadıncağız oğlumun hayatını kararttı. Zaten olay en başından yanlıştı. Oğlum bu kıza resmen tutuldu. Evlenme, çok gençsin dedik, evlendi. Oğlum bari çocuk yapma dedik yaptı. Hadi birinciye yaptın, ikinciye yapma dedik, yok biz ona öyle demedik, ikinciye de yaptı. Alın işte görün şimdi hayatı bir zindan. Çocuklar perişan. Hepsine ben bakıyorum bu yaşında. Eh ben de dayanamıyorum tabi. Oğluma dedim ki, git buna bir çare bul. Çocuklar çok yaramaz. Anaları kendini kaldıramıyor. Ne yapacağız bilemiyorum vallahi. Siz de pek gençmişsiniz. Kusura bakmayın ama bunlara yardım edebi-

lecek misiniz? Yani benim oğlum sizin yaşınızda da, ondan diyorum. Ben daha yaşlı birini bekliyordum...”

Mesleğe başladığımdan beri, bu sözü o kadar çok duydum ve duyarım ki. Terapistler yaşlı mı olmalı!!!!

Erdal’ın annesinden zar zor fırsat bularak, Erdal’ın eşi Semra’nın bulunduğu odaya gittim. Odaya girdiğimde, etrafı görmekte zorlandım çünkü her yer kapkaranlıktı. Saat gündüzün ikisiydi ama perdeler sımsıkı kapatılmıştı. Odada ne neredeydi göremiyordum. Sadece bir inilti sesi duyuyordum. Ağlamakla inlemek arasında bir sestti bu.

“Merhaba” dedim ama hiçbir yanıt alamadım. Zaten önümü görmüyordum. Birkaç saniye sonra gözlerim karanlığa alıştı. Oda, aslında küçük bir odaydı. Durduğum yerin tam yanında iki kişilik bir yatak vardı. Yatağın iki yanındaki komidinlerde, üzeri parmak izleriyle kaplı yarılanmış su bardakları, boş çorba kaseleri, kapağı açılmış irili ufaklı kolonya şişeleri, ilaç kutuları , kıvrılıp atılmış mendiller ve sigara izmaritleriyle dolu kül tablaları vardı. Yatağın sağ tarafında boydan boya yer alan pencere, kalın bordo renkli diye algıladığım yere kadar uzanan perdelerle kaplıydı. Birkaç adım atmaya çalıştığımda, ayağıma yere atılan giysiler takılmıştı. Odada hiç oksijen olmadığını fark edip, pencereye doğru gittim. Kalın bordo renkli perdeleri çekip, pencereyi açmayı düşünüyordum ki, boğuk bir sesin bana, havası olmayan odada yükselmesiyle irkildim: “Perdeleri açmayın lütfen”.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve biraz önce eve gelen iki çocuk odaya girdi.

“Anne...biz geldik...Nasılsın?...”

“Ihhhh...”

“Annecim bugün daha iyi misin?”

“Ihhh...çıkın buradan...”

“Hadi gel çıkalım... Annem bugün de iyileşmemiş...Teyze, sen onu iyileştirecek misin?...”

Ben daha yanıt vermeden babaanne çocukları kollarından çekip odadan çıkarmış ve kapıyı kapamıştı bile.

“İhhh, perdeleri açmayın dedim.”

“Merhaba Semra. Tamam perdeleri açmıyorum, telaşlanma. Sana yardım etmeye geldim. Adım İlkim. Terapistim. Hani şu insanların içini dışını didik didik edenlerdenim. Daha önce hiç terapist tanıdın mı?”

“Ben ölüyorum...”

Semra bana, sen ne saçmalıyorsun demek istiyordu. Mesajını çok net alıyordum. Ben de ona çok net bir mesaj göndermek istiyordum. Sözlerimi yineledim.

“Psikolog da diyebilirsin. İç analizi falan. Perdeleri açsak birbirimizi görebiliriz....”

Yatakta bir kımıldama gördüm ama yorganın altına o kadar kendisini kilitlemişti ki, onu görmem mümkün değildi.

“İhyyy, çok kötüyüm....”

“Kötü olduğun her halinden belli. Seni göremiyorum ama bu odanın ve senin durumundan ne kadar kötü olduğunu algılayabiliyorum...”

“İhhh ne diyorsun? Çık buradan...”

“Tabi ki çıkacağım. Saatile bakayım. Kırk dakikamız kalmış. On dakikası geçmiş bile. Senin için buradayım. Hani terapi yapacağız ya...!!!!”

“İhhh...Ne diyorsun sen...Ben ölüyorum...Ne terapisi.. Bura-ya gelen kaçınıcı psikologsun biliyor musun? Söylemediler mi yoksa? Git buradan...”

“Gideceğimi söyledim ya. Burada kalacak değilim. Zamanımız var ve bunu değerlendirmeliyiz. Sanırım sana panik bozukluk teşhisi konulmuş....”

“Ne paniği, ne bozukluğu...Ben ölüyorum diyorum sana...hem sen kimsin? Ben çocuklarımla bile konuşmuyorum.”

“Neden?”

“Sana ne?”

“Ben de anneyim.”

Bu söylediğim Semra’nın ilgisini çekmiş olmalı ki, benimle iletişime geçmeye başlamıştı.

“Yaa...yaşları kaç?”

“On dört ve on bir”

“İhhh...Kız mı, erkek mi?”

“Büyük kız, küçük erkek.”

“İhhh...Ne güzel. Zorlanıyor musun?”

“Hangi konuda?”

“İhhh..Onları yetiştirmekte?”

“Şimdilik hayır.”

“İhhh, tabi sen...her neysen...terapistimsin nesin...İhhh ya da psikolog....Sizler mükemmelsiniz ya...Çocuklarınız da mükemmeldir...”

“Ben değilim, benimkiler de değil..”

“İhhh..ya..”

“Ya, öyle işte..”

Semra yatağının içinde debelenip duruyor ama asla yataktan çıkmıyordu.

“Birazdan gitmek zorundayım. Ama yarın yine geleceğim.”

“İhhh...Demek sen de mükemmel değilsin...”

“Neden olayım ki?”

“İhhh...Öyle olmak gerekmiyor mu?”

“Kesinlikle hayır, gerekmiyor, çünkü mükemmellik diye bir şey yok.”

“İhhh..beni kandırmaya çalışıyorsun...”

“Seni kandırmak için değil, sana gerçekleri göstermek için buradayım Semra”

Semra’nın sesi çok sert çıkmıştı;

“Sen kim oluyorsun ki? Beni rahat bırak...”

“Yarın görüşmek üzere...”

O gün, Semra’nın kalın bordo renkli perdelerini açmadan odadan çıkmıştım. İlk mezun olduğum yıllarda olsam, bunu kendime epeyce dert ederdim. Ama terapiler bana öğretmişti ki, bir seferde kimsenin perdesini açamazsın.

“Kalbim Sıkışıyor, Nefes Alamıyorum...

Ölmekten Korkuyorum...”

Arabamın camları soğuktan buz tutmuştu. Kasım ayının başlarıydı, dışarıda müthiş bir soğuk vardı. İnsanın dışarıya çıkası gelmiyordu. Ofisimle, Erdal’ların evi çok yakındı ama ben aşırı soğuktan dolayı arabayla gitmeyi tercih etmiştim. Semra’nın bugün de bordo perdelerini açamayacağımı biliyordum.

Kapının önüne geldiğimde, içeriden çocukların sesleri geliyordu. Belli ki okula gitmemişlerdi. Zile bastım ve epeyce bekledim. Sonunda babaanne kapıyı açtı. İçeride bir curcuna vardı.

“Hoş geldiniz. Kusura bakmayın, kapıyı biraz geç açabildim. Çocuklar servislerini kaçırdılar, bugün evdeler, beni deliye çeviriyorlar. Bir şey içmek ister misiniz? Çay falan?”

“Hayır teşekkür ederim. Semra’nın yanına geçeyim hemen.”

“Tabi, nasıl isterseniz.”

Semra’nın odasından yine iniltieler geliyordu. Odaya girdiğimde, odanın ağır kokusu yüzüme çarpmıştı. Bu odada mutlaka cam açmak gerekiyordu.

“Günaydın Semra. Bugün nasılız bakalım?”

“İhhh...kötüyüm çok kötü. Bugün içimde feci bir sıkıntı var...”

“Nasıl bir sıkıntı bu? Biraz tarif etmeye çalışır mısın?” diye sorarken, aynı zamanda da kendime oturacak bir yer arıyordum. Tam o sırada babaanne kapıyı tıklatarak açtı ve bir sandalye verdi bana. Sandalyeyi Semra’nın yatağının hemen yanına koydum ve oturdum. Dünden beri odada hiçbir değişiklik olmamıştı. İlaç kutuları, boş çorba kaseleri ve diğerleri daha da tozlanmış bir halde yerli yerinde duruyorlardı. Bu odanın acilen temizlenmesi gerekiyordu. Semra’nın inleyen sesi, beni odanın temizlenmesiyle ilgili düşüncelerimden sıyırmıştı.

“İçimdeki sıkıntı, hani sanki kötü bir şey olacaktı gibi bir his. Bu his o kadar güçlü ki, tam iki göğsümün ortasına oturuyor, bir ağırlık gibi çöküyor. Nefes alamıyorum....”

“Sanki nefes aldığın zaman, dışarıdaki hava ciğerlerine gitmiyor gibi mi hissediyorsun?”

“Ah evet, tam tamına öyle. Öleceğim herhalde. Bu arada dün için çok özür dilerim sizden. Çok kaba davrandığımı sonradan fark ettim. Hem size, sen diye hitap ettim, hem de bir sürü kırıcı söz söyledim. Gerçekten çok özür diliyorum. Bu hastalık insanı böyle yapıyor işte. Artık ben bile kendimi tanıyamıyorum.”

“Özrünü kabul ediyorum. Şu nefes almandaki sorun, aslında sen öyle hissediyorsun, ortada böyle bir durum yok ancak aynı zamanda bu oda çok havasız. Odayı havalandırmak istiyorum, merak etme perdeleri açmayacağım sadece pencereyi açacağım.”

Semra, ondan hiç beklemediğim bir sakinlikle karşılaşmıştı bu önerimi. Perdeleri aralamamaya ve içeriye ışık girmemesine özen göstererek, el yordamıyla bulduğum bir camı araladım. Aniden içeriye buz gibi bir hava dolmaya başladı. Yavaş yavaş odanın o ağır kokusunun yerini, mis gibi oksijen kokusu almıştı.

“Nasıl? Kendini daha iyi hissettiğine eminim.” Semra’nın ıhlamalarının da yok olduğu dikkatimi çekmişti.

“Evet evet, şimdi biraz daha iyiyim. Oda ne kadar da havasız kalmış, hiç farkında değildim. Aramızda kalsın ama kayınvalidem son derece pis ve pasaklı bir kadındır. Şu odayı havalandırmak aklının ucundan bile geçmez. Tıkıldım kaldım bu pis eve....Miğdemi bulandırıyor bu ev benim.”

Bu evde olmaktan hoşlanmıyorsan, evine dönebilirsin...” der demez Semra lafımı neredeyse ağzıma tıkar gibi;

“Nasıl olur? Halimi görmüyor musunuz?Yataktan çıkamazken, çocuklara nasıl bakarım? Dersleri var, yemekleri var, çamaşırları, ütüler falan filan...Bir de Erdal’ı da eklersek, ben bu panik atağımla buradan bir adım bile kımıldayamam.”

“Haklısın. Burada kalman daha uygun” derken o da ben de Semra’nın asıl düşüncesinin bu olmadığını biliyorduk.

“Bana rahatsızlığının öyküsünü anlatır mısın?”

Semra’nın başını görebiliyordum. Sırtı bana dönük yatıyordu. Açık renk saçları olduğunu anlayabiliyordum. Darmadağınıktı saçları. Tarasan sanki açılmaz gibi görünüyordlardı. Sırtına kadar çektiği yorgandan biraz olsun görebildiğim bu kadardı. Şimdilik bu kadarla yetinip, Semra’yı dinlemeye başladım.

“Bundan bir yıl önce kadardı. Eşim çok sık seyahate gider. Yine onun seyahatlerinden birinin öncesiydi, çok iyi hatırlıyorum. Tam da o gün okullar açılacaktı. Bunu hep yapar, ya da öyle denk gelir bilemiyorum. Ne zaman okullar açılacak, Erdal’ın yurt dışı seyahatleri çıkar...”

“Zaten çok sık seyahat ettiğini söyledin. Belki de okulların açılmasına tesadüf eden seyahatleri senin dikkatini çekiyordur.”

“Olabilir tabi, neden olmasın. Her neyse, o gün biraz tartışmıştık o da bana dırdırlanmamamı söylemişti. Erdal tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, ben birden fenalaştım. Aniden kalbim

çok hızlı atmaya başladı, sol kolumu hissetmiyordum, nefes almakta zorluk çekiyordum, kalp krizi geçirdiğimi sandım. Erdal hemen beni acile götürdü. Acilde beni yatırdılar, önce bir iğne vurdular, uyumuşum zaten. Daha sonra bütün tetkikler yapıldı ve fiziksel bir araz bulunamadı. Yorgunluktan ve sinir bozukluğundan, stresten böyle durumlar olabilir demişti oradaki doktor. Bana birkaç ilaç yazmıştı o zaman.”

“İlaçların isimlerini hatırlıyor musun?”

Semra epeyce düşündükten sonra, ilaçların isimlerini hatırlayamadığını söyledi ve konuşmasına devam etti.

“Zaten çok uzun zaman kullanmadım onları. İşte ilk hastalanmam bu şekilde olmuştu. Ondan sonra da korkular başladı. Ya yine kötü olursam korkuları beni hiç rahat bırakmadı. O doktorun, iyi bir doktor olmadığını düşünüp başka bir doktora gittik. Yine baştan aşağı beni incelediler ve yine hiç bir şey bulamadılar. Hatta doktor bana, ‘benden bile sağlamsınız hanımefendi’ demişti. İçimden o adama çok kızmıştım. Sanki ben numara yapıyorum da, benimle dalga geçiyor, ne ayıp....”

Semra konuşmasına biraz ara verdi. Su içmek istediğini söylemişti. Başucundaki sudan birkaç yudum aldıktan sonra, bana her panik bozukluk yaşayanın sorduğu soruyu sordu.

“Sizce böyle bir şey mümkün mü? İnsanın son derece yoğun hissettiği duygular, ağrılar, sızılar, acılar, uyuşmalar, gerçekte nasıl olmayabilir ki? O zaman ben deli miyim? Of, her ikisinin de yanıtı beni kötü yapacak biliyorum. Benim sol kolum gerçekten uyuştı, hala da uyuşuyor, kalbim gerçekten sıkışıyor, nefesim gerçekten daralıyor. Bunlar nasıl hem olurken, aynı zamanda da gerçek olmuyor? Bu soruyu pek çok doktora sordum ama hiç birinin yanıtından tatmin olmadım.”

“Aslında hepsi tatmin edici yanıtlar vermişlerdir ama sen o an, o yanıtları değil, başka yanıtları duymak istediğinden ikna olmamış olabilirsin.”

“Ama söylediklerine inanmak öyle güç ki, kendimde hissettiklerime, çektiğim ıstıraba mı inanayım yoksa, onların senin bir şeyin yok demelerine mi?”

“Sana önce şunu söylemeliyim ki, bunu yaşamayan birinin anlaması imkansız. Panik bozukluk, bir akıl oyunu gibidir. Kişiyi pek çok yanılsamalara götürür. Sen gerçekten bunları yaşıyorsun, acı çekiyorsun ama aynı zamanda da bu acılar seni öldürecek acılar değil. Öncelikle buna inanmalısın. Panik atak öldürmez ama süründürür.”

Semra'nın sesinin moral düzeyi ilk defa yükselmişti.

“Ah buna bir inanabilsem. Öldürmez değil mi? Ölmeyeceğim değil mi? Bu ölüm düşüncesi beni mahvediyor. Başka bir yerlerde ölmektense, evimde, yatağında öleyim diye işe bile gidemez oldum. ”

“Oysa ki biliyorsun, ölümden kaçamayız. Zamanı geldiğinde, hepimiz her nerede olursak olalım, ölüme teslim olmak durumundayız. Ama her an ölecek gibi de yaşamak mantıksız. Ölümlü kontrol edemezsin. Sadece ve sadece kendini kontrol edebilirsin.”

Bu söylediklerimin Semra'nın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Tahminimde de yanılmadığımı hemen anladım.

“Lütfen böyle konuşmayın. Ölüm lafını duymak bile beni fenalaştırıyor. Ben kendimi kontrol etmekten bile aciz bir insanım. Ne kadar zavallıyım değil mi?”

“Zavallı değilsin. Sadece korkularına yeniliyorsun. Birazdan gitmek zorundayım. Bir daha ki görüşmemize kadar şunu aklından hiç çıkarmamanı istiyorum. Panik bozukluk ya da panik atak, kişinin yaşadıklarının, depresyonunun bir sonucudur. Panik

atak, bir sonuçtur. Seni bu sonuca getiren nedenlere baktığımız zaman, daha kolay yol almaya başlayacağımızı göreceksin. Burada senin kişilik yapın ve olayları değerlendirme biçimin de çok önemli. Şimdi dinlen. Bana söylemek istediğin son bir şey var mı?”

“Ne zaman geleceksiniz?”

“Hafta sonu tekrar geleceğim. Şimdilik biraz sık görüşeceğiz, sonra görüşmelerimiz daha aralıklı olacak.”

“Olmasın, hep sık görüşelim. Hatta her gün gelin. Sizinle konuştuktan sonra, çok rahatladığımı hissediyorum. Dün için tekrar özür dilerim.”

“Önemli değil, hoşça kal.”

Semra’nın odasından çıktığımda, eşinin, kayınvalidesinin ve çocukların beni merakla beklediğini gördüm.

“İyileşecek mi ? Ne zaman yataktan çıkar? Tekrar eskisi gibi neşeli olacak mı? Bizimle ilgilenecek mi?” gibi sorularıyla ilgili kısa bir sohbetten sonra, ofisime döndüm.

“Kocam Beni Defalarca Aldattı...”

Semra’nın yanına giderken, eşi ve kayınvalidesi ile konuşmaya karar vermiştim. Geçen görüşmemin sonunda acelem olduğu için, onlarla tam olarak konuşamamıştım. Evin önüne geldiğimde Erdal’ın çıktığını gördüm. Arabamı park edene kadar onun gitmiş olacağını düşündüğümünden, korna çalarak beni fark etmesini sağladım.

“Merhaba İlkim hanım. Nasılsınız?”

“Teşekkürler. Eğer müsaitsen, seninle biraz konuşmak istiyorum ve annenle.”

“Bir toplantım vardı ama biraz gecikeceğimi bildiririm. Hayırdır, önemli bir konu mu var? Yoksa Semra’nın durumu çok mu kötü?”

“Hayır, çok kötü değil, konuşmamızda fayda olacağını düşünüyorum. Terapi gören kişilerin yakınlarıyla her zaman görüşürüm.”

Birlikte eve çıktık. Babaaanne kapıyı bu kez çabuk açmıştı. Erdal, annesine konuşmamız gerektiğini söyledi. Ev o kadar dağınık bir haldeydi ki, kadıncağız beni oturtacağı koltuğun üzerini boşaltmak için bir kaç dakika uğraştı. Bir koltuğun üze-

rinden aldığı giysi, oyuncak gibi eşyaları, diğerine koyuyordu, bu kez de o koltuğa oturacak yer kalmıyordu. En sonunda Erdal söylenerek, tüm ıvır zıvır eşyaları kucaklayarak, içeriye götürdü.

“Anne ne kadar dağınıksın, bu evin hali ne böyle?” dedikten sonra bana dönerek, “babam öldüğünden beri kendisini iyice bıraktı” dedi.

“Aa..daha neler? Çocuklarına sahip çıksana sen beni eleştireceğine. Hiç terbiye vermemiş anaları, ne dağınık çocuklar bunlar...”

“Zamanımız kısıtlı. Dilerseniz biraz konuşalım. Aslına bakarsanız ben de şu dağınıklık meselesi ile ilgili çözüm bulmanız gerektiğini iletmek istiyorum. Özellikle Semra’nın yattığı oda, çok bakımsız. İnsanın iç huzuruna, yaşadığı yerin derli toplu ya da dağınık olmasının da etki ettiğini bilimsel olarak biliyoruz. Dağınık evlerde büyüyen çocuklarda saldırganlık davranışlarına daha çok rastlanıyor. Bu çocuklar huzursuz, tedirgin insanlar olabiliyorlar. Derli toplu evlerde büyüyen çocuklar ise, huzurlu ve kendileri ile barışık bireyler oluyorlar. Bunları niye size anlatıyorum, çünkü bu konunun önemini vurgulamak istiyorum. Sizden ricam Semra’nın odasının temizlenmesi ve toparlanması.”

Erdal mahcup bir halde yüzüme bakamadan karşımda oturuyordu. Annesi ise, sanki bir şey anlamamış gibi davranıyordu. “Benim şimdilik sizden istediğim bu. Bir ikincisi de, senin eşine daha çok zaman ayırman. Onunla paylaşacağın zamanlar, Semra’nın iyiye gitmesi anlamında çok çok önemli.” Bunları söyledikten sonra onların muhtemel yapacağı savunmaları hiç dinlemeden Semra’nın odasına gittim.

Semra yine yorganını kafasına kadar çekmiş yatıyordu. Bu odanın kasveti ve karanlığından kim olsa depresyona girerdi.

“Hoş geldiniz. Nasılsınız? Bakın siz bana sormadan, ben si-
ze sordum bu kez.”

“Çok iyiyim, biraz üşüdüm o kadar. Dışarıda hava çok so-
ğuk. Sen bugün kendini nasıl hissediyorsun?”

“Sanırım sizin geleceğinizi bilmek, bugün kendimi iyi his-
setmeme neden oldu. O gün çıkmadan önce söylediklerinizi dü-
şündüm. Hani demiştiniz ya, panik atak bir şeylerin sonucu di-
ye. Ben de düşündüm ve bir takım çıkarımlarım oldu.”

“Harika. Şeni dinliyorum.”

“Anlatacaklarım çok da iç açıcı konular olmayacak. Ama bu
sizin işiniz nasılsa. Evliliğimizin üçüncü yılında eşimin beni al-
dattığından şüphelendim. O bunu asla kabul etmedi. Bunu sade-
ce benim paranoyam olarak gördü. Ancak ben bundan emindim.
Tartışma ve kavga dolu günlerden sonra, olaya sünger çektim,
yeniden denemek için çaba gösterdim. Zaman zaman bu şüphe
içimi hep kemirdi. Eşim beni aldatıyor mu diye, olayın peşine
hiç düşmedim. Ama Erdal’ın zaman zaman olan çelişkili davra-
nışlarından, hayatında biri olduğunu anlayabiliyorum.”

“Mesela?”

“Mesela, kendisine daha çok bakmaya başlıyor. Evden çık-
madan önce saatlerce hazırlanıp, süsleniyor. Eve geç saatlerde
geliyor. Birden bire toplantıları ya da şehir dışı seyahatleri artı-
yor. Bana olan ilgisi azalıyor. Yatakta son derece ilgisiz oluyor.
Yanımdayken dalıp dalıp gidiyor. Kocanız işte, anlıyorsunuz
ondaki değişiklikleri. Tabi Erdal, bunları asla kabul etmez.

En son bir buçuk yıl önceydi, Erdal’da yine değişimler baş-
lamıştı. Her gün kendisine yeni kıyafetler alıyor, parfüm koku-
ları içinde evden koşarcasına çıkıyordu. Bunu bilmek ve bil-
mezden gelmek, ne kadar zor anlatamam Ben onunla hiçbir za-
man yüz göz olmak istemedim. Bir arkadaşım bu hatayı yap-
mıştı ve evliliği bitti. Eşinin onu aldattığını ispatladı , adam da

çekti gitti. Ben eşimi kaybetmek istemiyorum, onu seviyorum. Bu yüzden de anlamazı oynuyorum ama çok hırpalanıyorum.

Erdal eve geldiğinde hiç cep telefonunu kapatmazdı. Bir akşam geldiğinde cep telefonunu kapadığını gördüm. Nedenini sorduğumda, iş için arayanlara sinir olduğunu ve bu yüzden kapadığını söylemişti. Daha sonraları bu devam etti. Erdal her eve gelişinde, ilk işi cep telefonunu kapamak oluyordu. Bir akşam çok yorgun olduğundan kapatmayı unutmuş olacak ki, telefonu çaldı. Erdal uyuyordu. Ben de açtım. Arayan bir kadındı. Yanlış numara deyip kapadı. İçime bir kurt düşmüştü. Telefonunu karıştırmaya başladım. Arayan numaranın, defalarca aradığını ve aranmış olduğunu gördüm. Ayrıca aynı numara ile ilgili mesajlar da vardı. Bu mesajlar, çok çirkin, açık saçık mesajlardı. Numarayı daha sonra aramak üzere bir yere kaydettim ama kendimi de kaybettim. Sabaha kadar ağladım. Bunu kabullene-medim. Neyim eksik diye düşündüm. Birkaç ay sonra da size geçen geldiğinizde anlattığım olay oldu ve hastaneye kaldırıldım. Panik atağım, bu olayların sonucu mu acaba? Eşimin beni aldatması ve bana olan ilgisizliği beni kahrediyor...”

Semra kendisine doğru tanı koymuştu. Panik bozukluğunu besleyen başka nedenler de vardı mutlaka ama ana tetikleyicinin bu olması olasılığı çok yüksekti. Bunu Semra’ya söylemedim. Çünkü arkasına gizlenmesini istemiyordum. “Kocam bana ilgisiz, üstelik aldatıyor da...Bu yüzden böyleyim” diye rahatsızlığına tutunması onun adına tehlikeliydi.

“Eşinin sana ilgisizliğinden söz ediyorsun, peki sen ona ne kadar ilgi gösteriyorsun?”

“Güzel bir soru. Bunu düşünmeliyim. Biliyorsunuz, hastalanmadan önce ben çalışıyordum. Eh tahmin edersiniz, iki çocuğun da bütün yükleri ve sorumlulukları bendeydi. Zaten kendisi de ortalarda yoktu. Bu şartlarda ona ne kadar ilgi gösteriyordum bilmiyorum açıkçası.”

“Kendini iyi hissettiğini söylüyorsun, yani seni rahatsız eden düşüncelerin azaldı mı?”

“Ara sıra yine aklıma bir sürü kötü şey geliyor. Ya çocuklarıma bir şey olursa? Ya Erdal ölürse gibi ama daha çok benim kendime yönelik bu korkularım. Karşıdan karşıya geçerken ölürsen, iş başındayken fenalaşır, ölürsen gibi. Tek başıma banyo bile yapamıyorum. Erdal yanımda beni bekliyor. Banyoda ayağım kayarsa, yine nefes alamazsam, ay bakın yine kötü oldum şimdi...”

“Bunları düşündüğün zaman, kendini iyi hissetmemen çok doğal.”

“Bunları düşünmemeyi nasıl başaracağım, bilmiyorum”

“Aklına olumsuz düşünceler geldiği zaman onları olumluya çevirmeyi öğrenmelisin.”

“Öğrenebilir miyim sizce?”

“Öğrenirsin ama önce kendine bakman gerekiyor. Bu panik atak uykusundan kalkman ve hayata katılman gerekiyor.”

Semra aniden yattığı yerden doğruldu, ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya ve inlemeye başladı. Söylediği tek bir cümle vardı.

“Bunu yapamam...bunu yapamam...”

Semra panik atağıyla, eşini kontrol altında tutmayı başarmıştı. Yıllarca onunla ilgilenmeyen, onu aldatan, sürekli seyahatlere çıkan eşi, artık yanı başındaydı, yıkanırken bile onu yalnız bırakmıyordu. Bu ilgi ve özen Semra için oldukça büyük bir lükstü. Semra, panik atağından vazgeçerse, eşinin ilgisinden de vazgeçmiş olacaktı. Semra iyileştiği zaman, eşi yine eski ilgisizliğine dönecekti. Semra bilinçaltından bunu istemiyor ve hastalığına devam ediyordu. Bunu ona fark ettirmeliydim. Semra

eşinin ilgisini hastalıklarla değil, sağlıklı bir iletişimle kazanmalıydı.

Semra'yı çaresiz duyguları ile baş başa bırakmış, ofisime gidiyordum. Orada birbirinden bağımsız bambaşka seanslar, bambaşka hayatlar beni bekliyordu. Her insanın sorunları farklıydı ancak hepsinin arayışı aynıydı; Anlaşılmak, ilgi görmek, sevmek ve sevilmek.

“Çok Çirkinim...”

Semra’nın odasına girdiğimde, temizlenmiş hava ve ortalık hemen dikkatimi çekti. Her ne kadar perdeler kapalı olsa da, odadaki düzelmişliği anlamak mümkündü. Semra’nın nevresimi değişmiş, başucundaki komidinlerin üzeri boşalmış, oda havalandırılmıştı.

“Merhaba, hoş geldiniz ama bugün hiç konuşmak istemiyorum, kendimi berbat hissediyorum. Ağzımı açacak halim yok, zaten iğrenç bir mide bulantım ve baş dönmem var. Beyin kanaması geçirmekten korkuyorum. Beyin kanaması geçirmeden önce de böyle oluyormuş. Aman Allahım n’apacağım ben, çocuklarım annesiz kalacak...”

“Çocukların annesiz kalmayacak çünkü beyin kanaması geçirmeyeceksin.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum, bana güven. Ne kadardır kendini böyle kötü hissediyorsun?”

“Bu sabahtan beri. Aslında çok iyiydim ama sabah birden fenalaştım. Belki de Erdal’ı aramalıyım, gelip beni hastaneye götürsün.”

Onu bu konuda engellemeyecektim.

“Arayabilirsin. Kendini iyi hissetmiyorsan, hastaneye gidebilirsin.”

Panik bozukluk vakalarında, kişiyi engellerseniz atağı daha da artabilir. Onlar hastane hastane gezerler, ta ki fiziksel bir rahatsızlıkları olmadığına emin olana kadar. Bir danışanım, altı yıl doktor doktor gezdiğini söylemişti.

“Evet, evet Erdal’ı aramalıyım...”

“ Bu sabah neler oldu?”

“Hiç. Oldukça da iyi uyanmıştım. Sabahları nabzım çok hızlı atıyor, yatağın içinde acaba birazdan ölecek miyim diye ağlıyorum genellikle. Bu sabah, nabzım çok iyiydi, ben de kendimi iyi hissediyordum. Sizin geleceğinizi düşününce daha iyi olmuştum. Sonra Erdal geldi yanıma, akşama İstanbul’a gitmesi gerektiğini söyledi. Ben de ne zaman döneceğini sordum ona. İki gün kalacakmış. Beni öptü, gitti. O gittikten sonra fenalaşmaya başladım.”

Çok açtı ki, Semra eşinin İstanbul’a gidiyor olmasından rahatsız olmuştu. Eşini kontrol etmenin tek yolu olan panik bozukluğu hemen devreye girmişti.

“Hastaneye gideceksen, kalkıp giyinmen gerekiyor. Böylelikle ben de senin yüzünü görmüş olacağım. Hadi kalk o zaman, ben de perdeleri açayım. Sen bir duş al. Giyin, makyajını yap. Ne dersin?”

“Bunları yapmak zorunda mıyım?”

“Kesinlikle evet. Bu halde mi sokağa çıkacaksın, böyle mi hastaneye gideceksin?”

“Ama o zaman kimse bana hasta demez ki?”

İşte önemli bir kilidi açma zamanı gelmişti.

“Kimse sana hasta demez öyle mi?”

“Herhalde İlkim hanım! Giyinip süslenince Erdal benim hasta olduğuma inanır mı sizce?”

“Erdal’ın seni hasta görmesini istiyorsun...”

“Sanırım öyle. Bununla yüzleşmek istemiyordum ama galiba öyle.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü başka türlü benimle ilgilenmiyor, hem ben kendimi gerçekten kötü hissediyorum, numara yapmıyorum.”

“Kendini gerçekten kötü hissettiğini biliyorum ama bununla mücadele etmelisin. Hastalığını bu şekilde kullanmamalısın. Bunun ne sana, ne de evliliğinize bir katkısı olur. Bir süre daha böyle giderse, Erdal senin hastalıklarından bıacak ve senden uzaklaşacak. Bunu mu istiyorsun?”

“Hayır, asla istemem benden uzaklaşmasını. Ben, onun bana yakın olmasını istiyorum.”

“O zaman başka yollar denemelisin. Sağlıklı yollar, sevgi dolu, mantıklı, akılcı çözümler üretmelisin, hastalıklı çözümler değil.”

“Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Üstelik çok çirkinim. Erdal’ın benimle ilgilenmesi imkansız diye düşünüyorum.”

“Perdeleri açıyorum, tamam mı?”

Semra, “tamam” derken, kaybettiği bir savaşın yenilgisini kabullenmiş gibi konuşmuştu.

Perdeler açıldığında, önce ışığa bakamadı. Sonra yavaş yavaş gözlerini açtı. Yatağından indi ve odanın daha önce görmediğim bir köşesindeki aynanın karşısına geçerek kendisine bakmaya başladı.

“Gördüğünüz gibi çok çirkinim. Çok kiloluyum, çok uzunum, gözlerim çok orantısız, kendime bakmaktan nefret ediyorum. Ben kendimi beğenmezken, Erdal beni nasıl beğenebilir?”

“Söylediklerinin hiç birine katılmıyorum. Sen kendini çirkin görmek istediğin için öyle görüyorsun. Bence sorunun kendini sevmiyor olman.”

“Bu halimle kendimi nasıl sevebilirim?”

“Kendi kişiliğini sevdiğin zaman, fizik güzelliğini de göreceksin. Hadi şimdi git, banyo yap.”

“Yapamam ki, ya fenalaşırsam?”

Öğrendiği dirençleri yine harekete geçiyordu.

“Fenalaşmayacaksın. Buna inan ve kendine güven. Göreceksin ki hiç bir şey olamayacak.”

Semra’yla epeyce konuştuktan sonra, onu tek başına yıkanmaya ikna edebildim. Onu beklerken, salonda gazetelere göz atıyordum ki, Erdal telaş içinde eve girdi.

“Çok mu kötü? Nerede şimdi? Hemen ambulans çağırayım. Off İlkim hanım, ne zaman geçecek tüm bunlar?”

“Ambulans çağırmana gerek yok. Gel otur. Ne zaman geçecek tüm bunlar biliyor musun?”

“Hayır ama bilmeyi çok isterdim”

“Bil o zaman, onunla ilgilendiğin zaman.”

Tam o sırada Semra salona geldi. Açık kumral rengi saçlarını sımsıkı arkaya toplamıştı. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı ve asla çok şişman değildi. Pembe tonlarında yaptığı hafif makajıyla, utangaç küçük bir kız gibiydi. Erdal, onun bu halini görünce gözlerine inanamadı. Semra’ya söylenecek en son sözü söyledi.

“Ben de ambulansı arayacaktım, hiç hasta gibi durmuyorsun!”

“Panik Atağımı Yeniyorum...”

Artık Semra’nın evine gitmeyecektim çünkü o terapilere gelecekti. Semra beni de şaşırtmış, oldukça kısa bir zamanda olumlu adımlar atmıştı. “Erdal bir süre sonra senin hastalıklarından bıkacak ve senden uzaklaşacak” cümlesi sanırım Semra için iyi bir ilaç olmuştu. Bazen yıllarca gerçekleri görmemek için direniriz, bazen de duyduğumuz bir söz bizi gerçeklere döndürür.

Bundan sonrası, Semra’nın panik bozukluğunun tedavisi ve evliliklerini iyileştirme terapileri ile geçecekti. Zor olan kısım atlatılmıştı. Semra, hastalığını, kocasını elinde tutmak için kullanmıyordu artık.

Semra’yı ilk defa böyle görüyordum. Oldukça bakımlı bir hali vardı. Gerçekten de uzun boyluydu, bir yetmiş beşin üzerinde duruyordu. Kiloluydu ama bu kilosu onun iddia ettiği gibi çok fazla değildi. Onu hep yorganların arasında gördüğümünden, boyundan posundan haberdar değildim.

Semra, terapi odasına girer girmez, odayla ilgili yorumlarını dile getirdi.

“Burası ne kadar güzelmiş, böyle olduğunu bilseydim, yaktan bir an önce çıkardım! İlkim hanım, size çok teşekkür ederim. Beni o iğrenç ve çaresiz durumumdan, tabi aynı zaman-

da da kaynanamın elinden ve evinden kurtardınız. Ne kadar pasaklı bir kadın değil mi? Üstelik pis te. Öyle bir anneden, eşim nasıl çıkmış hayret ediyorum. Eşim tertipli ve titizdir. Neyse konumuz bu değil. Bugün size gelmeden önce, psikiyatırıma gittim. Beni görünce gözlerine inanamadı. İlaçlarımın dozunu azalttı...”

“Harika, buna çok sevindim. Kutlarım seni...”

“Asıl ben sizi kutluyorum, benim gibi bir enkazı, kanlı canlı biri yaptınız”

“Ben sadece destek oldum, ayağa kalkma cesaretini ve çabasını gösteren sensin....”

“Ama siz de o cesareti bana verdiniz...”

“Görüşmeyeli panik bozukluğun nasıldı?”

“Ay İlkim hanım inanmayacaksınız ama o gün biz hastaneye gitmekten vazgeçtik. Erdal İstanbul’a gidişini erteledi, baş başa yemek yedik. O kadar mutlu oldum ki, anlatamam. Sanırım istediğim buydu. Yani onun ilgisi. Geçtiğimiz hafta, benimle çok ilgilendi, bana zaman ayırdı. İçimden bir ses, Erdal’daki bu değişimin altında da sizin imzanız olduğunu söylüyor; yanılıyor muyum!?”

“Erdal, senin için dolayısıyla da evliliğiniz için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır. Bu anlamda, ben de ona ışık tutuyorum...”

“Bunu fark ettim zaten. Bir şeyi daha fark ettim; eşim benimle ilgilendikçe kendimi daha iyi hissediyorum. Korkularım, takıntılı düşüncelerim ve panik atağım olmuyor. Panik atağımı yeniyorum İlkim hanım ve bundan sonsuz mutluluk duyuyorum.”

“Kendinle ilgili ciddi bir değişim yaşıyorsun. Kişinin olumlu değişimleri yakalayabilmesi tek başına çok zordur. Birlikte ya-

şayan insanların da ona destek olması gerekir. Terapi ve yakınların desteği ile, kişi her geçen gün daha da olumluya doğru gider. Ancak burada en önemli faktör, kişinin iyileşmeyi gerçekten istemesidir.

“Her şey istemekle başlıyor değil mi?”

“Evet, istemekle ve inanmakla.”

“Mesela ben zayıflamayı da istiyorum, o halde başarabilirim.”

“Kesinlikle başarabilirsin. Yeter ki iste, zayıflayacağına inan ve çaba göster.”

“Seanslar Bitse de Sohbet Geliriz...”

Semra bir sonraki seansa geldiğinde, bir zayıflama merkezine başlamıştı. Aynı zamanda, işine de geri dönmüştü. Panik bozuklukla ilgili terapilerine düzenli devam etti. Erdal bireysel seanslara katılarak, hem kendi kişilik gelişimine ilişkin, hem de eşine ve evliliğine ilişkin keşiflerde bulundu. Aynı zamanda her ikisi de evlilik terapilerine katıldılar. Bu terapiler biraz sancılı oldu, Erdal’ın eşini aldatma süreçlerine ve Semra’nın isyanlarına geri dönüldü. Ancak kendilerini çabuk toparlayıp, güçlüklerini aşabildiler.

Son seanslara yaklaşırken, Semra; seanslar bitse bile, sohbet etmeye gelebiliriz değil mi ” demişti. Erdal’da “ Aman panik atak, takıntılar ve aldatma sorunlarından gelmeyelim de, hep birlikte yemeğe bile gideriz” diye espri yapmıştı.

Yine bir terapi süreci sonlanıyordu. Biz terapistler için her ne kadar, “oturdukları yerden para kazanıyorlar, onların mutluluğu para” gibi, yarı şaka yarı ciddi söylemler olsa da, bir terapisti en çok mutlu eden anlar, size geldiğinde paramparça olmaya yüz tutmuş hayatların, şimdi coşkuyla nefes almasını görüyor olmaktır.

“KOCAM YÜZÜĞÜ TAKTI

AŞKI ATTIL...”

“Keşke Görücü Usulüyle Evlenseydim...”

“Bana yardım edemeyeceğinizi biliyorum, ben sadece duygularımı paylaşmak adına size geldim. Kendimi çok çok kötü hissediyorum. Bu gördüğünüz gözler, aslında böyle şiş değildir. Neredeyse bir haftadır ağlıyorum. Sizin yapabileceğiniz bir şey yok biliyorum ama geçenlerde televizyonlardan birinde sizi izledim ve beni anlayabileceğinizi düşündüm. Kitaplarınızdan da birkaçını okumuştum. Televizyonda “evlilik aşkı öldürüyor mu” diye, benim için son derece önemli olan bir konu hakkında konuşuyordunuz.”

“Kaç yıllık evlisin?”

“Dört yıl bitmek üzere ama çok mutsuzum”.

“Anladığım kadarıyla evlilik ve aşk hakkında sorunların var.”

“Ahh, evet. Buna kafayı taktım diyebilirim, biraz da eşim taksa, hiç fena olmayacak.”

“Eşin, senin önem verdiğin kadar, bu konuya önem vermiyor!”

“Evet, nereden bildiniz? Ay özür dilerim, bu sizin işiniz elbette bileceksiniz. Ben biraz aptalımdır, kusura bakmayın. Biraz kendimden bahsetmek istiyorum, nasılsa soracaksınız”.

Konuşmayı seven biri diye düşünmüştüm Nil için. Konuşkan insanlarla terapileri daha kolay yaparsınız. İçe dönük ve suskun insanlar, başlangıçta her şeyi terapistten beklerler ve terapiyi zorlarlar.

“Ben otuz yaşındayım. İşletme okudum ama evlendiğimden beri çalışmıyorum çünkü eşim çalışmama karşı. Benim kazandığım para neyimize yetmiyor ki dedi ve benim çalışma hayatım böylelikle noktalandı.”

“Öyleyse, evlenmeden önce çalışıyordun?”

“Evet, özel bir şirkette çalışıyordum ama İzzet yani eşim çalışmamı istemeyince ben de ayrıldım. İzzet benden üç yaş büyük. Yaşı genç olmasına karşın, gerçekten de iyi para kazanıyor çünkü çok çalışıyor. Evlenmeden önce bana ne demişti biliyor musunuz? Sen benim ikinci karım olacaksın, ilk karım işim. O bir işkolik. Zaten bütün sorunlar da buradan kaynaklanıyor. Ay adam gerçekten işiyle evli.”

“Evlenmeden önce nasıldı?”

“Böyle değildi. Biz birlikte çok güzel zamanlar geçirirdik. Her şeyi paylaşırdık, konuşabiliyorduk o zamanlar. Her iş çıkışı görüşürdük. Şimdi düşünüyorum da, evlenmeden önce daha çok görüşüyormuşuz. Hele bir de bebek oldu. İşte ondan sonra, bizim aşkımız falan kalmadı. Üç yaşında bir kızımız var. İzzet ona da hiç zaman ayırmıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum açıkçası.”

“Ne açıdan?”

“Yani İzzet’in o eski ilgisini nasıl kazanabilirim yeniden? Geçenlerde ona dedim ki, keşke görücü usulü evlenseydim. Hiç olmazsa olanı kabullenir ve kendimi bu kadar yıpratmadan evliliğimi sürdürürdüm. Artık eşim benimle hiç ilgilenmiyor İlkim hanım.”

Ufukta bir evlilik terapisi daha görünüyordu. Ama İzzet tarzındaki erkekleri terapiye getirmek çok zordu. Sürekli işlerinin yoğunluğunu bahane eder ve terapilere gelmezlerdi.

“Bana senin ve eşinin kişiliklerini biraz tanımlamaya çalışır mısın?”

“Tabi ki; en başta şunu söylemeliyim ki ben aşırı duygusal ve romantiğim, izzet ise aşırı mantıklı ve gerçekçi. Ama yine söylüyorum ki, İzzet evlenmeden önce böyle değildi. Acaba beni kandırmış olabilir mi?”

“Niye böyle bir davranışta bulunmuş olsun ki?”

“Doğru söylüyorsunuz, haklısınız. Saçmalıyorum herhalde.”

“Belki de, evlilik onu durağanlaştırmış olabilir?”

Nil, kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakmıştı; “Öyle bir şey olabilir mi gerçekten? Ne demek o? Yoksa aşkın ömrü şu kadardır konuları mı?”

“Hayır hayır, onu demek istemiyorum. Genellikle insanlar evlendikten sonra, duygularını kaybedebiliyorlar.”

“Yaa? Neden?”

“Öncelikleri başka konular alıyor artık. Evlenmeden önce, öncelik aşka ve aşık olunan kişiye tanınırken, evlendikten sonra öncelikler iş, para kazanma gibi başka konulara kayabiliyor.”

“Ama bu haksızlık!..”

Nil o kadar şiddetli bağırıyordu ki, kendi sesinden kendisi bile rahatsız olmuştu. Utancından yanakları kızarmış ve birkaç saniye saçlarıyla oynayarak, bu utancını gizlemeye çalışmıştı.

“Yani bu haksızlık değil mi sizce de? Evlendikten sonra karını bir kenara atacaksan, hiç evlenme daha iyi. Ben onunla aşkımızı yaşamak ve mutlu olmak için evlendim. Şimdi ise hali me bakın. Evde duvarlarla konuşuyorum, üç yaşındaki kızımı gördükçe ağlayasım geliyor. Tam bir bunalımdayım diyebilirim. Yemek yemek içimden gelmiyor, zayıflıyorum. Uykularım bozuldu. Sürekli bu konuyu düşünüyorum. Niye böyle oldu diye sorgulayıp duruyorum”.

“Bunu kendi kendine sorgularsan, yanıt bulamazsın. Eşinle bu düşünce ve duygularını paylaştın mı?”

Nil, güçlü bir kahkaha atmıştı. Bu kahkahadan onun ne demek istediğini anlamıştım.

“Defalarca İlkim hanım. Defalarca İzzet’e bu duygularımı açtım.”

“Sana nasıl tepki gösterdi? Seni anlayabildi mi?”

“Nerdeee! Üstüne üstlük benimle alay etti.”

“Seninle alay etti?”

“Evet, kelimenin tam anlamıyla benimle alay etti. Beni çocuk gibi olmakla suçladı. Defalarca böyle suçlanınca insan bir daha aynı konuyu gündeme getirmekten çekiniyor. Sonuçta da kendi kendinizi yiyip bitiriyorsunuz.”

Yeni manikürden çıkmış elleriyle “şekilde görüldüğü gibi” deyip kendisini göstermişti.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim Nil?”

“İlk başta da söyledim ya, belki de hiç olamayacaksınız ve bu vaka yani ben, meslek hayatınızda bir başarısızlık olarak tarihe geçeceğim! Benim buraya gelmekteki amacım, sadece içimi dökmek. Beni dinlemeniz yeterli. Bir de, bana aşk, erkekler ve evlilik hakkında ışık tutarsanız sevinirim.”

Ona “seve seve” derken, seanslarının çerçevesinin bunlarla sınırlı kalmayacağını biliyordum. Nil, duygularını açık açık ifade eden bir kadındı. Konuşurken ya saçlarıyla oynuyor, ya da yeşil boğazlı kazağının yakasını çekiştirip duruyordu. Söylediği gibi, duygusaldı. İlerleyen seanslarda onu daha iyi tanıyacaktım ve tabi ki eşini de.

"Bana; Aşk Yok Dedi..."

"Evlilikte, Eşler Arasında Sağlıklı İletişim" konulu bir söyleşide konuşmacıyım. Salon oldukça kalabalıktı. Söyleşi çok zevkli geçmişti ama katılımcıların çoğunun kadın olması, erkeklerin hala bu konuya duyarlılık göstermekte güçlük çektiklerini gözler önüne seriyordu. Ofisime geldiğimde bekleme odasında Nil'in oturduğunu ve ağladığını görmek beni hiç şaşırtmamıştı. "Erkekler hep kadınları ağlatıyorlar" diye düşünmüştüm. Bugüne kadar kocasını ağlatan bir kadına hiç rastlamamıştım.

"Gel bakalım Nil? Bugün kendini iyi hissetmediğin her halinden belli."

Nil, bir elinde kahve kupası, bir elinde de gözyaşlarından sırlıklam olmuş mendiliyle terapi odasına girerken, hıçkırır hıçkırır ağlamaya devam ediyordu.

"Bana aşk yok dedi....Buna inanamıyorum...Aşk yokmuş...Bizim yaşadığımız neydi peki?"

Nil, bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu.

"Önce biraz sakin ol bakalım. Her şeyi konuşacağız ama öncelikle senin kendini daha iyi hissetmen gerekiyor...."

“Nasıl kendimi iyi hissedebilirim ki? Dün gece çok kötü diyebileceğim bir şekilde kavga ettik. Bana saçmaladığımı, aşkın maşkın olmadığını, her şeyin akıl ve mantıkta bittiğini söyledi. Ben boşluktan böyle aptallıklarla uğraşıyormuşum. Aptallık dediği de aşk meselesi. Çok kırıldım ona, çok kırgınım, anlıyor musunuz?”

“Seni anlıyorum...Bana neden tartıştığınızı daha detaylı anlatabilir misin?”

“Akşam eve geldi. Her akşam yemekten sonra, birbirimize bugün ne yaptın diye sorarız. O bana çok kısa özet geçer hep. Dün gece ona size geldiğimi söyledim. Psikoloğa gittim dedim. Çok şaşırdı. Nedenini sordu. Ben de söyledim.,söylemez olaydım. Ortalığı kırdı geçirdi. İzzet’i hiç böyle sinirli görmemiştim. Bana hakaretler etti. Parayı nereye savuracağımı bilemediğimden tutun da, rahat battığını ve bu saçmalıklarla uğraşacağıma çocuğumla ilgilenmemi söyledi. Hem de defalarca. Beni anlamadı, bu adam beni anlamıyor. Ne yapacağım ben?”

“Ne yapman gerektiği konusunda bu kadar panik olma lütfen. Senin önem verdiğin konularla, eşinin önem verdiği konular farklı. Ama bu aynı noktalarda buluşmayacağınız anlamına gelmiyor. Belki de konuyu çok fazla gündeme getiriyorsun., bu da eşini rahatsız ediyor.”

“Ama benimle hiç ilgilenmiyor ki. Eve zaten geç geliyor. Yemek yiyoruz. Ben çocukla ilgileniyorum. O televizyon karşısında pinekleyip duruyor. Kız uyuduktan sonra ben onun yanına geliyorum ve benimle konuşmasını istiyorum. Aldığım yanıt hep aynı; ‘çok yorgunum’. Sonra da kanepede uyuya kalıyor. Böyle bir evlilik olur mu?”

“Senin beklentilerin neler?”

“Benim beklentilerim öyle çok aşırı değil. Konuşalım istiyorum. Birlikte romantik bir film izleyelim. Eskisi gibi tut-

kulu sevişmelerimiz olsun. Hafta sonları baş başa yemeğe, dansa gidelim. Bana aşık olduğunu fısıldasın...Bunlar işte...Ben onunla yani eşimle aşkı yaşamak istiyorum, sokaktaki adamlar yaşamayacağım bunu herhalde. Son derece doğal değil mi?”

“Eşin buraya gelir mi?”

“Vakit bulursa gelir sanırım. Geldiğinde de beni size şikayet eder. Çok üzdü beni dün gece, beni sürekli hayal kırıklığına uğrattıyor. Ne demek aşk yok. Bizim yaşadığımız neydi öyleyse? Beni kandırdı demek ki? Adam yüzüğü taktı, aşkı attı.”

“Aşk senin için çok önemli...”

“Evet çok önemli.”

“Aşka hangi duyguları yüklüyorsun Nil? Senin aşk kavramının içinde neler var?”

Nil, gözyaşlarından sıırıslıklam ve yüzünü silmekten paramparça olmuş mendilini kül tablasına koydu. Ardından gözyaşlarıyla ıslanmayı bekleyen yeni bir mendil aldı ve iç çekişleriyle anlatmaya başladı. Anlattıkça yüzüne farklı bir aydınlanma ve tebessüm yerleşiyordu.

“Aşkın içinde uçsuz bucaksız bir tutku var diye düşünüyorum. Bence aşkı aşk yapan da bu tutkunun ta kendisi. Tutkunun içinde ne var diye soracak olursanız, tutku aşık olduğun kişinin varlığını beyinde, duygularında, düşüncelerinde ve bedeninde hissetmeyi istemektir diye tanımlayabilirim. Bu istek de, karşı tarafı çılgıncasına arzulamak demek oluyor diye düşünüyorum. Onu arzulayınca da, ona kavuşmak için yani onu düşüncende, duygunda ve bedeninde hissetmek için çaba gösteriyorsun. Ne yapıyorsun? Ona zaman ayırıyorsun, birlikteliğine zaman ayırıyorsun, beraberliğini sürprizlerle süslüyorsun. Birlikte olduğunda bu arzu ve tutkunun sıcaklığıyla, onunla sevişmek, hatta bir kez değil, birden çok sevişmek, onunla çoğalmak istiyorsun ve onunla çoğalıyor, büyüyor, büyüyorsun. Her seferinde de ona

olan aşkın ve tutkun daha da büyüyor. Sonra yaşadığın aşktan çok ona tutkun oluyorsun. Ona tutkun olmaktan da büyük mutluluk duyuyorsun. Çünkü özel bir duyguyu yaşıyor ve paylaşıyorsun... Yani benim için öyle....”

Nil, aşkı olabildiğince kelimelere sığdırmaya çalışmıştı. Bence başarılıydı da.

“Yüreğinde hissettiğin aşkı, olabildiğince güzel tanımladın. Ama İzzet’in aşk kavramının içine sığdırdıkları bunlar olmaya bilir...”

“Bundan eminim zaten. Öyle ki, İzzet aşk kavramını sorgulamıyor bile çünkü o böyle bir duyguyu hissetmiyor. Hissetmemesi de beni yıkıyor, mahvediyor.”

“İzzetle evlenmeden önce, kaç yıl çıktınız?”

“İki yıl kadar. Tanıştık, çıkmaya başladık ve iki yıl sonra da evlendik. Evlendik evlenmesine de evlenince her şey tuzla buz oldu.”

“Aşk senin için çok önemli, bunu anlıyorum. Öneminin nedenini benimle paylaşır mısın?”

Nil’in ikinci mendile ihtiyacı kalmamıştı. O da bunu fark etmiş olmalı ki, mendili sehpanın üzerine koydu ve sorumu yanıtlamaya başladı.

“Önemli çünkü ben, hayatın anlamının aşk olduğuna inanıyorum.”

“Hayata başka bir anlam yüklemiyor musun? Sadece aşk mı hayatın anlamı?”

“Başka ne olabilir ki? Aşk ve onun getirdiği mutluluk tabi ki? Başka var mı sizce?”

“Neden olmasın? Birlikte düşünelim istersen. Mesela; sevdiklerimize ve kendimize karşı olan sorumluluklarımız da hayatın anlamıdır. Ulaşmak istediğimiz hedeflerimiz de hayatın an-

lamıdır. Sevdiklerimizi mutlu etmek için çabalamak da hayatın anlamıdır. Hüzünlerimiz, hayal kırıklıklarımız, başarısızlıklarımız, göz yaşlarımız da hayatın anlamıdır...”

“Ama bu saydıklarınızın bazıları olması gerekenler, bazıları ise sıradan ve insana mutsuzluk veren duygular değil mi? Çok özel değiller...”

“Sadece mutluluk değil, mutsuzluk ta hayatını taşır. Şöyle düşün; mutsuzluk olmasa, mutluluğun farkında olamazsın.”

“Tamam haklı olabilirsiniz ama bunların hiç birisi özel duygular değil.

“Özel duygular ?”

“Özel duygular derken aşktan, tutkudan ve sevişmenin verdiği hazdan bahsediyorum.”

“Seni anlıyorum ancak tüm duygularımızı içinde barındıran hayatı, sadece aşkla anlamlandıramazsın. Hayat bir bütün. Aşk, bu bütünün sadece bir parçası, evet çok hoş bir parçası, olmazsa olmaz bir parçası ama tek anlam değil. Belki de aşka hayatın tüm anlamını değil de, hayata aşkı yüklemelisin. Aşk, hayatın özel bir duygusu ve anlamı demek daha doğru olabilir.”

“Neden hayatı sadece aşkla anlamlandıramam? Ben anlamlandırıyorum işte.”

“Hayatını sadece aşkla anlamlandırmaya kalkarsan, hayal kırıklığına uğrarsın. Aşk hayatının her anında yaşamak istersin ama bu hayatın gerçekliğine uymaz ve sen başka gerçekliklerle uğraşmadığın için, kendini boşlukta hissedersin.”

“Nasıl yani, anlayamadım?”

“Hayatındaki sorumluluklarını bana sayar mısın?”

“Eş, anne olmak ve insan olmak...Anneme,babama karşı iyi bir evlat olmak...Başka...? Bunlar işte...”

“Sen kızına karşı olan sorumluluklarını yerine getirmeyip de, örneğin onun karnı açken, kocanla sevişmeye kalkmazsın değil mi? Önceliğin burada çocuğunu doyurmak olmalıdır. İşte bu senin hayatının bir başka gerçekliğidir.”

“Yani siz de mi benim boş şeylerle uğraştığımı söylemek istiyorsunuz? Siz de mi beni anlamıyorsunuz? Geçen sene iki psikoloğa daha gitmiştim. Onlar da bana hiç yardımcı olamamışlardı çünkü beni anlamamışlardı.”

“Ben seni anlamıyorum demiyorum, seni anlıyorum ama başka bir noktaya dikkatini çekmek istiyorum. Kendinle yüz yüze gelmeden, sorunlarını çözemezsin.”

Nil, ne demek istediğini pek anlamamıştı ama ilerleyen seanslarda aynayı kendisine tutabilmeyi öğrenecek, böylelikle de ne yapması gerektiğini netlikle görebilecekti.

Seansımızın sonu, Nil’in “beyefendiye göre aşk yokmuş” sızlanmalarıyla noktalanmıştı.

"Birazdan Eşim de Gelecek..."

İzzet'in gelmesi, umduğumdan çok daha çabuk olmuştu. A-
çıkçası bu kadar kısa sürede buraya geleceğini tahmin
etmiyordum. Ben çağırmadığım halde bir koca buraya geliyor-
sa, ya işler çok yolundadır ya da berbatır...İkinci seçeneğin ol-
duğundan yüzde yüz emindim.

Nil terapi odasına bir fırtına gibi girmişti. İlk söylediği söz "bo-
şanıyoruz" olmuştu. Sesinin tonundan , beni sorumlu tuttuğunu
hissetmiştim. Terapilerde bu suçlamalara çok rastlarsınız. Kişi, ba-
şına gelen her olumsuz sonuçtan terapisti suçlar. Ona göre, terapi
ve terapist hayatındaki her olumsuzluğu ve mutsuzluğu, olumluya
ve mutluluğa dönüştürmek zorundadır, kendisi hiç yorulmamalıdır.

Nil'in ikinci cümlesi de şu olmuştu; "Birazdan eşim de gele-
cek". Buradan da şu çıkarımda bulunmam gerekiyordu; "Eşim
senin canına okuyacak." Nil hızını alamamış olacak ki, hayatına
dair biriktirdiği tüm öfkeleri terapide kismaya başlamıştı. Oda-
ya girdiğinde oturmak yerine ayakta duruyor, etrafına bakını-
yordu. Sanki bir şey arar gibiydi.

"Neden ben bu kanepeye oturuyorum da, siz o koltuktasınız?"

Tam tahmin ettiğim gibi, saldırılar başlamıştı.

“Bunu mu konuşacağız, bunu konuşmamız gerektiğini sanmıyorum.”

“Tabi siz her zaman mantıklı konuları tartışırsınız, öyle değil mi? Ve sizin gerekli gördükleriniz konuşulur burada. Benim gibi bir aptalla ne işiniz var?”

“Çok öfkeliisin?”

“Yaa...! Anladınız demek. Aman ne iyi...Benim sorunlarımı da anlamışsınızdır. Anladığınız o kadar belli ki, o kadar yardımcı oldunuz ki bakın boşanıyoruz...”

“Boşanıyor olmanızda terapi ne kadar sorumlu Nil?”

“Of bıktım bu sorumluluk ve ne, ne kadardır sorularınızdan. Ben de sizi şey sanıyordum...”

“Ne sanıyordun?”

“Şey işte...Anlıyorsunuz ama anlamazdan geliyorsunuz.”

“Neyi anlamazdan geliyorum?”

“Sorunuma hiçbir çözüm üretemediniz, sorunumu çözemediğiniz gibi, boşanmama neden oluyorsunuz.”

“Beni elimde sihirli değneği olan ve sana dokununca mucizeler yaratan biri sandıysan, yanılmakta ve öfkelenmekte haklısın. Çünkü değil ben, hiçbir terapistin ne yazık ki, böyle güçleri yok.”

Ona, seninle ilk görüşmeden sonra, sadece bir seans yaptık, ne bekliyorsun ki? demek istemiyordum. Düşüncelerimi kendime saklamalıydım çünkü Nil bunu bir savunma olarak algılayacak ve gerçek olmayan suçlamalarını daha da artıracaktı.

“O koltuğa ben oturmak istiyorum”

Nil, terapiye olabildiğince direnç gösteriyordu.

“Koltuk kavgası mı yapacağız?”

“Bakın, benimle alay ediyorsunuz. Tıpkı İzzet’in yaptığı gibi...”

“Nil, ayakta durmuş, benimle güç savaşı yaparken, yardımcım İzzet’in geldiğini haber verdi. Bir iken, iki oldular diye düşündüm. Nil, eşinin geldiğini duyunca, kendisinin oturması gereken kanepede yerini almıştı.

İçeri bir doksan boylarında, esmer tenli, saçlarını geriye doğru jölelemiş, lacivert takım elbiseli, eflatun kravatlı ve bolca parfüm kokan bir adam girdi. İşte İzzet dedim kendi kendime. Ona hoş geldin derken, İzzet konuşmaya başlamıştı bile.

“Erkekler Neden Evlenir? kitabınızı okumuştum. Oradan parfüme alerjiniz olduğunu biliyorum ama buraya geldiğimde asansörde aklıma geldi. Evden çıkmadan aklıma gelseydi, sürmezdim.”

Ağır parfümlere olan alerjimi de yazmış mıyım? diye hatırlamaya çalıştım ama bunu düşünecek zaman değildi. Zaten Nil, patlamaya hazır bombasının pimini çekip duruyordu.

“Aman aman, bir güzellik daha. Benim öküz kocam, bakınız ne kadar kibar olmuş. Ben alerjiden gebersem, umurunda olmaz beyefendi. Şimdi buraya gelmiş, ne yapmaya çalışıyorsun sen böyle?”

İzzet: “Dün akşamdan beri saçmaladığın yeter artık Nil. Biraz terbiyeli olsan diyorum. Ayıp denen bir şey var.”

Nil: “Şimdi mi ayıp aklıma geldi. Dün akşam İlkim hanıma demediğini bırakmıyordun, şimdi karşısında centilmen kesildin.”

Onları biraz kendi hallerine bırakmalıydım. Bir süreliğine seyirci kalmayı seçtim.

İzzet: “Yahu sen ne biçim kadınsın be? İyi ki boşanıyoruz, ben daha fazla senin bu ahmaklıklarına dayanamam.”

Nil: “Sen lafı değiştir bakalım İzzet bey, beni suçla dur. Kendinde hiç suç arama, söylediklerinin arkasında durma...”

İzzet: “Hangi söylediklerimin arkasında durmuyor musum? Bugüne kadar sana verdiğim bütün sözleri tuttum, bütün sorum-

luluklarımı yerine getirdim. Oysa sen, aşk aşk diye kafamı yedin, bir aşktır tutturdun. Al işte aşkı, ne halin varsa gör.”

Nil: “Neden konuyu değiştiriyorsun? Ben, bana verdiğin sözlerden bahsetmiyorum. İlkim hanım için söylediklerinden bahsediyorum. O kadına gittin, kim bilir aklına neler soktu? Beynini yıkadı senin diyen kimdi? Onun işi senin gibi aptalları kerizleyerek para kazanmak diyen kimdi ha?”

Anlaşılan bu terapide ortalık iyice gerilecekti. İzzet, öfkeli ve bir o kadar da mahcup bir tavırla bana dönerek, durumun aslını anlatmaya çalışmıştı.

İzzet: “İlkim hanım, ne olur özrümü kabul edin, gerçekten çok özür dilerim sizden, hem kendim, hem de eşim adına. Evet Nil doğru söylüyor ama ben bu sözleri, ona kızdığım için söyledim dün gece. Bu söylediklerimin sizin şahsınızla uzaktan yakından ilgisi yok. Ona, senin aklın yok mu, terapist terapist geziyorsun ve karşıma hiç değişmeden aynı sorunlarla geliyorsun. Sen bu kafada olduktan sonra, terapilere daha çok para ödersin demek istemiştin.”

Nil: “Hayır, İlkim hanım, yalan söylüyor, aynen benim dediğim gibi sizin hakkınızda konuştu.”

Sessiz kalma zamanı bitmişti, bu noktada yönlendirmeme ihtiyaçları vardı çünkü işin içinden çıkamayacaklardı.

“Burada önemli bir noktayı aydınlatmalıyız diye düşünüyoruz.” derken, ikisinin de tüm dikkatlerini bana yönlendirdiğini görebiliyordum.

“Evlilik ve evlilikteki sorunlar benim değil, sizin. İkinizin de evliliğinizdeki sorunlara sahip çıkması gerek. Benim görevim ise, terapiye sahip çıkmak.”

Derin bir sessizlik olmuştu. Evdeki en değerli vazoyu kırmış iki suçlu çocuk gibi karşımda suskun oturuyorlardı.

“Sorunlarınıza sahip çıktığınız zaman, çözüme gidebiliriz. Hatalarınızı birbirinize yüklediğinizde problemler yığılır. Hele terapiye ya da terapistle suçlama yaparsanız, kendi gerçekliğinizden uzaklaşırsınız. Şimdi dün gece yaşananları burada paylaşmanızı istiyorum. Kim kendisini hazır hissediyorsa, paylaşma başlayabilir.”

Suskunlukları birkaç saniye daha devam etmiş ve İzzet sessizliği bozmuştu.

İzzet: “Dün akşam eve geldiğimde Nil çok gergindi. Zaten son günlerde hep gergin. Evliliğimizin başından beri bitip tükenmeyen bir sorunu var, dolayısıyla bu benim de sorunum oluyor. Nil, aşka takılmış durumda, evlenmemizle eş zamanlı aşkın bittiğini söylüyor. Onunla artık eskisi gibi ilgilenmediğimi, sevişmelerimizin azaldığını söylüyor ve buna benzer şikayetlerde bulunuyor. Bu şikayetler bitip tükenmiyor. Sürekli sızlanıyor, hiç mutlu değil, yüzü gülmüyor. Ben de ona diyorum ki, evlenince ben evi geçindirme gibi bir yük aldım...”

Burada Nil hemen söze girmişti ama İzzet onun bu müdahalesini durdurmayı başarmıştı.

Nil: “Yük almasaydın, beni çalıştırsaydın...Sen çalışmama izin vermedin...”

İzzet: “Lütfen sözümü kesme Nil. Evet ne diyordum. Yani sorumluluklarım arttı. Ardından hamile kaldı. Hamileliği zor geçti. Bizim kan uyuşmazlığımız var, Nil bunu çok stres yaptı.”

Nil: “Bizim sadece kan uyuşmazlığımız değil, kişilik uyuşmazlığımız da var...”

İzzet: “Sözüm bitene kadar susar mısın lütfen... Evet, hamileliği zor geçti, ardından bebekle birlikte hayatımız doğal olarak değişti. Maddi olarak bana daha çok yük bindi. Daha fazla çalışmak zorunda kaldım. Çok çalışmam Nil’i rahatsız etti....”

Nil: “Ben söyledim İlkim hanıma, senin bana evlenmeden önce dediklerini. İlk eşim işimdir dediğini söyledim, söylesene sen de.. Her şeyi bana ve bebeğe yükleme...”

İzzet: “İlkim hanım burada bir terapist, hakim değil, susar mısın lütfen. Sana da söz sırası gelecek elbet. Görüyorsunuz ya, biz konuşamıyoruz. Evde olsaydık, şimdiye çoktan birbirimize girmiştik.”

Seans bitmek üzereydi. Birazdan yardımcım telefonu çaldırarak ve bitiş sinyalini verecekti. Bir sonraki seansa gelecek danışanımın, ağır bir grip nedeniyle terapisini iptal ettiğini biliyordum. Zamanları müsaitse, terapiye bir saat daha devam etmek istediğimi önerdim. Önerimi tereddütsüz kabul ettiler ve İzzet konuşmasına devam etti.

İzzet: “Ben eşime evlenmeden önce, işimin her şeyden önde geldiğini söyledim. O da bunu, o zamanlar çok anlayışla kabul etmişti. Açıkçası ben gayet dürüst davrandığıma inanıyorum,onu kandırmış değilim. İşimi, çalışmayı ve para kazanmayı seviyorum. Sorarım sana Nil hanım, eğer ben bu kadar çalışsam, acaba hayalindeki o arabaya kavuşabilecek miydin? Acaba şu anda oturmakta olduğumuz villada oturabilecek miydik? Evimize her gün gelen çocuğun bakıcısı ve temizlik işleriyle ilgilenen kadınların parasını karşılayabilecek miydik? Her şeyin bir bedeli var. Sen de, ben de rahat yaşamayı seviyoruz. Bu rahat hayatı çok şükür oluşturdum, sürdürmek içinse çok çalışmam gerekiyor. Bu konuları defalarca konuştuk ama sen anlamamakta direniyorsun...”

Nil, İzzet’e yanıt vermeye hazırlanırken, ondan önce davranarak ben İzzet’e bir soru yönelttim.

“Bu konuları defalarca konuştuğunuz halde, sence neden Nil, anlamak istemiyor ?”

İzzet: “Ah, bunu bir anlayabilsem. İnsanlar bizim yaşadığımız hayata özeniyorlar, biz ise bir mutsuzluk denizinde yüzüyo-

ruz. İnsanların sahip olmak istediği hemen hemen her şeyimiz varken, Nil'in sorununu gerçekten anlayamıyorum.”

Bu esnada Nil'den söz isteyerek, İzzet'in göremediği noktalara onu yönlendirmeye çalıştım.

“O zaman şimdi birlikte düşünelim. Nil, hayalindeki arabasına kavuştu, o halde mutlu. Nil, çok güzel bir villada oturuyor, o halde mutlu. Nil'in ev işlerine yardımcı olan ve çocuğun bakımı ile ilgilenen iki kişilik desteği var, o halde rahat. Buraya kadar tamam mı?”

İzzet: “Kesinlikle evet.”

“Peki, kocası Nil'e ne kadar zaman ayırıyor? Kocası Nil'e ne kadar dokunuyor? Kocası Nil'in duygularını ne kadar dinliyor? Kocası Nil'in duygusal beklentilerine ne kadar cevap veriyor? Bu sorulara yanıt vermeni istiyorum.”

İzzet'in yüzünde, şimdi farklı bir ifade vardı. Biraz şaşkın gibiydi. Nil ise, en azından benim tarafımdan anlaşıldığını ve duygularının bir uzman tarafından kocasına dile getirilmesinin verdiği hazzı yaşıyordu. Bu hazzı gözlerinden okuyabiliyordum. İzzet, birkaç saniye suskun kaldıktan sonra, zorlanarak konuşmaya başlamıştı.

İzzet: “Kocası Nil'e çok fazla zaman ayıramıyor tabi. Kocası Nil'e çok fazla dokunamıyor, onun duygularını belki de hiç dinlemiyor. Sanırım kocası Nil'in duygusal beklentilerine cevapta veremiyor. Ama belki de Nil, kocasından çok şey bekliyor?”

“Sence Nil'in bu beklentileri abartılı mı?”

“Yok hayır” derken, İzzet derin bir iç çekmişti.”

“O halde?..”

İzzet: “Yani? Ne o halde?...”

“O halde Nil, mutsuz. Nil, eşinin dışında pek çok konuda doyumsuz, ama eşine ulaşamıyor. Aralarındaki duvar Nil'in üzülmeye ve hırçınlaşmasına neden oluyor.”

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü.

“Senin adına konuştum Nil, eğer yanıldıysam beni düzeltebilirsin. Düşünce ve duygularını paylaşma sırası sende.”

Nil; “Ben konuşsam, bu kadar net kendimi ifade edemezdim sanırım. Umarım İzzet, bundan sonra beni daha iyi anlayacaktır. Ben onu çok seviyorum ve bu sevgiyi yaşamak istiyorum.”

İzzet; “Ben de onu çok seviyorum...”

“Bana değil, bu sihirli kelimeyi eşine söyle İzzet.”

İzzet, Nil’e doğru dönerek, ona duygularını ifade etmeye başlamıştı.

İzzet: “Ben de seni çok seviyorum hayatım ama sanırım bunu sana yeterince ifade edemiyorum. Gözümün önünde sanki bir perde vardı ve biraz önce bu açıldı. Gerçekten de sana ve evliliğimize çok az zaman ayırıyorum.”

Nil: “Hatta hiç diyebiliriz. İşinden bana zaman kalmıyor İzzet. Bunu fark etmene o kadar çok sevindim ki anlatamam. Yıllar sonra, ilk kez yeniden mutlu olduğumu hissediyorum.”

Nil, bu sözleri söylerken, İzzet’in ellerini avuçlarının içine almıştı. Daha sonra bana dönerek, özür sözcüklerini sıralamaya başlamıştı.

“Sizden binlerce kez özür dilerim. Size karşı çok kaba ve kırcı davrandığımın farkındayım, sanırım bu bir patlamaydı ve size oldu. Bu sizin işiniz olduğu için, beni anlayacağınızı ümit ediyorum...Peki, bundan sonra ne yapacağız? Buraya boşanma kararıyla geldik, şimdi durum daha farklı. Evlilik terapilerine mi katılmamız gerekiyor?”

“Hem evlilik, hem de bireysel terapiler almanızda fayda var.”

"Bana Göre Aşk, Cinselliğin Ta Kendisi..."

Evliliğinde sık sık şiddete başvurduğu için, eşi tarafından terk edilen bir erkeğin pişmanlıklarını dinlemiştim. Bana ne yaparsa, eşinin eve dönebileceğini sormuştu telefonun diğer ucunda. Konuşma biraz uzadığı için de, İzzet ve Nil'i on dakika kadar gecikmeli alabilmiştim.

"Şimdi bir önceki seansımızla ilgili paylaşımlarda bulunalım, daha sonra yeni konulara geçeriz."

Nil: "Ay İlkim hanım, seanstan sonra ikimizde de değişiklikler oldu. Bu da demek oluyor ki, geçtiğimiz seansta ikimizi de etkileyen bir şeyler olmuş. Ben kendi adıma şunları söyleyebilirim; uzun zamandan beri ilk defa, eşim tarafından anlaşıldığımı hissettim. Bu his beni çok mutlu etti. Tek amacım, eşimin beni anlamasıydı. Ben onun çok çalıştığını, bizim için çalıştığını zaten biliyorum, ben onu bu konuda anlayabiliyorum. Sanırım artık o da beni anlayabiliyor."

İzzet: "Ben seanstan çıkınca çok rahatlamış olduğumu fark ettim çünkü evliliğimizi tehdit eden büyük bir sorunun en azından çözümünü görebilmiştim. Bundan sonrası ise, uygulamaya kalmıştı. Bu bile benim rahatlamama neden oldu."

Nil: “Bu hafta İzzet eve her zamankinden daha erken saatlerde geldi. Akşamları, kavga etmeden konuşabildik.”

İzzet: “Evet, Nil’de bu hafta hiç sızlanmalarda bulunmadı. Her eve gelişimde beni güler yüzle karşıladı. Sanırım bu mutlu karşılanma törenleri, benim gün içinde varolan stresimi, işin getirdiği gerginliği üzerimden atmama neden oldu.”

“Anlattığınız olumlu değişiklikler harika. Akşamları neler konuştunuz?”

Nil: “Tabi ki, en önemli meselemizden, aşktan konuştuk. Geldiğimiz nokta, bizi şaşırttı. İkimizin aşk kavramlarının farklı olduğunu anladık. Ben gerçekten çok romantiğim, İzzet ise çok mantıklı. Ben duygusallığa aşkı yerleştiriyorum o ise, gerçekliğe. Bunu tam oturtamadık ve burada terapide konuşmaya karar verdik. Yeni bir kavga yaratmamak adına buna karar verdik!”

İzzet, yudumladığı çayını, sehpayaya koyarken bir eliyle de söz istediğini işaret etmişti.

İzzet: “Bu bizim büyük sorunumuz biliyorsunuz. Nil, söylediği gibi oldukça romantik bir insan. Bana ise, romantizm saçma ve komik geliyor,bu yapı meselesi. Aşk, bana göre sadece ve sadece cinsellikle sınırlı bir duygu. Aşk, cinselliğin ta kendisi, cinsellik ise gerçeğin ta kendisi. Nil’e göre ise aşk, mum ışığında dans etmek, birbirine güzel sözler fısıldamak ve buna benzer şeyler. İşte bu anlamda birbirimizden ayrılıyoruz. Ben Nil’e aşk yok derken, onun anladığı anlamda aşkın olmadığını, kendisinin anlattıklarının bile, sonunda cinselliğe gittiğini söylemeye çalışıyorum...”

Nil: “Çok yanlış düşünüyorsun. İşte böyle duygularından uzak düşünerek beni deli ediyorsun...”

İzzet: “Peki, bana söyler misin? Neden mum ışığında yemek yemek ya da sevgi sözlerini fısıldaşmak istiyorsun?”

Nil: “Neden olacak? Seni sevdiğim için tabi ki. Lafa bak!”

İzzet: “Elbette ki beni sevdiğin için. Ben sana başka bir şey anlatmaya çalışıyorum. Yani mum ışığındaki yemeğin ve sevgi sözcüklerinin ya da romantik bir dansın sonunda ne olur? Bunlar hangi amaca hizmet eder sence?”

Nil: “Şimdi cinsellik diyeceksin ve ben de bayılıcam...”

İzzet: “Niye bayılıyorsun ki? İşte aşkın gerçekliği burada yaşıyor. Romantizm adına atılan her bir adım, bizi cinselliğe götürür. Kim ne derse desin, ben buna inanıyorum...”

Nil, bilmiş bir tavırla eşine dönmüş ve onu mat edeceğini düşündüğü sözlerini ardı ardına sıralamaya başlamıştı.

Nil: “Tamam o zaman. Madem burada her konuyu açıkça konuşmamız gerekiyor, o halde söyle bakalım. Senin için, aşk cinsellikse, o zaman bana aşık değilsin çünkü benimle çok az sevişiyorsun. Yani geçen haftaya kadar demek istiyorum...”

İçtiği çay, İzzet’in neredeyse boğazına kaçıyordu. Yanaklarının utançtan kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum. Nil, bir kocaya olabilecek en acı veren darbeyi indirmişti terapide. Okunu fırlatmış ve hemen geriye çekilmişti. Bacak bacak üstüne atarak ve iki kolunu birbirine kavuşturup oturarak, yaptığı saldırının etkilerini beklemeye başlamıştı.

İzzet: “Bunun bir çizelgesi var mı bilmiyorum. Haftada şu kadar sevişirsen doğrudur, şu kadarı azdır ya da çoktur gibi ölçülerden haberim yok. Ben sadece çok yorgun olduğum için, sevişmeye halim kalmıyordu. Üstelik o eşsiz kavgalarımız da seks yapmamızı engelliyordu. Hatırlarsan, hemen hemen her akşam kavgayla bitiyordu. Kavgalar aşkı, dolayısıyla da cinselliği zedeler tatlım, bilmem anlatabiliyor muyum? Hem şu da var, sen aşka o kadar önem veriyor idiysen, neden beni özensiz eşofmanlar, bakımsız saçlar ve bir karış suratla karşılıyordun her eve geldiğimde. Bak bu hafta sen beni ne güzel karşıladın ve her şey çok güzel oldu, öyle değil mi hayatım?”

İzzet, şimdi daha iyi görünüyordu. Bu kez de Nil'in tadı kaçmıştı. Nil, oturduğu yerden kalkarak, eteğini bir sağa bir sola çekiştirerek, sözüm ona düzeltti ve tekrar yerine oturdu. Aslında etek yerine İzzet'i çekiştirmek istediğinden kuşkum yoktu.

Nil: "Herhalde biz seninle hiç anlaşılamayacağız İzzet bey. Bana hayatım, tatlım lafları etmek yerine, gerçekleri gör de cevap ver."

İzzet: "Ne yani, ben kendimce sana aşığım. Sen kendince bana aşıksın. Sana, sana aşık değilim dersem mi, gerçekleri görmüş olacağım? Ayrıca kimin gerçeğini göreceğim? Hangimizin gerçeği bu?"

"Görüyorsunuz değil mi İlkim hanım, işte biz hep böyleyiz. Koca insanlar olduk, çoluk çocuk sahibi olduk ve geldiğimiz noktaya bakın. Kusura bakmayın, işinizi küçümsediğimden değil ama, benim şu saatlerde çok önemli bir iş görüşmesi yapmam gerekirken, çok önemli bir toplantıya katılmam gerekirken, karımla bir psikoloğun karşısında, bana oldukça ahmakça gelen bir konuyu tartışıyorum. Neden bunu yapıyorum çünkü onun mutlu olmasını istiyorum ama Nil'i mutlu etmenin imkanı yok ne yazık ki"

Nil: "Bakar mısınız! Sevgili kocam, bana ve benim önem verdiğim bir konuya ahmakça diyor. Sizce biz bu evliliği kurtarabilir miyiz? Yoksa burada zaman mı kaybediyoruz? Yine burada çok terbiyeli konuşuyor, bu tartışma evde olsaydı, küfürler havada uçuyor olurdu..."

İzzet, sinirlenerek ayağa kalkmıştı. Nil'e doğru eğilmiş ve bağırmaya başlamıştı.

İzzet: "Zaman kaybetme konusunda o kadar doğru söylüyorsun ki...Davayı sen aç, ben her şeye uyarım..."

Birbirlerine öfkeleri bitmeyecek gibiydi ama seans bitiyordu.

“Şimdi sakinleşme zamanı. Karşılıklı duyduğunuz öfkeyi, bu odada bırakmanızı istiyorum. Evlilik terapilerinin amacı işte bu. Eşlerin evde çözemedikleri ve kavgaya varan anlaşmazlıklarını, burada yani daha kontrollü bir ortamda tartışmaları. Ancak bu tartışma burada kalacak, eve taşımayacaksınız. Bu kapıdan çıkınca, geldiğiniz duygu durumuna geri döneceksiniz. Bunu başarabilecek misiniz?”

Açıkçası ben çok emin değildim. Çünkü olumsuz duyguların kontrolü, eşlerin evliliklerinde beraberce kaybettikleri bir beceridir. Yeniden elde etmeleri için zamana gereksinimleri vardır.

İkisi de biraz daha sakinleşmişti. Giderken, önerimi deneyeceklerini, çaba göstereceklerini söylediler. Sonraki görüşmeye İzzet, tek gelecekti.

"Kırım Çalışır, Beni Aldatabilir !..."

İzzet, elinde sigarasıyla terapi odasına girmiş sonra durumu fark edip, çok dalgın olduğunu söylemişti.

"Size karşı hep mahcup duruma düşüyorum. O kadar kafam dağınık ki, sigaramı söndürmeden odaya girdiğimin farkında bile değilim. Bu dalgınlığım son aylarda ortaya çıktı. Aslında ben genelde dikkatli biriyimdir ama bu sorunlar beni mahvediyor..."

Gerçekten de umutsuz bir görünümü vardı. Nil'in anlattığı, o kendine güvenen adam gitmiş, yerini omuzları çökmüş, çaresiz biri almıştı.

"İyi görünmüyorsun, neler oldu?"

"Neler olmadı ki? Nil, benim değişmeyeceğimi ve boşanmak istediğini söyleyip duruyor. Kapris üstüne kapris yapıyor. Bu evlendiğimizden beri böyle. Nil, ailesinin tek çocuğu. Çok şımartılarak büyütülmüş. Annesi de, babası da onun her dediğini anında yerine getirmişler. Ben de elimden geleni yapıyorum ama yetemiyorum demek ki. Nil'i çözemiyorum, hem çok hassas, hem çok acımasız. Eşimin bencil bir insan olduğuna karar verdim. İstekleri olduğu sürece onun gözünde ben iyiyim, en ufak bir hatamda benden kötüsü yok... Daha fazla ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Tıkandım kaldım..."

“Böyle hissetmen çok doğal, zorlu bir süreçten geçiyorsunuz. Ona biraz daha ilgi göstermen ve zaman ayırman yeterli olabilir.”

“Ama İlkim hanım, Nil çok doyumsuz. Verdikçe daha da fazlasını istiyor. Şimdi de Cumartesi günleri çalışma diye tutturdu. Bu isteklerinin sonu nereye varacak? Aşk diye kafamın etini yiyor. Sana aşığım diyorum, seviyorum diyorum, ‘aşk cinselliktir’e dayanan düşüncelerimi bile ona artık söylemiyorum. Kısacası ben, ben olmaktan çıkıyorum. Evet, terapiler sayesinde ona az zaman ayırdığımı, her şeyin para, ev, araba olmadığını, onu mutlu etmenin başka yolları da olduğunu fark ettim. Bunları uyguluyorum da, ama o yine mutlu olmuyor.”

“Evliliğinizin ve Nil’in sana bakışının bir-iki günde ya da bir-iki haftada değişeceğini sanma. Beş yıldır bu evlilikte sorunlar yaşanıyor, beş haftada geçmesi imkansız..”

“Ne yani? Beş yıllık sorunlar, beş yılda mı geçer yoksa? Aman bana böyle söylemeyin. Kalbim dayanmaz vallahi!”

“Tabi ki beş yıl kadar uzun değil ancak biraz zaman alır.

“Kadınlar hep böyle midir? Sürekli ilgi mi isterler? Yoksa sadece benim karım mı böyle? Ben çok yoruldum.”

“Öyle hemen yorulmak yok. Tüm kadınlar ilgi isterler, tüm kadınlar sevildiklerini hissetmek isterler, sadece senin karın değil. Ancak Nil ile ilgili benim bir gözlemim var. Nil çok boş, yaptığı, uğraştığı hiç bir şey yok. Boş olunca da, bütün gün bu konuları düşünüyor, kafasında ürettikçe üretiyor. Kadın olsun, erkek olsun, insanın boş zamanının çok olması demek, sorun üretecek bol bol vakti olması demektir.”

İzzet, ne demek istediğini anlamıştı. Daha fazla dinlemeye gerek görmeden, hemen konuya girdi.

İzzet: “Söylemek istediğinizi anlıyorum ama Nil’in çalışmasını istemiyorum. Ben zaten çok iyi para kazanıyorum. Onun çalışmasına ihtiyacımız yok.”

“Çalışmak sadece para kazanmak için değildir ki. Kendisini geliştirir, dikkatini verecek başka konuları olur dolayısıyla bu konudan uzaklaşır, o da senin kadar olmasa bile, eve yorgun gelir ve bu anlamda seninle empati kurabilir yani senin yorgunluğunu anlayabilir...”

İzzet: “Benim bu konuda ciddi bir takıntım var. Bunu kimseye söylemedim, Nil de bu takıntımı bilmiyor, o yüzden aramızda kalsın lütfen...”

Bir terapistte en son söylenecek söz diye düşünmüştüm içimden...Ona bu konuda hiç kuşku duymamasını ve terapistlerin ağzlarının son derece sıkı olması gerektiğine ilişkin mesleki bilgileri kısaca anlattıktan sonra, dinlemeye başladım.

İzzet: “Biz dört kardeşiz. Üç erkek, bir kız. Ben en küçüğüm. Ağabeylerim ve ablam evliydim, yani şimdi hepsi evli değil...Neyse konuyu uzatmayayım, belki de önümdeki örneklerle bakıp böyle düşünmemem gerekiyor ama elimde değil işte. Kısacası şöyle; Büyük ağabeyim, eşi çalışana kadar mutlu bir evliliğe sahipti. Eşi çalışmaya başladı ve ağabeyimi iş yerinde tanıştığı biriyle aldattı. Yengem, oğlunu bile bıraktı ve o adamla gitti. Çocuğu annem büyütüyor. Küçük ağabeyimin eşi de çalışmaya başladı, evi ihmal etmeler,geç gelmeler derken, biriyle ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Boşandılar. Ablama gelince, o da uzun yıllar çalışmadı, depresyona girdi. Psikoloğa gittiler. Psikolog, ablama çalışmayı, tekrar iş hayatına atılmayı önermiş. Ablam ilk çocuğunun doğumuyla çalışmayı bırakmıştı. Ablam, psikoloğun da önerisiyle işe başladı. Hatta işini eniştem ayarladı. Şimdi ablam halen evli ama biriyle birlikteliği var. Ne eşini ve iki çocuğunu bırakabiliyor, ne de o adamı. Neyse bu sorunlar onların sorunu ama ben böyle bir sorun yaşamak istemiyorum.

Zaten Nil, aşk diye tutturmuş, ona ilk iltifat eden adama kapılır gider. Bu yüzden onun çalışmasını istemiyorum..”

“Yaşadıklarını ve neler hissettiğini anlayabiliyorum. Ancak her çalışan kadın, eşini aldatır diye bir genelleme yapmak son derece yanlış. Evet senin önündeki örnekler, olumsuz ama bu Nil’in de çalışmaya başlayınca seni aldatacağı anlamına gelmiyor. Bu önyargını yıkmalısın. Çalışsın ya da çalışmasın ama sen bu önyargından, kendi iç huzurun için kurtulmalısın.”

İzzet: “Yok yok aman çalışmasın. İki gün sonra, aşık oldum diye gelir bana...”

“Nil’i ne kadar kontrol edebilirsin ki İzzet? Hayatı ne kadar kontrol edebilirsin? Tek kontrol edebileceğin kişi kendinsin. Nil’e ve evliliğine güvenmeyi öğrenmelisin...”

İzzet: “Bunu söylemek kolay ancak uygulamak çok zor, hele ki duygusal dünyası çok karışık bir eşiniz varsa. Ben onu maddi bolluklarla oyalamaya çalışıyorum. Arabasından sıkılınca arabasını değiştiriyoruz, koltuk takımlarını, evdeki eşyaları canı ne zaman isterse değiştiriyor, bol bol alışveriş yapıyor. Kısacası onu hiç kısıtlamıyorum, çalışmasın yeter ki...Nil’in çalışması için benim ölmüş olmam gerek...”

“Sonuçta bu kararlar elbette ki ikinize ait, benim söylemek istediğim, Nil boş durdukça bu konularla daha çok uğraşıyor. İstersen, ilerleyen seanslarda bu önyargına bakabiliriz, ne dersin?”

İzzetle bir sonraki seansın bile olmayacağını henüz bilmiyordum.

"Boşanmakla Tehdit Ediyorum..."

Dışarıda hava çıldırmış gibiydi. Üst üste çakan şimşek terapiye adapte olmakta zorlanan Nil'in dikkatini daha da dağıtıyordu. Nil, onun iç dünyasına inmeme izin vermiyor benden sadece yol göstermemi bekliyordu. Kendi çıkmazlarıyla yüzleşmediği sürece terapiden faydalanması imkansızdı. Ona bunu anlatmaya çalıştıkça, direnç gösteriyor ve hırçınlaşıyordu.

"Hiçbir duyguma bakmak istemiyorum. Ben sadece eşimin ilgisini nasıl daha çok çekerim, bu konuda bana yardımcı olmanızı istiyorum sizden."

"İzzet'in sana artık daha çok zaman ayırdığını söylüyorsun. Eve erken geliyor, kızı uyuttuktan sonra müzik dinliyoruz, sohbet ediyoruz, sevişiyoruz diye anlatıyorsun. İstedğin bu değil miydi?"

"Evet buydu ama bu da bana yetmiyor sanırım. En azından Cumartesi günleri işe gitmesin. O lanet olası işine olan ilgisine müthiş öfkeleniyorum. N'olur beni dinlese ve cumartesileri de işe gitmese. Gerçi artık yarım gün gidiyor, öğlen eve geliyor. Bana diyor ki, sen kızla sabahları uyuyorsun, ben de işlerime göz atıp öğlen geliyorum. Bense hiç gitme diyorum ona."

"Ona ne yaptığının farkında mısın Nil?"

Nil, yüzünü buruşturmuş ve sıkıldığını belli eden bir tavırla yanıt vermişti. Daha doğrusu yanıt vermemiş, tepki göstermişti.

"Lütfen yine farkındalık olaylarına girmeyelim. Bir arkadaşım var. Ona ben; 'sen, terapist olmalıydın' diyorum. Benim hayatım-

daki güzelliklerin, eşimin değerinin farkında olmadığını söyleyip duruyor. Yok çok harika bir villada oturuyor muşum, yok sağlıklı bir kızım varmış, yok eşim benim gözümün içine bakıyormuş falan filan... Ben tüm bunların farkındayım. Belki de doyumsuzum kim bilir? Şimdi siz bu sözümü hemen bana çevirirsiniz!”

“Doyumsuzluğunu fark etmene sevindim ancak bir durumun daha farkına varmalısın. Sen, eşini tamamıyla kontrol altına almaya çalışıyorsun. Bunu yapma...Aşk dedin, benimle ilgilenmiyor dedin, İzzet de kendi eksiklerini gördü ve düzeltmek için çaba gösteriyor. Daha fazla üzerine gitmemelisin diye düşünüyorum.”

“Ben sizin gibi düşünmüyorum. Annem, kocanın kafasını huzurlu bırakmayacaksınız der. Hep bir sorun yarat ki, akli sende kalsın, başka şeylerle uğraşmasın...”

“Sence annenin bu yaklaşımı doğru mu? Eşin zaten sana önem veriyor. Evliliğini ve onu neden bu kadar zedeliyorsun? İzzet’i hiç iyi görmedim...”

“Evet, son günlerde durgun. Dalgın olduğunu söylüyor. Biraz benimle uğraşsın, açılır...”

Nil, kendisiyle ilgili büyük bir özgüvensizlik yaşıyordu. Annesinden aldığı hatalı bilgilerle de evliliğini olabildiğince zarara uğratiyordu. Anne ve babası onun her isteğini yerine getirerek ve bol bol pohpohlayarak, kızlarına iyilik yaptıklarına inanarak aslında onu olumsuz etkilemişlerdi. Nil’in kendiliğinden gelişmesi gereken özgüveninin yerine, sahte bir güven yüklemişlerdi. Nil, anne ve babasının övgülerinden uzak kalınca, kendisini ayakta tutacak başka yollar arıyor ve İzzet’i hırpalıyordu.

“Senin gözünden İzzet nasıl bir insan Nil?”

“Çok iyi biri. Çalışkandır, sorumluluklarını bilir, dürüsttür, ilgili bir babadır, beni sever, sadıktır...”

“Seni sever?..”

“Sever tabi ama ben daha çok sevsin istiyorum...Bu yüzden de onu boşanmayla tehdit ediyorum...Ne yapalım, her şeyin bir bedeli var İlkim hanım...”

Nil’in bu tutumu ürkütücüydü. Sahip olduklarının değerini bilmemesi rahatsız ediciydi.

"Seanslar Yarım Kaldı..."

İzzet ile Nil'in seansları yarım kaldı. Bu ne terapiden kaynaklandı, ne de Nil'den. İzzet seanslarla birlikte hayatı da yarım bıraktı. O, çok sevdiği kızını, eşini, işini ve hayatını bırakıp gitti...Gencecik yaşamını, hayattaki çabalarını ve yapmak istediklerini bir kamyonun altında sonlandırdı.

Yaşarken, sevdiğimiz ve bizi sevenlerin önemine varmadıkça, yaşamanın anlamına varmak da imkansız diye düşünüyorum. Nil doğru söylemişti, her şeyin bir bedeli var derken. Evet, her şeyin bir bedeli var; Ölüm de yaşamanın bedeli...

Sürekli mutlulukları hiç birimiz bulamayız. Aşk, hayatımızın en özel duygularından biri. Bazen ihtiyacımız olan aşk, yanı başımızda bizimle soluklanırken, onun nefesini hissetmeyiz. Oysa o bizimledir, geceleri bizimle uyumakta, sabahları bizimle uyanmaktadır. Çok sevdiğimiz ve bizi seven eşlerimizle yakaladığımız aşkın tadına varmalıyız çünkü aniden, hiç beklemediğimiz bir anda hayatımızdan uçup gidebilirler...

“GÜVENSİZLİĞİM;

E SKİ KOCAMDAN BANA HATIRA...”

"Bana O Pislikten Bahsetmeyin..."

İzzet'in talihsiz bir trafik kazasında hayatını kaybedişinin etkisini üzerimden atamıyordum. Daha birkaç gün önce gördüğünüz birinin aniden yok oluşu, ne kadar tuhaf. Ölüm, insanları yanına almakta bu kadar ustayken, yaşam aynı ustalığı gösteremiyor.

İzzet'in ölümünden sonra, büyük ağabeyi beni ziyarete gelmiş ve kardeşinin son günlerde çok dalgın olduğunu, mutsuz olduğunu, bu kadar dikkatli ve titiz birinin, böylesine dikkatsizce kaza yapmasının ardında neler olabileceğini sormuştu. Kendimi dedektiflerce sorgulanan biri gibi hissetmiştim. İzzet'in terapilerindeki paylaşımlarını asla açıklayamayacağımı defalarca söylediğim halde, direnmiş, ısrar etmiş, yalvarmıştı. Onu çok iyi anlıyordum ama istediğini yapmam mümkün değildi, ikna olması zor olmuştu. İzzet'in bireyselliği, özel hayatı, iç dünyası ve varlığı adına bu gizliliğe saygı duyması gerektiğini ne kadar anlayabilmişti bilemiyordum ama İzzet'in anlattıkları ve sesi terapi odasında çınlayıp duruyordu sanki...

Bu görüşme duygusal anlamda beni de yormuştu. Pencereden buz gibi soğuk havayı içime çekerek, başlayacak olan seans için enerji toplamaya çalışmışım.

Fatma hanımla üçüncü seansımızdı bugün. Kendisine Fatoş dememi ısrarla ifade ediyordu. “Fatoş” denilince kendimi daha genç hissediyorum diyordu. Fatoş otuz sekiz yaşında, kısacık boylu, hafif tombul, giyimine kuşamına özen göstermeyen, kimi zaman makyajlı, kimi zamansa bir ruj bile sürmeden dışarı çıkan bir kadındı. Odaya girdiğinde etrafı saran ağır ve koyu ter kokusundan, temizliğine de gereken önemi vermediği anlaşılıyordu.

Fatoş, ikinci evliliğini yapanlardandı. İlk eşiyle yirmi yaşında evlendiğini söylemişti. Büyük bir aşk evliliğiymiş onunkisi. Aileler bu evliliğe karşı çıkmışlardı ama onlar herkese meydan okuyarak evlenmişlerdi. İki oğlu olmuştu bu evlilikten Fatoş’un. Evlilikleri on yıl kadar sürmüştü. On yılın sonunda Fatoş evi terk ederek, boşanma davası açmış ve boşanmışlardı. Çocuklar Fatoş’la kalıyorlardı.

Fatoş, otuz yaşından, otuz beşine kadar iki çocuklu yalnız bir kadın olarak hayatını yürütmeye çalışırken karşısına çıkan ve onunla evlenmek isteyen Cengiz beyle biraz da mantık evliliği yaptı yapmasına da, sonrasında adama aşık oldu. Fatoş’ta bir kıskançlıktır başladı. Fatoş, kıskançlıklarıyla adama dünyayı dar ediyordu. Hikayenin geri kalan kısmını, bu seansta öğrenecektim.

Fatoş, turuncu el örgüsü bir kazak giymişti. “Odanızın renklerine uygun giyindim bugün” diyerek espri yapmayı da ihmal etmemişti.

“Bugün iyi görünüyorsun, hafta nasıl geçti?”

“Yine zor geçti. Cengiz’le birbirimiz yedik, daha doğrusu ben onun başında dırdırlanıp durdum ama elimde değil, önüne geçemiyorum kendimin.”

“Kendini kontrol edemiyorsun? Bunu bana biraz daha açıklayarak anlatır mısın?”

“Kavga çıkaracak bir konu buluveriyorum. Adamcağız evine erkenden gelir, eli kolu doludur hep. Hani bazı erkekler cimridir, Cengiz öyle değil. Ne istesek gücü yettiğince alır. Bir de eski karısına ve çocuğunu da nafaka ödüyor ama hiç şikayet etmez. Kısacası sorun bende, ben kendimi biliyorum. Eve gelip de üzerini çıkardığında, mutlaka gömleğini koklarım ve üzerinde herhangi bir iz var mı diye bakarım. Ceketinin, pantolonunun ceplerini karıştırırım. Saç falan var mı kontrol ederim. Kıskançlık işte benimkisi. Manyakça bir kıskançlık ama bu güvensizliğim bana eski eşimden kaldı İlkim hanım.”

“Eski eşinle yaşadığın olumsuz deneyimlerini, Cengiz’e aktarmanın ne kadar hatalı bir davranış olduğunu sanırım sen de tahmin ediyorsun.”

“Evet biliyorum, her defasında bir daha bu şekilde davranmayacağım diyorum ama olmuyor. Size geçen görüşmemizde de söylemiştim, Cengiz’le evlilik kararım biraz mantığa dayalıydı ama sonradan ona aşık oldum ve kaybetmek istemiyorum.”

“Onu kaybetmek istemiyorsan, mutlu bir ortam yaratmalısın. Hiç kimse, mutsuz, huzursuz, kavga dolu ortamlarda yaşamak istemez. Üstelik sizin ikinci evlilikleriniz. Bu demektir ki, ilk evliliklerde mutlu olmamışsınız. O halde, bu evliliğinizde hayat daha hoş geçmeli, öyle değil mi?”

“Evet öyle. Bunu ben de biliyorum, biliyorum ama uygulayamıyorum zaten bu yüzden terapi almaya karar verdim.”

Fatoş’un sorununu şimdiki zamana odaklanarak çözemeyeceğimizi hissediyordum. Patolojik boyutlarda yaşadığı kıskançlığı Cengiz’e değil, eski eşine aitti aslında. Kıskançlığının altında yatan güvensizliği, Cengiz’le olan iletişimini bozuyordu.

“Eski eşin nerede şimdi? Çocuklar onu görüyor mu?” diye sorduğumda, Fatoş sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Sesi öfkeden titreyerek çıkıyordu.

“Bana o pislikten bahsetmeyin. O pislik terapilerde konuşulmayacak kadar aşağılık biri. Tabi ki oğlanlar onu görmüyor. Nerede olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.”

“Ama çocukların babalarına ihtiyaçları...”

“Lütfen, sizden rica ediyorum, bu konuda konuşmak istemiyorum. Çocukların babalarına ihtiyaçları olabilir, ama normal adam gibi bir babaya, aşağılık kişilikli bir babaya değil. Oğullarım Cengiz’le mutlu. Cengiz de onları çok seviyor.”

Fatoş’un eski kocasıyla ilgili yarası epeyce derindi ve aradan yıllar geçmesine rağmen sıcaklığını koruyordu. Psikoterapinin en acı veren süreci, kapanmayan yaraların üzerinde çalışmaktır. Kişi oldukça büyük sancılar çeker ve yaraya dokundurmamak için direnir çünkü canı yanıyordur. Oysa yaranın üzerinde çalışmadan, yarayı iyileştirmek imkansızdır.

Terapinin bu gerçeklerini danışanlarıma anlatırım. Terapide kendilerinin neleri beklediğini bilmeleri gerekir. Fatoş, bu bilgilendirmem karşısında, öyle derin bir yarası olmadığını, dolayısıyla da yaraya bakmaya da gerek olmadığını söyleyip, konuyu kesin bir tavırla kapatmıştı. Ben de çok üzerine gitmedim. Belli ki ruhu çok acıyordu.

“Kocamı Dövdüm...”

Soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerini ısıtmak için ovuştururken, ağlamaktan rengi donuklaşmış gözlerini kısarak konuşmaya başlamıştı Fatoş. Acaba bu seansta, onu acısına bakmak için ikna edebilecek miydim?

“Anlatacaklarıma inanamayacaksınız. Felaketlerle dolu bir hafta geçirdik. Eşim bir iş seyahatine gitti ama günü birlik. Sabah gitti, akşam döndü. Patronlarına asla karşı gelemez. Bunu niye söylüyorum çünkü soğuk algınlığı vardı, hastaydı yani ama yine de gitti.”

“Ne yapsın adamcağız? Gitmesi gerekiyorsa gidecek elbette.”

“Elbette, haklısınız. O kısmına bir şey demiyorum zaten. Akşam eve geldi, banyo yapmak için duşa girdi. O banyoya girer girmez ben hemen eşyaları üzerindeki çalışmalarına başladım. Gömlek kontrolü, pantolon, ceket kontrolü, cep telefonu kontrolü derken...Bir de ne göreyim, gömleği leş gibi kadın parfümü kokmuyor mu?”

Yanılmış olamaz mısın? demek geliyordu içimden ama sözünü kesmek istemiyordum.

“Acaba ben mi yanıliyorum diye düşündüm ve defalarca kokladım. Evet kadın parfümüydü kokan. Çılgına döndüm inanın. Banyodan çıkmasını nasıl bekledim bilemezsiniz. Oğlanları komşuya yolladım. Cengiz banyodan çıktı. “Bu ne?” diye sordum. Saf saf yüzüme bakarak, “Ne, ne?” diye o da bana sordu. Ona, bana numara yapmamasını, gömleğinin kadın parfümü koktuğunu söyledim. Hatta ceketinin de. Üzerine kadın parfümü kokusu sinmişti anlayacağınız. “Sen neredeydin? dedim. “Bütün gün yoldaydım, arabadaydım” demez mi? Ay aklımı yitirecek gibiydim. ‘Demek arabada yaptınız’ dedim ve ona vurmaya başladım. Cengiz, neye uğradığını şaşırđı. Beni durdurabilmek için kollarımı tutuyordu ama deli kuvveti derler ya, kendi gücümünden ben bile korktum. Ona “arabada kim vardı?” diye çığlık çığlığa bağıırıyordum. Bir de demez mi, bir kadın ve bir genç kız diye. Gerisini hatırlamıyorum. Resmen kocamı dövdüm. Cengiz üç gündür işe gidemiyor. Yüzü, kolları tırnak izi içinde, ısırmışım da. Yaralar var her yerinde. Ne utanç verici değıl mi? Kendimden utanıyorum ama oldu işte.”

“Kimmiş o kadınlar?”

“Sonradan öğrendim ki, patronunun karısını ve kızını götürmüş. Patronunun kızı Ankara dışında okuyor. Hafta sonu buraya gelmiş. Sonra da annesiyle gitmeye karar verince, Cengiz onları götürmüş. Ay düşünebiliyor musunuz? Ne kötüyüm değıl mi? Şimdi benimle konuşmuyor. Haklı adam. Küstü bana valla-hi. N’apıcam bilmiyorum.”

“İlk defa mı şiddete başvuruyorsun?”

Fatoş, utanarak ve aynı zamanda da gülerek etrafına bakıyordu. Kazağından bir ip tutmuş, onu parmağına dolayıp duruyordu.

“Ay siz güldüğüme bakmayın, ağlanacak halime gülüyorum. Aslında yaptığımdan çok utanıyorum. Şiddet oluyor bu, haklısı-

nız. İlk defa değil, bir kere daha dövmüştüm onu ama o zaman bu kadar hırpalanmamıştı.”

“İlk eşine de bu şekilde davranıyor muydun?”

Fatoş, yine sinirlenmişti. Parmağına doladığı ipi olanca gücüyle çekip koparıırken, “hayır” diye bağırıyordu. “Ama keşke paramparça etseydim onu.”

“Ona çok öfkелisin.”

Bu noktada eski eşiyile ilgili yaşanmışlıklarına girmek istiyordum.

“Hem de nasıl, onu bulsam öldürebilirim. Neyse bu konuyu kapatalım.”

“Bu konuyu kapatmayalım, bugün yaşadığın sorunlar, o günlerden kaynaklanıyor. Senden biraz güç ve cesaret istiyorum. Geçmişin izlerini gidermezsek, bu günün düzelmeyecek.”

“Hayır istemiyorum, buna henüz hazır değilim. Şimdi ben Cengiz’le aramı nasıl düzeltereğim? Ya beni affetmezse? Adamcağız bana çok iyi davranıyor, çocuklarıma sevgi ve şefkat gösteriyor, benim yaptıklarına bakın.”

“Bak sen kendi sorunun yanıtını, kendin veriyorsun. Gel, geçmişe gidelim ve bu sorunların çözülsün.”

Fatoş, asla bu önerime yanaşmadı. Hatta kendisini kötü hissettiğini söyleyerek, seanstan erken çıktı. Hiç kuşkusuz bu direncini yenecekti ama önemli olan kendisine ve eşine daha fazla zarar vermemesiydi.

“Kocamla Aramız Çok Kötü, Benimle Konuşmuyor...”

Günümüzde zaman son derece değerli. Bakıyorum da her gün zamanla yarışıyoruz. O gün, zamanla daha büyük bir yarış içindeydim. Seminerler, katılmam gereken bir radyo programı, röportaj derken, sonunda ofisime gelmiştim. İnsanın yaşadığı ve çalıştığı mekanları sevmesi çok önemli diye düşünmüştümdür her zaman. Evim ve ofisim benim için çok özeldir. Huzuru hissettiğim yerlerdir buralar. Bir arkadaşım ‘ofisin kavga gürültüyle dolu, orada bol bol ağlıyorlar, nasıl huzur buluyorsun anlamıyorum?’ demişti. Anlaması zordu, her bir terapinin bitiminde danışanlarımın mutlu iç dünyalarını o göremiyordu ki...

Fatoş seansa geldiğinde, onu geçmişiyle yüzleştirmeye kararlıydım. Biraz vurdumduymaz ve bir o kadar da hüznü gösteriyordu.

“Cengiz’le aramız berbat. Benimle tek bir kelime bile konuşmuyor. Ben çok deli bir kadıyım. Bir keresinde gece ben uyurken kalkıp dışarı gider diye, külotlu çorabımın bir tekini kendime, bir tekini de eşimin bacağına geçirip uyumuştum. Gıcını çıkarmamıştı.”

Böyle bir yöntemi ilk defa duyuyordum! Deli değildi ama içsel dengelerini yitirdiği kesindi.

“Bir başka sefer de Cengiz’in iç çamaşırına yani çok af edersiniz külotuna işaret koymuştum. Aslında bunu sık sık yaparım. Külotunu çıkarırsa, işaret bozulur ama şimdiye dek hiç bozulmadı.”

“Bu yüzden onun iç çamaşırlarını her akşam kontrol ediyorsun.”

“Kesinlikle evet. Erkeklere güvenilmez İlkim hanım. Onlar iki arada bir derede işlerini becerirler. Ayy, ne iğrenç mahluklar değil mi? Cengiz’in beni aldatması çok zor. Hemen anlarım. Bütün önlemlerimi alırım. Belli aralıklarla, yöntemlerinizi değiştirmeniz gerekir ki durumu anlamasın. Bu da insanı yoruyor. Bütün günümü bu işlere ayırıyorum, enerjimi buna harcıyorum. Ben dedektif bile tutarım zaman zaman. N’apıyım içim rahat etmiyor.”

Daha ne kadar bu duyguna tutunacaksın Fatoş? Nereye kadar Cengiz’e ve kendine bu işkenceyi edeceksin? Bu hastalıklı duygunu ne durduracak? demeyi arzu ediyordum ama bugün Fatoş’un içsel temizliğine geçme zamanıydı. Kendisine gerçek acıyı veren durumla yüzleşmedikçe, sorgulamalar bizi bir yere götüremeyecekti.

“İlk evliliğinde de böyle miydin?”

“Değildim tabi ki, zaten başıma gelenler ve yaşadıklarım benim saflığımdan ve ona güvenmemden olmadı mı?”

Fatoş yavaş yavaş anılarının dünyasını açacak gibiydi. Kilidi zorluyordum, artık açılmasının zamanı gelmişti.

“Ona güvendiğin için kendini suçlu hissediyorsun, bu suçluluk duygusunu yeniden yaşamamak adına, Cengiz’le ilgili olağanüstü önlemlere başvuruyorsun...”

“Haklısınız. Ona güvendim, üstelik çok güvendim ve hayatımı kararttı pislik ve diğer pislik.”

“Diğer pislik?”

“Pisliğin beraber olduğu orospu.”

Fatoş oldukça iyi gidiyordu, ikinci evliliğinde yaşadıklarından dolayı sanırım o da artık, bir şeylerin düzelmesi gerektiği gerçeğini görüyordu. Ve o bir şeyler, geçmişte yatıyordu. Birlikte uyandırmalıydık, Fatoş’un bilinç altında uyuttuğunu sandığı ama aslında her daim onunla olan acı gerçekleri.

“Orospu diyorum lütfen kusura bakmayın. Olayı bugün gibi hatırlıyorum.”

Sancılı denize giriyorduk. Fatoş çok sarsılacaktı ama olması gereken buydu.

“O güne geri dönelim. Biliyorum senin için çok zor ancak bunu şimdi yapmak zorundasın.”

“Farkındayım. Size her şeyi en başından anlatayım. Olay sadece o gün değildi. Uzun zamandan beri varmış ta ben o gün öğrendim. Oğlanlar bile görmüşler. Çocuklarımın da dengesini bozdu pislikler.

Adını ağzıma almak istemiyorum. Ona sadece pislik demek geliyor içimden. Pislikle evlendikten sonra, hayat çok güzeldi. Nasıl olduysa birbirimize deliler gibi aşıştık, çok mutluyduk. İlk oğluma hemen hamile kaldım. O yıl, kız kardeşim de burada bir okul kazanmıştı. Biz kapalı bir aileyiz, babam kardeşimin yurttan kalmasına izin vermedi. Bu durumda okuyamayacaktı. Kardeşim sürekli ağlıyordu, iyi bir bölüm kazanmıştı. Ben de onun okumasını istiyordum. Pislikle konuştum ve kardeşimin bizimle kalmasını önerdim, o da kabul etti. Kız kardeşim bizde kalmaya başladı. Ben doğum yaptığımda hem bana yardımcı oluyor, hem de okuluna gidiyordu. Yazları köye annemlerin yanına gidiyor, kışları bizimle kalıyordu. Aradan iki yıl geçti. Ben ikinci oğlanı doğurdum....”

Fatoş, ağlamaya başlamıştı bile. Fırtına ‘gelıyorum’ diyordu.

“Neyse çok uzatmayayım. Yıllar geçiyordu, biz mutluyduk ama eşimde bir tuhaflik hissediyordum. Yatak olayımız zayıflıyordu. Ben bunu birbiri ardına gelen hamileliklerime ve doğumlarıma bağlıyordum ama çocuklar büyüyordu. Bana, işlerinden dolayı çok yorulduğunu, bu nedenle cinsel olarak performansının düştüğünü söylüyordu. Ben de inanıyordum. Zaman içinde, cinsel hayatımız iyice kötüye gitmeye başladı. Öyle oluyordu ki, ayda bir kere sevişiyordu benimle. Bu arada kız kardeşim de mezun olmuş ve işe girmişti. Maddi olarak bize katkısı da bulunuyordu. Onunla dertleşiyordum. Eniştenle aramızda bir soğukluk var diyordum. İlk evlendiğimiz yıllardaki gibi değil diye anlatıyordum. O da bana, artık kaç yıllık evli olduğumuzu, tabi ki eskisi gibi aktif bir seks hayatımızın olamayacağını söylüyordu....”

Fatoş, öylesine hıçkırıyordu ki, bazen söylediklerini anlamakta zorlanıyordum.

“Bir gün fark ettim ki, çocuklarda da bir huzursuzluk var. Gerginler, sinirleri bozuk, mutsuzlar. Onlarla konuşmayı denedim ama bana bir şey söylemediler. Anlayacağınız yıllar içinde evliliğimiz ve ailemiz bozuldu.

Mart ayıydı, hiç unutmuyorum bir Salı günüydü. Kız kardeşim işten gelmişti. Her akşam işten geldiğinde, önce mutfağa uğrar ve sohbet ederdi benimle. Bu sefer odasına girmiş ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Telaşla yanına gittim. Yatağa kapanmıştı. Neredeyse kriz geçiriyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştımsa da olmadı. Ağlaması durmuyordu. ‘Ne yapacağım ben şimdi?’ diye haykırıyordu.

Aradan bir saat falan geçti. Kız kardeşim bana durumunu anlattı. Hamileydi. Annem, babam duysalar kalplerine inerdi. Ben de yıkılmıştım ama üzülüp dövünmek yerine çare bulmalıydık. Ona, bu erkekle evlenip evlenmeyeceğini sordum. “Evlene-mem” dedi. “Niy... ’ dedim. “Adam evli zaten” dedi. Ona çok

kızdım. Evli bir erkekle beraber olduğu için sayıp, sövdüm. Annemiz, babamız bizi böyle mi yetiştirdi dedim. Yarım saatlik bir krizden sonra sakinleştim. ‘Ne kadardır berabersiniz?’ diye sordum. “Uzun yıllardır” dedi. “Eh aferin sana kızım” dedim.

Elin kocasıyla yıllardır düşüp kalkıyorsun. Bekar adam mı kalmadı dünyada? diye bağırdım. O sürekli ağlıyordu. Çok sinirlendim ve ‘kim bu ahlaksız herif? gidip onunla konuşacağım. Yaptığı pisliği temizlesin. Kürtaj çok pahalı. Nereden buluruz biz o parayı? Eniştenden de isteyemem. Ver bana o ahlaksızın adını, telefonunu’ dedim. Yaklaşık yarım saat, herifin kim olduğunu söylememek için direndi. Sonunda söyledi söylemesine de, ben bayılmışım...

“O ahlaksız kocan abla...kocan...!”

Fatoş’u yine bayılacak sandım. Kolonya ile ellerini, kollarını ovduk, bol bol su içirdik, biraz kendine geldi.

“Biliyor musunuz İlkim hanım, kardeşim o çocuğu doğurdu. Düşünebiliyor musunuz? Kardeşimin çocuğu, benim kocamdan. Kardeşimin çocuğunun babası, benim de çocuklarımin babası. Şimdi di evliler. Ben nasıl o pisliklerle görüşeyim. Ben nasıl yavrularımı o pislik babalarıyla görüştüreyim? Zavallılar yıllarca onları görmüşler. Birbirleriyle öpüşüp koklaşıırken, sevişirken yakalamışlar. Tehditleriyle susmuşlar hep. Kim bilir ne acılar çektiler?Siz de diyorsunuz ki, çocukların babalarına ihtiyaçları var. Hangi babalarına acaba...?”

Fatoş’un yaşadıkları, sıradan olaylar değildi. Yıllarca kendi kız kardeşi ve kocasının ihanetine uğramıştı. Bu duyguları eritebilmesi ve hayatına sağlıklı adımlarla devam edebilmesi zaman alacaktı. Fatoş durmaksızın ağladı. Her bir gözyaşının içinde, aldatılmışlık, aptal yerine konulmuşluk, ihaneti kabullenememenin verdiği acı ve hayatın ta kendisine olan güvensizliği vardı.

“Normal bir aldatılma değildi bu” diyordu sürekli. “Kocam beni aldatsaydı ama bu kız kardeşim olmasaydı. Şimdi evliler, çocukları büyüyor. Bunları düşündükçe çıldıracağımı sanıyorum, hala delirmediğime de inanamıyorum. Böyle bir iğrençlik yaşamışken, nasıl olur da Cengiz’e güvenebilirim. Onun her hareketini izliyorum, yaptığı her davranışa şüpheyile bakıyorum. Böyle yaşamak kolay mı ya da zevkli mi sanıyorsunuz? Cengiz işkence çekiyorsa, ben onun çektiğinin bin katını yaşıyorum. Hayatımı düzene koyamıyorum. Cengiz’e haksızlık yaptığım için kendime kızıyor, suçluluk duygularıyla boğuşuyorum. Sonra da kendimi haklı çıkaracak olan bu iğrenç olayı düşünüyorum. Evet doğruyu yapıyorum, bir daha aldatılmaya dayanmam diyorum...”

Fatoş, son derece hırpalanmış, bitkin ve çaresizlik duygularıyla gidiyordu. Geçmişte olanları değiştirme gücüm olsa, Fatoş’un hayatını değiştirmek için bu gücümü kullanırdım.

“Aklımı Yitirmekten Korkuyorum...”

Fatoş, bir sonraki seansını iptal etmiş, gelmemiştir. Gelmesinin nedenini tahmin edebiliyordum. Yaşadıkları ve kendisi ile yüzleşmesi ona çok ağır gelmişti. Bu da son derece doğaldı.

Araya iki hafta girmişti. Fatoş şimdi karşımda oturuyordu, hayata tutunmayı bırakmış gibi bir görüntüsü vardı.

“Aslında hepimiz yalnızız. Sahte neşeler, mutluluklar yaratmaya çalışıyoruz. Nedir ki mutluluk? Bizim yaratmaya çalıştığımız bir duygudan başka. Ben bir zamanlar çok mutlu olduğumu sanıyordum ama bu mutluluğun gerçek olmadığını anladım. Sanki çok derin bir uçurumdan düşmüştüm, tüm bedenim ve ruhum parçalanmıştı. Nasıl onaracağıma ilişkin ise en küçük bir fikrim bile yoktu. Ölmeyi, kendimi öldürmeyi, bu anlamsız hayata son vermeyi düşündüğüm çok oldu. Bunu yapmayışımın, yapamayışımın tek nedeni çocuklarım oldu. Kimi zamanlar, onlarla birlikte intihar etmeyi düşündüm. Ben ölürsem, onlara kim bakar? Ama hep beraber ölürsek, böyle bir sorun kalmaz diye çözümler üretmeye çalıştım. Sonra, ölürken onların acı çekeceği düşüncesi beni hep durdurdu.

Kendime yeni bir hayat kurayım dedim ve Cengiz’in evlenme teklifini kabul ettim. Ama bu hayatımı da elime gözüme bu-

laştırdım. Cengiz'e aşık oldum ve bir manyak gibi takibe aldım. Kendimce bir mutluluk yarattım ve kendi yarattığım mutluluğun bozulmaması için, saçma sapan, hastalıklı önlemler almaya çalıştım. Ne yaptığımı ve ne yapacağımı bilemiyorum. Açıkçası aklımı yitirmekten korkuyorum....”

Fatoş konuşurken, boğazım düğüm düğüm olmuştu. Nemlenen gözlerimi anlamasın diye, su istemek bahanesi ile odadan çıkmıştım. Döndüğümde kendimi daha iyi hissediyordum.

“Hissettiklerini çok iyi anlıyorum. Ancak görmelisin ki, sorunları aşmaya başladın bile. En zorunu başardın. Hatalarını görebiliyorsun. Bundan sonrası, geçmişi kabullenmek ve bugüne devam etmek.”

“Bu kadar basit mi yani?”

“Evet, bu kadar basit. Çoğunlukla aradığımız çözümler karmaşık gibi gelir bize oysa yanıtlar çok basitlerde gizlidir. Geçmişte olanları kabullen. Direnme onlara. Neden oldu? Nasıl oldu? diye kendini yiyip bitirme. Evet keşke olmasaydı, keşke bunları yaşamasaydın.

Yaşadıkların gerçekten çok ağır deneyimler. Ama geçmişte kalan bu olumsuzlukların, bu gününde senin mutsuzluğunu engellemesine izin verme. Geçmişin iki görevi vardır. Birincisi hatalarımızdan ders almayı öğrenmemizi sağlar, ikincisi de bu günümüzün mutluluğunu engeller. Geçmişin başka hiçbir işlevi yoktur. Kurtul geçmişten, sen bu gününe bak ve bu gününü yaşı.

“Sanırım haklısınız. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Gerçekten de geçmişte olanları bırakmalıyım. Söylediğiniz gibi, ben olanları kabullenemiyorum, kabullenemedikçe de öfkeleniyor ve hep geçmişte, o günlerde yaşıyorum.”

“Kabul et. Olan oldu. Hiç birimiz geçmişini değiştiremeyiz. Ama bu günümüzü dilediğimiz gibi şekillendirebiliriz. Bu günü

yaşa. Geçmişte yaşadıklarından kaynaklanan kuşku, şimdide getirme. Düşünsene sen aynı evde yaşarken bile, olayları kontrol edememişsin. Cengiz'i gün içinde nasıl kontrol edebilirsin ki?"

"Doğru. Burnumun ucunda olan ihaneti göremezken, şimdi debelenip durmamın bir anlamı yok. Yani buradan da şu çıkıyor ki insanlar akıllarına koydular mı bunu yaparlar. Senin ruhun bile duymaz. İşte ben en canlı örneğim. Evet, artık geçmişini kabullenmeli ve bu gününe dönmeliyim, Cengiz'in değerini bilmeliyim."

Fatoş, geçmişini kabullenmek adına çok çaba gösterdi. Hiçbir seansını kaçırmadı. Bize acı veren gerçeklikleri kabullenmek epeyce zordur. Fatoş müthiş bir iradeyle, kendisine acı veren gerçekliğini sonunda kabullenebilmeyi başardı. Güçlü kişilik yapısı da, onun bu zorluğu aşmasında en büyük yardımcımız oldu.

Fatoş, eski kocasının ve kız kardeşinin kendisine yaptığı ihaneti, yeğeninin babasının, eski kocası olduğunu; çocuklarının teyzelerinin kocasının yani eniştelерinin, aynı zamanda babaları olduğunu; kız kardeşinin kocasının, onun eski kocası olduğu gibi kavramları gerçekliğe oturturken, yüreğinin feryatları neredeyse, yan apartmanlardan ve sokaktan duyuldu. Bu feryatlarda haksız da değildi...

Çocuklar da seanslara katıldılar. Babaları enişteleri olmuş, kuzenleri aynı zamanda kardeşleri olmuştu. Enişteleri olan babalarını, babalarının karısı olan teyzelerini ve kuzenleri olan kardeşlerini ömür boyunca görmek istemediklerini söylemişlerdi. Onların duygularına ve kararlarına saygı duydum.

Çocukların bilinçaltılarında da çok acı sahneler vardı. Okuldan eve geldiklerinde, gece su içmek için uyandıklarında, ani-

den girdikleri bir odada, hayatlarında hiç görmemeleri gereken sahnelerle karşılaşmışlardı.

“Gerçeği kabullen ve yoluna devam et” programını onlarla da çalıştık. Babaya nefret, anneye acıma, Cengiz’e güvenmeme duyguları çok fazlaydı.

Fatoş’un zamanla Cengiz’e olması gereken güveni oluştu. Artık Cengiz’i külotlu çoraplarla kendisine bağlamıyor, iç çamaşırlarını koklamıyor, peşine dedektifler salmıyor, öfkesinden onu dövmüyor. Kısacası onca yaşadıklarına rağmen, iç dünyanın dengelerini kurabildi. Şimdilerde Fatoş, bu gününe odaklanıyor, Cengiz’le ve oğullarıyla hayatın tadını çıkarıyor.

Bana son seansta söyledikleri önemliydi:

“Mutluluğu yakaladım. Şu gerçekliği fark ettim; Bu dünyada en mutlu yaşayanlar, eşlerinden şüphelenmeden yaşayanlar...”

Güven duygusu bize huzur ve mutluluk verir. Güven, hayatımızdaki önemli bir ihtiyaçtır. İlişkinizde güven yoksa, o ilişkiyi ayağınızdan her an çekilecek bir zemin gibi yaşarsınız. Zemin sağlamsa, sizden mutlusu olamaz.

E_{VLİLİK}

F_{OBİM}

V_{AR..”}

“Ben Hiç Aşık Olmadım...”

Bugüne değin, sayısız fobiyle çalışmıştım. Karanlık fobisi, asansör, kalabalık, ölüm, kedi, köpek, yılan, yalnızlık, gök gü-rültüsü, bıçak, şeftali ve daha pek çokları ama ilk kez evlilik fo-bisi olan bir “kadın”la karşı karşıya idim. Gizem, evlilikten korkmuyor, evliliğe karşı fobik reaksiyonlar gösteriyordu.

“Ne zaman bir erkek bana evlenme teklif etse, başım dönü-yor, midem bulanıyor, kusmaya başlıyorum, karın ağrılarım or-taya çıkıyor, günlerce kendime gelemiyorum.”

“Anladığım kadarıyla bu sadece evlenme teklifi anında olu-yor yani ilişkinin süreci boyunca olmuyor.”

“İlişki boyunca ben çok mutlu oluyorum, orada bir sorun yok. Geziyoruz, eğleniyoruz ya da sorunlar yaşıyoruz, kavgalar ediyoruz, barışıyoruz. Ama ne zaman ki iş evlenmeye geliyor, ben fenalaşıyorum ve ardından da hemen ilişkiyi bitiriyorum. Genelde erkekler evlenmekten korkarken, bende tam tersi.”

“Ama bu bir korku değil, anlattıklarından bunun bir fobi ol-duğu görünüyor.”

“Nasıl yani? Biraz daha açıkla mısınız? Çünkü ben korktu-ğumu sanıyordum.”

“Korkularla, fobiler birbirinden farklı. Korkularımız bir anlamda bizim savunma davranışlarımızdır. Fobiler ise, sınırlarını aşmış korkularımızdır. Artık bedenimiz tepki vermeye başlar. Psikosomatik yani psikolojik kökenli fiziksel tepkilerimiz oluşmuştur. Mide bulantısı, kusma, ateşin yükselmesi, bazen da bayılma gibi. Çoğu kez fobiler, sara nöbetleriyle bile karıştırılabiliyor.”

“O halde benim evlilik fobim var.”

“Öyle görünüyor.”

Gizem karnını tuta tuta gülmeye başlamıştı. Anlaşılan, olay ona komik gelmişti. Gizem otuz iki yaşında, sarışın, renkli gözlü, kendine güvenini dışarıya yansıtmayı bilen genç bir kadındı. “Ay, çok komik. Benim evlilik fobim var ha! Arkadaşlarım bunu duyunca çok eğlenecekler. Sanırım annem de.”

“Ailenle mi yaşıyorsun?”

“Yaşıyordum ama son iki senedir evimi ayırdım. Kolay olmadı bu özgürlüğü elde etmek. Babam ilk duyduğunda küplere binmişti. Annem de bana gitmemem için yalvarmıştı. Altı ay süren bir mücadeleden sonra, savaşı ben kazandım ve ayrı eve çıktım. Belli bir yaştan sonra, anne-babayla yaşamak zor oluyor. Benim arkadaş çevrem çoktur. Gelirler, giderler, sabahlarınız falan. Hem annemlere eziyet, hem de bana. Ne gerek var? Herkes kendi hayatını yaşamalı diye düşünüyorum ben.”

“Bana biraz kendinden bahseder misin? Kişiliğin nasıldır? Nelerden hoşlanırsın? Nelerden uzak durursun?”

“Uzak durduğum şeyi biliyorsunuz; evlilik! Şaka yapıyorum. Ben genelde mantıklı bir insanımdır. Öyle; çok duygusal, hassas, kırılgan bir yapım yoktur. Mesleğimi, para kazanmayı, lüks yaşamayı, severim. Özgürlüğüme düşkünümdür. Flört etmeyi, cinselliği, erkekleri severim. Dürüstümdür ve karşımdaki insandan da dürüst olmasını beklerim. Yalandan ve yalancı insanlar-

dan nefret ederim. Biraz önce şaka yapmıştım ama evlilikten uzak dururum, beni maddi ve manevi kullanan insanları fark ettiğimde hemen uzaklaşıyorum ve gururuma çok düşkünüm. Başka ne söyleyeyim bilemiyorum. Ayy ne zormuş insanın kendisini anlatması. Hani bir başkası beni anlatsa, çok daha kolay olur, ya da ben bir başkasını anlatsam. Şimdilik aklıma bunlar geliyor.”

“Sinirli misindir, sakın mı?”

“Ah, çok sinirliyimdir. Karşımdakini hiç düşünmeden kırarım. Sonrasında da özür dilemem.”

“Haksız olsan bile mi?”

“Haksız olsam bile, asla özür dilemem. Özür dilemek bana, karşımdakinin önünde küçülmek gibi geliyor. Bu güne dek, hiç kimseden özür dilemedim. Arkadaşlıklarım ve flörtlerimin bu yüzden bittiği çok olmuştur.”

“ Bu anlamda bir üzüntü duymaz mısın?”

“Hayır duymam, bugüne kadar duymadım yani, eminim özür dilemek beni daha çok yıpratacaktır. Böyle olması gerekiyor mu diye düşünürüm. Size söyledim ya, ben duygularından biraz uzak, mantığıyla davranan biriyim.”

“Biraz da çocukluğuna gidelim. Biliyorsun bu filmlere bile konu olmuştur. ‘Bana çocukluğunu anlat’! Şimdi sen de bana biraz çocukluğundan söz et. Geçmişe döndüğünde kaç yaşlarını hatırlıyorsun?”

Gizem yine gülmeye başlamıştı. Bir taraftan hatırlamaya çalışır gibi bir yüz ifadesiyle bana bakıyor, bir taraftan da gülüyordu.

“Ben bu konuda çok özürlüyüm. Çocukluğuma dair çok net olayları ya da yılları hatırlamıyorum. Bazı arkadaşlarım anao-kulu yıllarını bile hatırlıyorlar ama ben hatırlayamıyorum. Ama

size şunu çok net olarak söyleyebilirim. Mutlu bir çocukluğum geçti. Klasik karı-koca kavgaları bizim evimizde hiç olmadı, en azından benim yanımda annem babam kavga etmemiştir. Sanırım bu konuda özel bir özen gösterdiler. Bana da bağırıklarını ya da ceza verdiklerini hatırlamam. Zaten biraz yaramaz olmakla beraber makul bir çocuktum. Onları kızdıracak ya da cezalandırmalarına neden olacak bir şey yapmazdım. Derslerimde her zaman başarılıydım. Bu konuda da onlara hiç sorun getirmedi.

“Ya ergenlik?”

“Ortaokul yıllarımı da çok net hatırlayamıyorum ama liseyi hatırlıyorum. Biraz asiydim sanırım ve annemle çatışmalarım oluyordu. Hatta lise birde annem beni psikoloğa götürmüştü. Bana ilişkimizin bozulacağından korktuğunu ve bu nedenle bize yol gösterecek birine ihtiyacımız olduğunu anlatmıştı. Bana da mantıklı gelmişti söyledikleri. Çünkü o dönemde anneme nede-nini bilemediğim bir öfke hissediyordum. Kadının her dediği bana batıyordu. Psikolog ikimizle de ayrı ayrı konuşmuştu. Anneme ne dediğini bilmiyorum ama bana, bu dönemde kızların annelerine buna benzer duygular hissetmesinin doğal olduğunu, çatışmaları normal kabul ettiklerini anlatmıştı. Bir sorun yaşarsam, tekrar gidebileceğimi söylemişti ama bir daha gitmedik. Sanırım annem o dönemde hep alttan alan taraf oldu ve ilişkimiz düzeldi. Babamla zaten hiç sorun yaşamadım.”

“Kaç kardeşsin?”

“İki. Benden üç yaş büyük bir ağabeyim var. O şimdi Amerika’da yaşıyor. Yaklaşık dokuz-on yıldır orada. Onunla da ilişkilerimde sorun yaşamadım. Zaman zaman beni kızdırırdı. Bilirsiniz işte, ağabeyler kız kardeşlerini kızdırırlar ya, aynen öyle. Yaşlarımız büyüdükçe, çok iyi iki arkadaş olduk, halen de öyledir. Birbirimize her şeyimizi anlatırız. Gerçi şimdi çok uzakta ama biliyorsunuz internet sayesinde, uzaklar yakın oldu.”

Gizem'in hayatı oldukça olağan görünüyordu. Mutlu bir aile, bilinçli anne-baba, paylaşımcı kardeşlik, başarılı okul hayatı. Onda bu evlilik fobisini oluşturan neden neydi acaba? Eksiklik, çocukluğuna dair anılarını hatırlayamamasıydı. Eminim kilit noktası oralardaydı.

“Çocukluğuna dair anılarını hatırlamaman seni rahatsız etmiyor mu? Annene sorduğun olmadı mı hiç?”

“Oldu tabi ki, olmaz mı? Annem benim biraz sinirli bir çocuk olduğumu söyler. Tepkili bir çocukmuşum. Yuvaya gitmişim ben. Orada diğer çocukları dövdüğüm için, aileme şikayet gelmiş. İlk okulda da sınıftan çekip gidermişim. Öğretmenim benimle zor baş edermiş. Sonraları daha makul bir çocuk olmuşum.”

“Annen bunları anlattığında da mı hatırlamıyorsun?”

“Bazılarını evet. Anlatılınca hatırlıyorum ama mesela şu sınıftan çıkma olayını hiç hatırlamıyorum. Çok mu anormal bu sizce?”

“Yok, hayır. Çocuklarda çok sık rastlanan bir davranış olmasa bile, bunu yaşayan çocuklar var. Belki sınıfa adapte olamadın, belki de yine bir şeye tepki veriyordun. Daha sonraki yıllarda okul yaşantısında sorunlar yaşamadığına göre, bunun üzerinde durmamız gerekmiyor. Bana biraz da flörtlerinden bahset.”

“Ben çok erken yaşta karşı cinsi fark ettim. Belki de ağabeyim olduğundandır. Birçok kız arkadaşım erkeklerin cinsel organını bilmezken, ben pipilerinin olduğunu bilirdim. İlk okul yıllarımdı sanırım ama yaş olarak hatırlamıyorum. Ağabeyimi giyinip soyunurken göürdüm. Erkeklerle kızların farklılıkları olduğunu hissedirdim. Sanırım ilk aşkımda orta bir ya da orta iki yazındaydı. Tatil aşkı işte. Aşk da değil ya hoşlanma, etkilenme işte. Bir daha onu hiç görmedim ama hala o duygu belleğimde-

dir. Hiç konuşmamıştık ama platonik olarak ben ona aşkıttım ve hayaller kurardım. Öpüştüğümüzü falan hayal ederdim. Orta sonda okuldan bir çocukla çıkmaya başladım ve gerisi geldi. O gün, bu gündür flörtlerim oluyor.”

“Ya aşk?”

“Aslına bakarsanız, ben hiç aşık olmadım. Aşka da pek inandığım söylenemez. Bana göre, karşılıklı bir elektriklenme olur, her iki taraf ta istiyorsa birliktelik başlar. Erkek arkadaşlarıma çok dürüst olmam. Başka birinden hoşlandığımı hissettiğim zaman, o insanla da beraber olurum, sonrasında var olan ilişkiyi bitiririm. Bu bazen o kadar ani olur ki karşı taraf şoka girer. ‘Sorun neydi?’ diye sızlanırlar. Benim ilişkilerimde sorun yaşanmaz çünkü çok bağlanmam. Bağlanmadığınız birini de ne kıskanırsınız, ne sahiplenirsiniz, ne de kontrol edersiniz. Dolaşısıyla ilişki karşı taraf açısından mükemmel görünür. Yalan tabi, yok öyle bir şey.”

“Bağlanmazsın?”

“Bağlanmam. Bir erkeğe bağlanmanın doğru olmadığına inanıyorum. Sonunda acı çekebilirsiniz. Ne gerek var? Kız arkadaşlarımı görüyorum. Kıskançlık içinde kıvranıyorlar, nereden yapıyor, niye aramadı? diye kendilerini yiyip bitiriyorlar. Ben o duruma düşmek istemiyorum ve hiç bağlanmıyorum.”

“Bu da demek oluyor ki?”

“Nasıl yani? Ne demek oluyor?”

“Demek oluyor ki, gerçek bir ilişki yaşayamıyorsun.”

“Sanırım evet. Yaşamak istemiyorum ki zaten.”

Gerçek bir ilişki yaşamadıkça, evlenmek istemeyecekti. O halde niye evliliğe karşı fobi geliştirmişti ki? İlk görüşmeden sonra, aklımda olan tek soru buydu.

“Erkekler Çıkarları İçin Evlenmek İstiyorlar...”

Gizem seansına on beş dakika kadar geç gelmişti. Son model arabasını park etmek için yer bulamadığını, bu yüzden de geciktiğini söylemişti.

“Arabam benim için çok önemlidir. Bana epeyce pahalıya mal olmasının yanı sıra, kendimi onun içinde çok özel hissedirim. Her insanın ona sahip olamayacağını düşünürüm. Bir yere park ederken de özen gösteririm. Neyse, çok uzattım değil mi? Kısacası neden geciktiğimi söylemeye çalışıyorum. Siz nasılsınız?”

“İyiym, teşekkür ederim, sen?”

“Ben de iyiym. Biri bana evlenme teklif etmediği sürece bir sorunum yok. Size bir şey sormak istiyorum. Bu kadar çok kişiyi dinlemek, onlara çözüm üretmek, terapi yapmak, sizi nasıl etkiliyor. Sıkılmıyor musunuz? O gün dikkat ettim de, benden önce biri çıktı, benden sonra da birisi terapiye girdi. Bu günkü seans saatimi zor ayarladı yardımcınız. Oldukça yoğun burası. Siz nasıl başa çıkıyorsunuz?”

“Bu benim mesleğim. Sıkılmıyorum çünkü işimi çok seviyorum. Sevmeden yapılacak bir meslek değil bu.”

“Ondan eminim. Mesela benim işimi sevmeden de yapabilirsiniz ama sizin ki öyle değil. Sonuçta benim ki finans danışmanlığı, parasından başka, cazip hiçbir tarafı yok. Sanırım burada sigara içebiliyoruz?”

“Evet, içebilirsin.”

“Bu çok iyi. Gittiğim bir psikologda sigara içilmiyordu. Bana çok garip gelmişti. Sonuçta terapi odaları, derdin, sıkıntının, sorunun aktarıldığı, anlatıldığı yerler. Örneğin ben, kendimi çok kötü hissediyorsam sigara içmek isterim. İçemezsin denildiğinde de, konsantre olamam, dikkatimi toplayamam ve hemen oradan gitmek isterim.”

“Daha önce kaç kez psikolog deneyimin oldu Gizem?”

“Çok. Sayısını hatırlamaya çalışayım bakayım...Bu sene siz dördüncüsünüz. Lisede açılışı yaptıktan sonra, terapistlerim hep oldu. Amerika’da iken de terapistim vardı. Toplam kaç deneyimim oldu, bilemiyorum açıkçası.”

“Terapistlerine götürdüğün sorun, hep aynı mıydı?”

“Genelde evet. Çoğunlukla erkekler, ilişkiler ve son dört senedir evlilik korkusu. Siz buna daha farklı bir boyut getirdiniz, bunun bir korku değil, fobi olduğunu söylediniz.”

“Sorunun adı çok da önemli değil, içeriği ve sana hissettirdikleri önemli. Peki bana söyler misin, katıldığın terapiler, erkekler ve onlarla ilişkilerindeki sorunlarına ışık tuttu mu?”

“Bir kısmına evet. Bir kısmına hayır. Size açık olmam gerektiğini biliyorum, o yüzden de sizden hiçbir şeyi saklamamam gerekiyor. Gerçi bu söyleyeceğim, çok geçmişte kaldı ama bilmeniz gerekiyor diye düşündüm. Benim sadece erkeklerle ilişkim olmadı, aynı zamanda kadınlarla da ilişki yaşadım ben, yani lezbiyen ilişki. Amerika’daki terapistim, lezbiyenliği erkeklerden bir kaçış olarak yorumlamıştı. Yaklaşık altı ay, bir kadınla aynı evi paylaştım. Sanki karı-koca gibiydik, daha sonra

onun kaprislerine dayanamadım ve ilişkiyi bitirdim. Bir ay kadar da evli bir kadınla beraberliğim olmuştu. Sonrasında bana çok anlamsız geldi ve bıraktım. Belki kaçış, belki merak, bilemiyorum ama hoşuma gittiğini de söyleyemem. Saçma sapan bir ilişki modeli. Bir daha da böyle bir ilişkiye ne ihtiyaç duydum, ne de istedim.”

“Ne zamandı bu ilişkilerin?”

Gizem sigarasını üst üste içine çekmiş ve dumandan yanan gözünü ovuşturarak, konuşmasını sürdürmüştü.

“Aşağı yukarı altı- yedi yıl önce falan. Yirmi beş,yirmi altı yaşlarımdaydım sanırım. Ama şimdi böyle bir sorunum yok. Belki de terapistimin dediği gibi, erkeklerden kaçıştı.”

“Neden erkeklerden kaçış?”

“Çünkü onlarla sağlıklı bir iletişim kuramıyordum, bu da beni rahatsız ediyordu. Bir erkekle sağlıklı bir birliktelik kuramıyorsam, onlarla çaba harcamak yerine kadınlara sığınabiliirdim. Ama bunu da başaramadım. Kadınlar da beni mutlu etmedi. Geldiğim noktaya bakarsak, özel ilişkilerde oldukça başarısızım. Arkadaşlıklarımda çok sorun yaşamam ama karşı cinsle beraberliklerim fiyasko.”

“Bir birlikteliği yaşarken, bir başkasıyla da olabildiğinden söz etmiştin.”

“Evet, bu benim için çok kolay. Rahatlıkla bir başkasına kayabiliyorum. Suçluluk duygusu gibi bir hissi bilmiyorum. Sadece terk ettiğim tarafın yalvarmaları beni çok sıkıyor. Hele ki bir de evlenme teklif ettiyse, ben bittim. Bir hafta falan kendime gelemiyorum.

Erkekler kendi çıkarları için evlenmek istiyorlar. Bakıyorlar ben güzelim, zenginim, kültürlüyüm üstelik onları hiç kısıtlamıyorum, kıskanmıyorum, karışmıyorum, adam böyle kadın bulunmaz diyor. Bunu benim yüzüme de söylerler. Senin

hiç dırdırın yok, beni kısıtlamıyorsun, kıskanç değilsin, tam evlenilecek kadınsın. Oysaki bilseler, onları nasıl aldattığımı. Zavallı ahmaklar.”

“Bunu niye yapıyorsun?”

“Bu elimde olan bir şey değil, Bilerek ve özellikle yapmıyorum. Ama onların ahmaklıklarına çok gülüyorum. Gerçekten seven bir kadın, kıskanır, sorgular, kaygılanır. Bunu bilmiyor mu bu salaklar acaba?”

“Bana en son yaşadığın evlilik fobini anlatır mısın?”

“Benim için özel olmayan ilişkilerden biriydi. Her zamanki gibi, benim ona karışmamam yani daha doğrusu onun benim umurumda olmaması cazip gelmiş olmalı ki, onunla evlenmemi istedi.

Ben iki haftadır başka biriyle birlikteydim, ondan sıkılmıştım. Ayrılalım dedim. O da bana, benden ayrılmak istemediğini, benimle evlenmek istediğini söyledi. Ben de fenalaştım. Başım döndü, bayılacak gibi oldum, mideme kramplar girdi. Beni acil servise götürmek zorunda kaldı. Bana sakinleştirici iğne vurdu. Üç, dört gün evde yattıktan sonra, kendime geldim. Felaket bir durum, çok kötü oluyor insan. Bu olay, size gelmeden bir hafta önce oldu. Sonra da size geldim. Bende bir arıza olduğunu biliyorum, yıllardır çözmeye çalışıyorum ama çözülüyor bir türlü. Belki sizinle çözebiliriz, buna inanmak istiyorum. Yoksa hayatım böyle saçma sapan devam edecek.”

“Senin için sakıncası yoksa, annenle görüşmek istiyorum.”

“Neden?”

“Özel bir nedeni yok. Terapilerde böyledir. Terapiye gelen kişinin yakınlarıyla görüşürüm. Eşler, anne-babalar, sevgililer de terapilere katılır.”

“Anladım. Tamam söylerim anneme. Ne konuşacaksınız onunla?”

“Senin hatırlayamadığın dönemleri; çocukluğunu öğrenmek istiyorum. Ayrıca senin dışında birinin, seninle ilgili görüşlerine ihtiyacım var.”

“İyi. Sanırım zaman doldu. Gecikmeseydim biraz daha zamanımız olacaktı. Anneme söyleyeceğim, o burayı arayıp randevu alır.

“Hoşça kalın.”

Gizem, hayatı ne kadar da farklı bir tarafından yaşıyordu. Yapayalnızdı aslında. Arabasına, evine, işine bu kadar tutunmasının nedeni de buydu. Yalnızlığını örtmek için kullandığı pek çok kalkanı vardı. Fobisi de bunlardan biriydi.

“Rüyamda Hep Bir Erkeği Öldürüyorum...”

Üzerine giydiği pahalı giysilerini, oturduğu muhteşem evini, bindiği süper arabasını ve lüks zevklerini anlatmakla başlamıştı bu seansına Gizem.

“Güzel ve lüks olan her şeyi seviyorum. Ucuz kıyafetler almam, evim tüm ihtiyaçlarıma cevap verecek kadar donanımlıdır, zevklerim pahalıdır. Bunları bana öğrettiler mi bilmiyorum, ah öğretmek deyince aklıma annem geldi. Bu hafta size gelecek ama hangi gün bilmiyorum.”

“Çok iyi. Öyle sanıyorum ki, annenle konuşmak seanslarımızı hızlandıracak. Daha önceki terapistlerin, annenle görüşmek istemedi mi?”

Vereceği yanıt benim için önemliydi.

“İstediler ama annem gitmedi, gidemedi demek daha doğru olur. İş çıktı, şehir dışına gitti, hep bir engel oluştu, bilemiyorum görüşemedi bir türlü.”

“Anlıyorum, umarım bu kez bir engel çıkmaz.”

“Umarım”

“Haftan nasıl geçti?”

“Fena değildi ama kabuslarım beni rahatsız etti yine. Gördüğüm bir rüya var. Hep aynı rüya bu. Kabus demek daha doğru. O kabusu gördüğüm zaman etkisinden kurtulamıyorum. Günlük yaşantımı, bütün günümü etkiliyor. Mutsuz oluyorum.”

“Benimle paylaşır mısın rüyayı?”

“Rüyamda aslında çok detay yok. Çok karanlık bir yer. Ben yere çökmüşüm. Dizlerimi karnıma doğru çekmiş, kollarımla bacaklarımı tutuyorum ve titriyorum. Karanlığın içinden bir adam bana yaklaşıyor. Aynı korku filmlerindeki gibi. Yaklaşıyor...Yaklaşıyor...Bana bir kötülük yapacağını biliyorum, oradan kaçmak istiyorum ama yerimden kımıldayamıyorum. Bağırarak istiyorum, sesim çıkmıyor. Adam bana iyice yaklaşıyor. Yüzünü seçemiyorum. Sadece nefesini duyuyorum. Tam bana dokunacakken, bacaklarımın arasında sakladığım bıçağı çıkarıyor ve sırtına saplıyorum. Onu öldürüyorum ama aslında o ölmemiş ve yeniden aynı sahne başlıyor...İğrenç...”

“Adamı tanıyor musun?”

“Hayır...tanımıyorum...”

“Birine benzetebiliyor musun?”

“Çok uzun boylu, iri yarı ve kolonya kokuyor. O yüzden ben kolonya hiç sevmem.”

“Bu rüyayı çok sık mı görüyorsun?”

“Çok sık diyemem ama dikkat ettim, genellikle evlenme tekliflerinden sonra fenalaştığım zamanların ardından görüyorum bu rüyayı. Bunu da bana bir terapistim fark ettirmişti. Terapistim söyleyene kadar, farkında değildim.”

Gizem’in çocukluk yıllarında yaşadığı cinsel bir travmanın varlığına olan inancım, benimle paylaştığı bu rüyasıyla iyice güçlenmişti. Kim bilir belki de yanıliyordum ama, mesleki de-

neyimlerim ve içimden gelen bir ses, bana böyle bir durum olduğunu fısıldıyordu.

“Rüyalarını genellikle hatırlar mısın?”

“Çoğu kez hatırlarım. Bu güne dek,gördüğüm hiçbir rüyam bu kadar korkutucu olmadı. Üstelik bunun yinelenen bir rüya olması daha da ürkütüyor beni. Bazı geceler, bu rüyayı görme-yeyim diye dua ettiğim de olur. Terapi deneyimlerimden biliyo-rum ki, bu benim bilinçaltımın sesi ama bilinçaltımın bana ne anlatmaya çalıştığını bir türlü çözemedim, artık çözmek de istemiyorum.”

“Rüyada adamı öldürüyorsun ama o ölmüyor ve yeniden aynı şekilde sana yaklaşıyor. Peki sana yaklaşıp ne yapıyor?”

Gizem, elleriyle yüzünü kapamıştı. Hatırlamak istemediği bir görüntüyü uzaklaştırmak ister gibi, başını “hayır” anlamında iki yana sallıyordu.

“Bu rüyanın sende uyandırdığı duyguları biliyorum ama anlatman gerekiyor.”

“Bilmiyorum, hatırlayamıyorum...”

“Hatırlamaya çalış, unutma ki bu sadece bir rüya, gerçek değil.”

Gizem hiç beklemediğim bir şekilde konuşmuştu.

“Ya gerçekse...?”

“Nasıl gerçek olabilir ki? Bu bir rüya..”

“Ya gerçekten böyle bir olay yaşadım ve hatırlamıyorsam?”

Gizem’in yorumu ilginçti.

“...Çünkü biliyorsunuz ben çocukluğuma dair hiç bir şey hatırlayamıyorum. Ya böyle bir şey olduysa? Aman Allahım çıldırabilirim.”

“Rüyam ya gerçekse? diye düşünmen seni bir yere ulaştırmaz. Tekrar soruyorum, adam sana yaklaşıp ne yapıyor?”

“Bana dokunmak istiyor ama dokunamıyor...”

Gizem’i daha fazla zorlamamalıydım, -oldukça yıpranmış bir görüntüsü vardı. Seansın geri kalan zamanlarını rüyaların bilinçaltındaki anlamları üzerinde konuşarak geçirmiştik.

“Gizem Hatırlamamalı...”

Gizem’in annesinin randevusu vardı. Onun neler anlatacağını heyecanla bekliyordum.

Gizem annesine benziyordu. Sarı saçlarını ve renkli gözlerini annesinden aldığı belliydi. Gizem’in annesinin iç sıkıntısını odaya girer girmez hissetmiştim. Oldukça bakımlı bir kadındı ama gözlerindeki hüznün, onun bu bakımını sanki ruhunu örtmek için yaptığını söylüyordu.

“Gizem’in terapi maceralarına katılmayı hiç istemedim. Onun terapistlerinden olabildiğince uzak durmaya çalıştım ama sanırım artık benim de dayanacak gücüm kalmadı.”

“Evet, Gizem’in terapistleri sizi hep çağırmışlar, uzak olduğunuzu ben de fark ettim. Neden?”

“Hatırlamak ve anlatmak istemediğim bir olaydan dolayı. Bu olayı Gizem’in de hatırlamaması gerekiyordu. Çok şükür ki bunca terapi deneyimine katılmasına rağmen, bu olay ortaya çıkmadı. Sanırım yaşı çok küçük olduğundan dolayı hatırlayamıyor ama etkilerini yaşıyor, benim küçük güzel kızım...”

Gizem’in annesi son kelimelerini sesi titreyerek söylemiş ve göz yaşlarına yenik düşmüştü. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da

alel acele çantasında mendil arıyordu. Çantasından mendil dışında her şey çıkıyordu. Sigara paketi, çakmak, fotoğraflar, anahtarlar ama bir türlü mendile ulaşamamıştı. Daha fazla zaman kaybetmemesi için ona sehpanın üzerinden bir mendil verip, konuşmasının devamını sağladım.

“Gizem çok güzel bir bebektir. Nazar değdi kızıma...O kadar güzeldi ki ben bile bazen onu seyretmeye doyamazdım. Gizem doğduğunda oğlum üç yaşındaydı. Üç yaş var aralarında. O da çok güzel bir bebektir. İlginin birden bire yeni doğan bebeğe yönelmesi, doğal olarak oğlumun Gizem’i kıskanmasına neden oldu.

Hiç unutmuyorum bir gün, ‘beni de emzir, ben de memen-den süt emeceğim’ diye avazı çıktığı kadar ağlamıştı. Ben de şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir keresinde de, oğlum altına kakasını yapmıştı. Gizem bir yaşlarındaydı sanırım, oğlum da dört yaşında falan işte. ‘Altıma bez bağla’ diye tutturmuştu. Ben de ona, onun artık abi olduğunu, kardeşinin henüz küçük bir bebek olduğu için altına çişini ve kakasını yaptığını, bu yüzden de ona bez bağladığımızı anlatmaya çalışmıştım. Birkaç saat sonra bir de ne göreyim, oğlum altına yapmış. Açıkçası telaşlanmış ve ertesi gün, bir çocuk psikoloğundan randevu alarak gitmişim....”

Gizem’in annesi, alıştırma turları yapıyordu. Anlatacağı olayla kendisinin de yüz yüze gelmek istemediği her halinden belliydi. Bu olay, ona o kadar acı veriyordu ki, konuyu uzatmasını anlıyordum. Bir türlü olaya girememesi, oradan buradan olaylar üzerinde durması son derece doğaldı. Ben de ona, kendisini hazır hissetmesi için zaman tanıyordum.

“Kardeş kıskançlıkları doğaldır. Hele ki sizin çocuklarınız gibi aralarında çok az yaş farkı olan çocuklarda, kardeş kıskançlığına daha sık ve yoğun rastlıyoruz.”

“Biz mutlu bir aileydik İlkim hanım. Eşimle üniversitede tanıştık ve daha okurken evlendik. Çok genç yaşta anne-baba olduk. Genç anne-baba olmanın hem avantajları, hem de dezavantajları var. Biz bu dezavantaj kısmının bedelini çok ağır ödedik diye düşünüyorum.”

Kadıncağzın gözleri yine dolu dolu olmuştu. Birazdan anlatacaklarının, onun için ne kadar zor ve acı dolu olacağını tahmin edebiliyordum.

“Sadece biz olsak neyse, esas Gizem bunun bedelini ödeyen taraf oldu ve halen de ödüyor. Ama biz çocuğumuza bile bile kötülük yapmak istemedik. Hangi anne-baba ister ki?

Gizem bir gün bana gelip de, ‘ben terapistte gideceğim’ dediği zaman, kalbim ağzıma gelmişti. Sanırım üniversitedeydi. O zamana kadar onu psikologlara hep ben götürmüştüm. Anlayacağınız kontrolüm altındaydı her şey. İşte o gün, kızımın büyüdüğünü fark etmiştim. Benim küçük, güzel kızım artık kendi başına terapi almak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Acaba ne fark etmişti kendisinde? Ben onu hep, çeşitli bahanelerle psikologlara götürüyor ve ruh sağlığının iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Bahaneler kimi zaman dikkat dağınıklığı, kimi zaman ergenliği, kimi zaman da ikimizin ilişkisi oluyordu. Gizem de her defasında hiç sorgulamaksızın benimle geliyordu. Ama bu kez durum farklıydı. Gizem neden böyle bir yardıma ihtiyaç duymuştu?”

“Bunu ona sormuş muydunuz? Yoksa korkunuz sizi engellemiş miydi?”

“Kafamın ve yüreğimin içinde bir fırtına gibi esen tüm korkularıma karşı koyup, Gizem’e bunu istemesinin nedenini sormuştum. O da bana, içimi ezip geçen bir yanıt vermişti. Demişti ki; ‘terapistte gitmem gerekiyor çünkü erkeklerle ilgili sorun yaşıyorum. Sen öğretmedin mi bana, sorun olduğunda terapistte gidilir diye’. Kızımın verdiği bu cevap, beynimin içinde şimşekler çakmasına neden

olmuştu. Ona, erkeklerle ilgili ne sorun yaşadığını sormuştum. Belki ben sana yardımcı olabilirim demiştim ama Gizem bunun bir profesyonel eliyle çözülmesi gerektiğine inandığını söylemişti. Ve benden bildiğim bir terapist ismi istemişti....”

Gizem’in annesi yorulmuş olacak ki, izin isteyip bardağındaki suyu bitirmek istemezcesine yudumlamaya başlamıştı. Su bitmezse, konuşma başlamayacak, su biterse konuşmaya devam etmesi gerekecekti. Kızının başına her ne geldiyse, bir kız annesi olarak bunu ben de pek duymak istemiyor ama bir terapist olarak bu gerçeği bilmek istiyordum.

“ Sonra?... ”

“Sonrasında ona iyi bir terapist önerdim. O gece eşimle hiç uyumadık. Babası da en az benim kadar Gizem’e düşkündür. O olaydan sonra, eşim de terapi almıştı. Sabaha kadar yatakta birbirimize sarılıp ağlamıştık. O olaydan sonra gittiğimiz terapist, bize Gizem’in bu olayı çocukluğunda ve ergenliğinde hiç hatırlaması gerektiğini aksi halde ciddi bir travma yaşayabileceğini söylemişti. Geçici hafıza kaybı, geçici körlük ya da kekemelik gibi sonuçlara varabilir demişti. Gizem artık büyümüştü, çocuk ya da ergen değildi ama hatırlarsa ne olacaktı bilemiyorduk. Bana göre halen de Gizem o olayı hatırlamamalı. Babası benim kadar endişeli değil artık. Hayatımızın ve hayatının bu gerçeğini hatırlarsa ona destek olacağız diyor eşim. Ben daha kaygılıyım. Ve öyle sanıyorum ki, bugün bunu size anlatacak gücüm yok. Beni affedin lütfen, zamanınızı da aldım ama anlatamayacağım...”

Gizem’in annesinin o olayı anlatamayacağı gün gibi ortadaydı. Onu asla zorlamayacağımı söyledikten sonra, aynı hafta sonra görüşmek üzere odadan ayrıldı. Umarım bir sonraki görüşmemizde yüzleşmeye ve paylaşıma daha açık olurdu. Bu, Gizem’in de acılarının hafiflemesi demek olacaktı.

"Rüyamın Gerçek Olmasından Korkuyorum..."

Gizem geldiğinde yanaklarının pembeliğinin yerini beyaza bırakmış olduğunu görmemek mümkün değildi. Son derece sağlıklı görünüyordu. Halsizliği yürüyüşünün her bir adımını sarmıştı. Yine bir evlenme teklifi aldığını, yine fenalaştığını ve yine o kabusu gördüğünü anlatmaya başlamıştı.

"Yıllar önce Amerika'da tanıştığım bir Türk genci vardı, sadece arkadaşlık onunla. Bana aşık olduğunu bilirdim ama ne o bunu belli ederdi ne de ben bildiğime dair bir sözde ya da davranışta bulunurdum. Onunla zamanla çok samimi olduk. Birlikte olmaktan büyük zevk alıyorduk. Bir gün fark ettim ki, ondan çok hoşlanıyorum ve hemen uzaklaştım. Uzaklaşmam onu mahvetti, aylarca peşimde koştu, ne hata yaptığını sorup durdu en sonunda da beni sevdiğini itiraf etti. Etti etmesine de, ben soluğu çoktan burada almıştım bile.

Aradan yıllar geçti ve geçtiğimiz hafta beni aradı. Türkiye'ye gelmiş, buluşmak istedi, kabul etmedim. Ama o nerede çalıştığını öğrenmiş ve iş çıkışı karşımda beliriverdi. Ben de onu çok özlemişim, bunu onu gördüğüm an anladım. Bir yere oturduk, saatlerce konuştuk. Daha sonra bir sonraki gün yine geldi, sonra yine geldi ve sonunda beni çok sevdiğini, çok iyi

anlaştığımızı ve eğer evlenirsek çok mutlu olacağımızı söyledi. Sözlerinin bitmesiyle benim kasmaya başlamam bir oldu. Orada, lüks bir restoranda, masada, olduğum yerde...Düşünebiliyor musunuz rezaleti? Hastalandığımı sandı, soğuk algınlığı falan gibi hani. Beni eve getirdi. Neyse bu kez acil servislik olmadım ama mahvoldum. Nedir bu İlkim hanım? Delireceğim inanın. Beni bu illetken kurtarın ne olur?”

“Hiç kaygılanma Gizem. Terapiye ve kendine güvenmeni istiyorum. Bunu aşacağını ben biliyorum, senin de bilmeni istiyorum. Çok kolay değil ancak istemek çok önemli. Eğer istiyorsan, başaracaksın demektir...”

“Çok korkuyorum, bu korkum benim bütün yaşam enerjimi alıyor. Şu halime bir bakın. Aklımı yitirecek gibiyim. Hele o kabus. O kabusun bir rüya değil de, gerçek olmasından o kadar çok ürküyorum ki...”

“Neden böyle hissediyorsun?”

“Nedenini bilemiyorum, bu içimde bir his. Zaman zaman çok güçlenen, zaman zaman unuttuğum bir duygu bu. Belki de unutmak istiyorum, bu noktaları çözemiyorum. Zamanında çok kafa yordum, çok düşündüm. Çocukluğumda hatırlayamadığım, kopuk bir dönemim var. Hayatımda karanlık bir nokta var, bunu çözmemek beni çıldırtıyor. Herkes çocukluğunu hatırlamalı mı diyeceksiniz belki? Herkesi bilmiyorum ama benim hayatımda bir gariplik var. Beni rahatsız eden kör bir düğüm var. Bu düğümü ben, içimde bir yerlere kapamışım, üzerini örtmüşüm. Eğer ki, rüyamda gördüğüm gerçekse bunu bilmeye hazırım artık. Neden diğer gördüğüm rüyalar için gerçek mi diye takılmıyorum da, sadece bu rüya bana gerçeklik hissini veriyor?...”

“Sence neden olabilir?”

“Ben aslında çözdüm gibi geliyor. Ben çocukluğumda kötü bir olay yaşadım. Ne yaşadım hatırlamıyorum. Yaşadığım bu kötü olayın benim üzerimdeki etkisi yani bende yarattığı duygular bilinçaltımda duruyor ve rüyalarımnda açığa çıkıyor. Ben yıllarımı terapilere verdim. Yıllarca psikolojinin, psikanalizin, rüyaların bilinçaltındaki yerinin, bilinçaltının nasıl işlediğinin içine düştüm, bu konularla çok uğraştım, çok bilgi edindim, çok araştırdım. Sonrasında yoruludum ve bunları kapattım. Ta ki size gelene kadar. Beni size getiren evlilik fobim, bu rahatsızlığımın nedenini çözmeye beni yeniden yönlendirdi. Belki de bana hipnoz yapmalısınız. Neyse ben sizin işinize karışmayayım, eminim siz ne yaptığınızı ve yapacağınızı biliyorsunuz. Sizden sadece şunu duymak istiyorum. Bu söylediklerim yani yorumum doğru olabilir mi?”

Öyle sanıyordum ki, Gizem kendisi ile ilgili gerçeklere ulaşmak üzereydi ama annesiyle konuşmadan ona yorum yapmak doğru olmayacaktı.

“Kendine ilişkin yorumunun, gerçekliğine ne kadar yakın olup olmadığı, seanslarımızda ortaya çıkacak. Lütfen sabırlı olur musun? Üzerinde nasıl bir yük taşıdığını anlayabiliyorum, sanma ki duygularını önemsemiyorum. Kendini terapiye teslim ettiğini de görüyorum, bu teslimiyetin seni olumlu süreçlere götürecektir.”

“Off, daha çok var mı? Tamam sabırlı olacağım ama günlük hayatımın alt üst olmasını engelleyemiyorum. Hayatımda ilk defa birinden hoşlanıyorum ve düştüğüm duruma bakın.”

Gizem’i sorununun dışına çekmek istiyordum üstelik yeni bir duygusu ortaya çıkmıştı ve bu onun kişisel gelişimi adına harikaydı.

“Yanlış duymadıysam hoşlanmaktan söz ettin. Duygusal dünyanda harika bir değişim ve yenilik bu. Senin adına gerçekten çok mutlu oldum. Bir erkekten hoşlanıyorsun en sonunda...”

“Evet ama baksanıza onun yanında kusuyorum. Bu böyle devam ederse benim hakkımda kim bilir ne düşünecek ve belki de bir daha benimle görüşmek istemeyecek. Ona bağlanmamalıyım bu benim için müthiş bir tehlike...”

“Duygularını özgür bırakmalısın. Bırak seni, istedikleri yere götürsünler. Sonunda canın yansa da, acı çeksen de bu riske girmelisin. Duygularından kaçarak yaşayamazsın. Dikkat et, erkeklerden demiyorum, duygularından diyorum. Duygularından kaçma. Sana, seni yaşatmalarına izin ver. Fark etmiyor musun? ‘bağlanmamalıyım’ dedikçe kusuyorsun. Sana gelen her evlenme teklifi, bağlılığı simgeliyor ve sen tepki gösteriyorsun. Tepki gösterdiğin ‘evlilik’ kavramı ya da kelimesinin ta kendisi.”

“Peki, ne yapacağım, öneriniz ne?”

“Evlilik kavramını bir kenara bırak. En azından bir süreliğine. Hoşlandığın kişiye de bunu söyle. Şimdilik evlilik konuşmayalım diyebilirsin. O an biraz güçlü olmaya çalış, kendini korkularına değil, olumlu duygularına bırak.”

Gizem, terapinin bitiminde daha iyi görünüyordu. Önerilerimi yerine getirmek için çaba göstereceğini söylemişti. Ben ise, bir an önce annesi ile görüşmek istiyordum.

“Kızıma Nasıl Kıydı?...”

Zaman beni, beklediğim gün ve saate taşımıştı sonunda. Aradan üç gün geçmesine rağmen, bana sanki aylar geçmiş gibi gelmişti. İşte, Gizem’in annesi karşımda oturuyor ve muhtemel ağlama nöbetine karşın, çantasından mendil hazırlıkları yapıyordu.

“Geçen görüşmemiz için çok özür dilerim. Hem söylemek istediklerimi söyleyemedim hem de küçük bir çocuk gibi ağladım. Kusura bakmadınız inşallah.”

“Lütfen öyle düşünmeyin. Paylaşımınızda zorlanmanız ve ağlamanız çok doğal. Sizi anlıyorum çünkü ben de bir anneyim.”

“Ah ne zor bir şeymiş anne olmak. Dünyanın en zor işi valahi. Çocuklar olmadan önceki hayatımı düşünüyorum da, dert ettiğim hiç bir şeyi sorun etmeye değmezmiş aslında. Tabi insan bunu sonradan anlıyor.”

“Bugün iyi görünüyorsunuz. Geçen seansımızın ardından kendinizi nasıl hissettiniz?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, tek kelimeyle berbat. O günü çok zor geçirdim. İçim daraldı. Geçmişe dönmek bana hiç iyi

gelmedi. Ama ertesi sabah daha iyi uyandım. Belki de bu sorunun çözüleceğine olan inancım, kendimi iyi hissetmeme neden oldu. Bugün hazırlıklı geldim.”

“Hazırlıklı gelmeniz çok iyi çünkü bugün yine kendinizi berbat hissedeceksiniz. Sizi rahatsız eden, Gizem’e ve size dünyayı dar eden o günlere geri dönmek sizi geçici bir depresyona götürebilir. Ancak sonrasında iç dünyanızın çok rahatladığını göreceksiniz.”

Bu seansta onun zamanı uzatmasına olanak tanımamaya kararlıyım. Bir seansı daha yiyip bitirmemeliydik. Gizem’in bir an önce normal yaşamına dönmesi için, buna ihtiyaç vardı. Nitekim Gizem’in annesi de bu duygularımı hissetmiş gibi, hemen anlatmaya başladı. Mendilleri de elinde hazır duruyordu.

“Size geçen görüşmemizde de anlattığım gibi, Gizem ile Gürkan yani oğlum arasında üç yaş var. Üç yaş arası olan iki çocuğu büyütmek çok zor ya da ben çok zorlandım. Sadece ben de değil, eşim de zorlandı. Bunda genç anne-baba olmanın etkisini de size söylemiştim sanırım. Kafam o kadar dağınık ki, ne anlatıp anlatmadığımı tam olarak hatırlayamıyorum, kusura bakmayın.

Ne diyordum? Evet, iki çocuk ve araları çok yakın. Ben biraz bunalıma girdim sanırım. Bir dönem annem geldi, bizde kaldı gitti falan ama bu temelden bir çözüm olmadı tabi. Benim uyku bozukluklarım, ağlama nöbetlerim olmaya başladı. Doktor depresyon dedi. Eşıme bol bol evden dışarı çıkar, gezdir diye önerilerde bulundu. O dönemde antidepresan da kullandım.

Gürkan yedi, Gizem dört yaşındaydı, sanırım o civarlardaydılar, ablamın oğlu üniversiteyi kazandı ve buraya geldi. Onu yurda yerleştirdiler. Aradan bir ay geçti geçmedi benim aklıma bir fikir geldi. Ablamın oğlunun bizde kalmasını önerdim. Böy-

lelikle o çocuklara da bakar diye düşündüm, akşamları da bize zaman kalır. Eşime söyledim, kabul etti. Ablamın da bu fikir hoşuna gitti. Yeğenime söylediğimizde o da tamam dedi. Ve yeğenim bizde kalmaya başladı. Evimiz müsaitti, ona da bir oda yaptık. Tamamen kendisine ait bir odası vardı, rahattı. Ondan istediğimiz bazı geceler biz dışarı çıkınca çocuklara göz kulak olmasıydı.

Bizim eşimle çok hareketli bir yaşantımız olmuştu. Gerek evlenmeden önce, gerekse oğlum doğana kadar, biz çok gezdik. Gezmeyi, eğlenmeyi çok severdik. Çocukların olması, bu anlamda beni çok sıkıyordu. Hiçbir yere kımıldayamıyor ve kendimi hapishanede gibi hissediyordum. Yeğenimim gelmesiyle, hayatımızda büyük bir rahatlama oldu. Haftada üç dört gece gözümüz arkada kalmadan dışarı çıkıyorduk. Kimi akşamlar arkadaşlarımıza gidiyor, kimisinde sinema, bazen konser falan derken, ben eski ruh sağlığıma kavuşmaya başlamıştım.

Aradan sekiz dokuz ay gibi bir zaman geçmişti ki, bir gün Gizem yeğenimi görünce ağlamaya başlamıştı. Ama nasıl bir ağlama, sanki çocuğun canından can alıyorsunuz. Yeğenim de uyuması için ona kızdığını, bu yüzden kendisine tepki verdiğini söylemişti. Meğerse İlkim hanım, durum çok başkaymış...”

Gizem’in annesinin sesindeki titremelerden, ağlama krizinin geldiğini anlamıştım ve tabi Gizem’in başına gelenleri de. Annesi bir taraftan ağlıyor, bir taraftan küfürler yağıdırıyor, bir yandan da benden özür diliyordu.

“Yeğenim olan o canı, bizim olmadığımız her gece, kızıma cinsel tacizde bulunmuş. O küçücük yavruya nasıl kıydı acaba? Neler yaptığını tam olarak bilmiyoruz. Gizem’in onu gördüğündeki ağlamaları ve Gürkan’ın şahit olduğu bir olay, durumu açığa çıkarmıştı.

Gürkan'ın anlattığına göre; ki o da,daha yedi yaşlarındaydı o zaman. Ama şimdi bile hiç unutmamıştır o geceyi. En ince ayrıntısına kadar hatırlar. Zaten buralarda duramadı oğlum büyüyünce, çekti gitti.

Abim derdi yeğenime Gürkan. Gizem'in odası karanlıktı. Gizem yatağında oturuyordu. Sessiz sessiz ağlıyordu. Bacaklarını karnına çekmişti, kafasını kollarının arasına saklamıştı. Abim ayakta duruyordu. Ona "Sakin korkma, yine evcilik oynayacağız. Biz seninle evleneceğiz tamam mı. Ben sana benimle evlenir misin diyeceğim ve evleneceğiz. Bak, evlendik seninle, ben senin kocamın artık, evli olunca kimse bir şey diyemez...."

Gizem'in annesinin yatışması epeyce zaman aldı. Artık Gizem'in 'evlilik fobisinin' nedenini biliyordum. Artık, yaşantısını alt üst eden kabusunun, gerçek olduğunu biliyordum. Bunları Gizem bilmeli miydi? Bildiğinde ve hatırladığında hayata karşı nasıl tepkiler gösterecekti? Cinsel tacizler, tacize uğrayanlarda her zaman suçluluk duyguları yaratır. Gizem, neler hissedecekti?

Gizem'in olayı beni son derece etkilemişti. Geçmişin, bu güne yansımalarını,her zaman terapilerde bire bir yaşamış olmama rağmen bu kez terapinin dışına çıkamıyordum. Ofisimden çıktığımda, arabama bindiğimde, eve gittiğimde, Gizem ve geçmişini terapi odasında bırakamıyordum. Kitap okurken, film izlerken ya da yemek yaparken, birden aklıma Gizem ve yaşadığı olay geliyordu. Olayın kendisinin etkisinden kendimi alamadığım gibi, Gizem'e bu gerçekliği söylemem gerekip gerekmediği sorusunun yanıtı da canımı sıkıyordu. Yeni gelen her günün bir köşesinde, mutlaka Gizem'in olayı bana bakıyor ve 'karar ver' diyordu. Sonunda bu durumu, terapinin dinamizmine teslim etmeye karar verdim. O an gelmeden, Gizem'le terapiye girmeden içimdeki bu sıkışmışlığa son vermem mümkün değildi.

“Bilmek mi Daha İyi, Bilmemek mi?...”

Gizem terapiye gelir gelmez, kendi gerçekliğini duymaya ne kadar hazır olduğunu fark etmiştim ve böylelikle de sorun çözülmüş görünüyordu. Açıkçası rahatlamaya başlamıştım.

Gizem, duyacaklarından iç dünyasını son derece hazırlamış gibiydi, kanepede oturmuş çayını yudumlarken.

“Sanırım bugün, büyük gün. Annemle konuştunuz. Annem ilk kez benim bir terapistime gitti. Size anlattıklarını duymak istiyorum. Her şeye hazırladım kendimi. Bana hemen söyleyin, ağabeyim mi?”

Bu kadar hızlı bir giriş yapacağını tahmin etmiyordum. Önce onun sağduyusunu ve tahminlerini dinlemeliydim.

“Düşündüklerini benimle paylaşır mısın?”

“Çok çok eskilerde, benim daha ilk çocukluğumun geçtiği yıllarda biri bana cinsel tacizde bulundu. Nasıl? Tıpkı ninelerimizin anlattığı masalların başlangıcı gibi oldu değil mi? ‘Hani çok çok eskilerde’ derken, masal oldu gibi diyorum. Neyse, işte o zamanlar birisi bana tacizde bulunuyordu. Ben de muhtemelen çok korkuyordum.

O iğrenç herif her kimse, leş gibi kolonya sürüyordu. Bu bilinçaltıma kazındı. Büyük bir ihtimalle benim canımı da yakıyordu. O anların hiç birini hatırlamıyorum ama tahmin edebiliyorum ancak yerine oturtamadığım tek olay, bunun benim evlilik fobimle ne ilişkisi olduğu. Hani erkek fobim olsa anlayacağım, erkeklerden nefret ediyor olmam doğal olacak ama benim böyle bir durumum yok, evliliğe karşı fobi geliştirmişim, neden? Yanıtını merak ettiğim diğer soru ise, bana bunu kimin yaptığı? Sonuçta rüyamda gördüğüm, aslında benim gerçeğimdi.”

Sözlerine ara vermiş, meraklı gözlerle bana bakıyordu. O kadar heyecanlıydı ki, kalp atışlarının “güm güm”ünü neredeyse duyabiliyordum. Son derece soğuk kanlı konuşmasına karşın, ruhu aynı serinliği hissetmiyordu. Kelimeleri çok özenli seçmeliydim. İçinde bulunduğumuz an, Gizem için olağanüstü önem taşıyordu. Yeterince zedelenmiş yaşamına yeni bir yara açmamalı, üstüne üstlük açılan yaraları birlikte sarmalıydık. Bu tedavi içinse Gizem’in ‘güce’ ihtiyacı vardı.

“Yaşadıklarının bilinçaltındaki varlığı, rüyalarına yansdı. Tahminlerinin bir kısmı doğru. Bu durumda, bana neler hissettiğini söyler misin?”

Gizem’in kalp atışları, biraz daha normale dönmüş görünüyordu.

“Aslına bakarsanız sadece çok heyecanlıyım. Niye biliyor musunuz? Sorunum çözülecek ve ben de diğer normal kadınlar gibi hayatıma devam edeceğim. Aradan geçen yıllar yaşımla birlikte beni de olgunlaştırmış. İnanın bu olaydan dolayı, yerlerde sürünecek bir noktada değilim. Sadece bunu bir an önce çözmeli ve hayatıma normal bir şekilde devam etmeliyim. Tabi

bunu yapan kişinin kim olduğu benim için önemli. Eğer ağabeyimse, kendimi toparlamam güç olur. Ağabeyim mi?”

“Hayır, ağabeyin değil.”

“Ben perişan olmayayım diye mi hayır diyorsunuz yoksa gerçekten o değil mi?”

“Bana güven, ağabeyin değil diyorsam, bu doğrudur.”

“O halde iki seçenek kalıyor, babam ve teyzemin oğlu. Bakar mısınız babamı bile düşündüm. Eh olabilir, böyle hikayeleri çok duyuyoruz etrafta. Eğer ki teyzemin oğluysa, ondan beklerim bunu, serserinin tekidir, hatta manyaktır diyebilirim. Hadi söyleyin artık, merak etmeyin ser sefil olmayacağım. Öyle bir görüntüm de yok değil mi?”

Gerçekten de güçlü görünüyordu. Söylediği gibi, heyecanı sorununun bitişi ile ilgili olabilirdi.

“Serseri dediğin...”

Gizem birden ayağa kalkmıştı, heyecanlı heyecanlı odada dolaşmaya başlamıştı.

“Biliyordum... Bana bunu, o manyağın yaptığını biliyordum. Son günlerde o kadar düşündüm ki bu konuyu, beyin hücrelerimin artık patlayacağını hissettim. Babamın olmadığına eminim aslında ama ağabeyim seçeneği beni korkutuyordu. Oh sonunda bu ağırlıktan kurtuluyorum. Şu anda son derece hafiflediğimi hissediyorum. Belki şaşıracaksınız ama inanın çok mutluyum. Geçmişin kabusundan kurtuldum, hem artık belki ben de evlenebilirim. Sahi, evlilik fobisi kısmı ne oluyor?”

“Bilinç altın uğradığı tacizi, evliliğe kodlamış olabilir...” derken, ilerleyen seanslarımızda bunu mutlaka Gizem’e söylemeye kararlıydım. Bu seansta Gizem’e daha fazla yüklenmek

hatalı olurdu. Her ne kadar mutlu görünse de, kendisini hafiflemiş hissetse de, onun da taşıyabileceği yük sınırlıydı.

Gizem’le geriye kalan seanslarımızda, fobisi üzerine çalıştık. Şimdilerde Gizem fobisini yenmiş durumda ve evlilik hazırlıkları içinde.

Ne kadar yazık ki, ülkemizde cinsel taciz ve yakınlarından cinsel tacize uğrayan çocukların, kızların ve kadınların sayısı önemsememiz gerekecek kadar fazla. Çocuklara cinsel tacizlerde yakın akrabaların ilk sıralarda yer alması da, anne babaların ne kadar dikkatli olması gerektiğini gözler önüne seriyor. Aramızda binlerce Gizem var. Yüreği ve hayatı yaralanmış, örselemiş, oradan buradan çekiştirilmiş, parçalanmış, içlerindeki kendilerini, dışarıdaki bizlere belli etmemeye çalışan sonsuz sayıda Gizem yolda, sokakta, otobüste, dolmuşta, pastanede, sinemada, restoranda, hayatın her tarafında karşımızda. Onlar yardım istemek için çırpınırken, biz onları duymuyor, görmüyor hatta yok sayıyoruz... Ve hatta Gizem’lerin çoğalmaması için hiçbir şey yapmıyoruz....

***“KADINLAR NEDEN
EVLENİR...?”***

“Yeni Paketlere Bakma Şansım Yok...”

“Uzun zamandan beri bugün ilk defa araba kullanırken şarkı söyledim. Ama bu çok kısa sürdü. Sadece iki ya da üç dakika kadar. Hadi bilemediniz beş dakika. Sonrasında yine o sessizlik başladı içimde. Yine o monotonluk, o yavanlık, o boşluk. Yaptığım her iş bana anlamsız geliyor. Yapmam gereken her şeyde zorlanıyorum. İçimden yaşamak gelmiyor. Ölmeyi düşünmeye bile üşeniyorum. Hayat gözümde koyu bir sis. O sisin içinde el yordamıyla gidiyor, kimi zaman tökezliyor, kimi zaman düşüyor, kimi zaman ağlıyorum ama hiç gülemediğim, şöyle doya doya attığım kahkahalar o kadar geçmişte kaldı ki...”

“Ne kadar geçmişte?”

“Çooooook...Evlenmeden öncesinde. Evliliği bir başlangıç sanmıştım ben. Yeni bir hayat, sevdiğin erkekle baş başa geçen zamanlar, mutluluk dolu günler, çocuklar, aile, sadakat; sonrasında torunlar ve eşinle yaşlanmak.”

“Evlilik umduğun gibi çıkmamışçasına konuşuyorsun...?”

“Kesinlikle öyle. Hayalini kurduğum her ama her şeyin içi boş çıktı. Nasıl anlatsam size, hani elinizde çok güzel bir hediye paketi vardır, parlaktır, rengarenktir, süslü püslüdür, size heyecan verir, içinizi kıpır kıpır eder. Yavaşça paketi açarsınız ve bir

de bakarsınız ki, paketin içi bomboş. Yanıldığınızı sanırsınız, paketin içini evirir, çevirirsiniz, gözlerinize inanamazsınız ve en sonunda da boş paketinizi kabullenmek zorunda kalırsınız. Paket bomboştur ve sizin yeni paketlere bakma şansınız artık yoktur. Bu şansınızı kaybetmişsinizdir.”

“Yeni paketler?”

“Yani bir başka evlilik, bir başka ilişki, bir başka erkek demek istiyorum. En azından benim için böyle bir durum söz konusu değil. Yakın arkadaşlarımdan ikinci, hatta üçüncü evliliklerini yapanlar var. Ben onlar kadar cesaretli değilim. Evli olup ta, sevgilisi olan arkadaşlarım var. Ben asla böyle bir durumu seçmem. Gördüğünüz gibi benim seçimim boşluk ve monotonluk.”

“Pakete sen bir şeyler koyabilirsin. Madem ki paket boş çıktı, sen doldur.”

“Nasıl doldurabilirim ki? Ayrıca ne koyabilirim?”

“Her ne istiyorsan! Heyecan, neşe, tutku, sürprizler, aklına ne geliyorsa...”

“Ya benim kattıklarımı karşı tarafa boş geliyorsa?”

“Bunları yaptın ve eşine anlamsız mı geldi?”

“Tam olarak yaptım diyemem daha doğrusu sürekli yapmadım. Belki de sabırsız davrandım, hemen pes ettim. Bilmiyorum işte...Bu yüzden de size geldim. Hayatımı ne kurabiliyor ne de bozabiliyorum. Evliliğimi ne canlandırabiliyor, ne de bitirebiliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, bilmek istiyor muyum? Onu da bilmiyorum.”

İlk görüşmesini defalarca iptal ettikten sonra, yaklaşık bir buçuk ayın sonunda seansa gelen Çiğdem’in anlattıklarından, aklının ve ruhunun ne kadar karmakarışık olduğu ortadaydı.

Kimi zaman insan kendi içinde kör düğüm olur. Düğümleri nereden ve nasıl çözeceğini bir türlü bilemez. Çözmek için elini attığı her düğüm, bir başka düğüme dolanır, çaresizlik en derinden hissedilen duygudur artık ve ardından boşluk gelir. Çiğdem'i kendi boşluğunda yüzerken görebiliyordum.

“Çalışıyorum ben. İşim çok yoğun. Sizden defalarca randevu aldım ve iptal ettim. Belki de kendime yediremedim. Bildiğim tüm antidepresanları kullandım. Boşluğumu gidermediler. Siz benimle ne yapacaksınız bilemiyorum. Kadınların neden evlendiğini düşünüyorum. Sizi bir panelde dinlemiştim. İç güdusel demiştiniz. Anne olma içgüdüsünden söz etmiştiniz. Sonrasında da sevgi ve aşkın, kadının evlenmesinde büyük rol oynadığından bahsetmiştiniz.”

“Kaç yıllık evlisin?”

“On yıl bitiyor ama kendimi çok eskimiş hissediyorum. Evlilik mi beni yıprattı, ben mi evliliği bilmiyorum. Benim hayal gücüm çok kuvvetlidir. Hayalimde defalarca bu evliliği bitirdim, defalarca canlandırdım. Ama hayatımdan çıkarmaya çalıştığım evliliğim mi, eşim mi, bunun ayırdına varamıyorum.”

“Eşin buraya geldiğini biliyor mu?”

“Hayır tabi ki. Kitaplarınızda yazdığınız gibi, o böyle şeylere inanmaz. Hani diyorsunuz ya erkekler terapiden uzak durur diye, benim eşim de aynı o erkeklerden. Üstelik psikologlarla alay eden erkeklerden. Belki de biz eşimle birbirimize hiç uygun değiliz. Hiçbir zaman da olmadık ama öyle sandık. Kim bilir belki de bütün evli çiftlerde bu sorun vardır, hiç kimse birbirine uygun değildir. Aman bilemiyorum işte, kafam çok karışık. Ben buraya öğle tatillerinde gelebilirim ancak. Sizden uzun süreli bir terapi almak istiyorum.”

“Buranın saatleri uygun mu değil mi bilmiyorum ama eğer uygun değilse, yardımcım bir başka danışanla saat değişikliği yaparak, senin seanslarını öğle saatlerine verir.”

Çiğdem tam kapıdan çıkmak üzereyken, beynini yiyip kemiren sorusunu sormuştu;

“Sizce başka paketler olmalı mı? Başka paketler için şansım var mı?”

Ona duymak istediği yanıtı ne yazık ki verememiştim;

“Psikolojide ve terapilerde ‘şans’ yoktur sadece seçimler vardır. Başka hediye paketlerini açıp açmamak, senin seçimin olacak.”

“Evliliğe Anlam Katamıyorum...”

Evlenmek istediği erkekle evlenmek için senelerini veren ve sonunda, dünyanın en büyük başarısını elde etmiş duygusuyla bana düğün davetiyesini getiren bir danışanımla kısa bir sohbet-
teydim. Düğün davetiyesiyle beraber, harika kokan bir demet
çiçek de getirmişti.

“Ne kadar mutlu olduğumu tahmin ediyorsunuzdur. Sonunda
evleniyoruz. Sanırım, mutluluğumun ve sevincimin büyüklüğü
her halimden belli. Evlendikten sonra da aynı mutluluğun de-
vam etmesi için her gece dualar ediyorum.”

“Senin adına inan ben de çok mutlu oldum. Gözlerinin içi
gülüyor. Mutluluğu devam ettirmek size bağlı. Ama unutma ki,
evliliklerde sorunlar da yaşanır. Her zaman mutlu olacağız diye
kendini şartlarsan, hayal kırıklığına uğrarsın. Önemli olan, so-
runlar çıktığında, birbirinizi zedelemekten bu sorunları aşabil-
meniz....”

Mutluluk dolu bu sohbetin ardından Çiğdem terapi odasına
girmişti. Odaya girerken, biraz önceki danışanımın arkasından
uzun uzun bakmıştı.

“Ne kadar neşeli ve mutlu. Ben de böyle olabilecek miyim?”
“Evleniyor!”

“Ah, evet. Ben de evlenmeden birkaç gün öncesinde aynı onun gibiydim. Durumu anlaşıldı. Evlensin de görsün bakalım dünyanın kaç bucak olduğunu! Aman, ben de ne kadar kötü şeyler söylüyorum böyle... Allah mutlu etsin, her kimse!”

“Evlilikler her zaman mutlu başlar...”

“Haklısınız. Biz de çok mutluyduk. Balayımızı hatırlıyorum da Ahmet’ten başkasını gözüm görmüyordu. Onun da gözü benden başkasını görmüyordu. Birbirimize kilitlenmiştik adeta. Dünyanın en yakışıklı erkeği oydu, en güzel kadını da bendim. Bir tek biz aşıktık, bir tek biz seviyor ve sevişiyorduk. Aşkımızın gücüyle dünyayı yerinden oynatabiliriz sanıyorduk. Ne aptalmışız. Ne büyük bir yanılgı, ne kocaman bir kandırmaca...”

“Hangisi? Mutluluğunuz mu, aşkınız mı?”

“Hepsi ve tabi ki evlilik. Ben evliliğe bir anlam katamıyorum. Bana o kadar anlamsız geliyor ki. Birbirimizi tüm çıplaklığıyla görmek zorunda mıyız, onun zaman zaman bizi yoklayan öfkesini yaşamak zorunda mıyım? O benim çaresizliğimi anlamaz ve anlamaktan köşe bucak kaçarken, ben hep alttan alan rolünü oynamak zorunda mıyım?”

Yıllardır birbirimize numara yapıyoruz. Mutluluk numarası. Mutlu evlilik oyunu. Kimim ben? O kim? Çocuklarımız kim? Nereden geldiler? Odamda üniversite sınavına çalışan mutlu bir genç kızken, nasıl birden bire böyle çoğaldım? Bunların hepsi bana mı ait? Bu hayat benim mi? Bilmiyorum, hiç bir şey bilmiyor ve hissedemiyorum.”

“Bu duygulanım bozukluğun ne kadar zamandır var?”

“Bunun adı duygulanım bozukluğu mu?”

“Evet.”

“Herhalde evlendiğimizden beri var. Kendi kendime soruyorum, evliliğe çok mu anlam yükledim diye. Hani biraz önce bu-

radan çıkan bayan gibi. O da mı mutsuz olacak? Kim bilir? Belki de. Kusura bakmayın, düşüncelerimi toparlayıp size tam yanıtlar veremiyorum sanırım. Dikkatim çok dağınık. Demek ben duygulanım bozukluğu yaşıyorum. Nedir bu sahi?”

“Kişinin duygularının dengelerinin bozulmasıdır diyebiliriz kısaca.”

“Neden olur?”

“Bunu tek bir nedene bağlayamayız. Birden fazla neden duygulanım bozukluğu yaratabilir.”

“Tedavisi uzun zaman alır mı? Gerçi benimki on iki yıldır sürüyor ama...”

“Terapilerde kesin bir zaman söylemek mümkün değil. Bu daha çok sana bağlı. Terapilerini aksatmaman, terapilere ne kadar cevap verdiğin önemli.”

“Terapilerimi aksatmamaya özen gösteririm ama benim yaşadığım çok garip bir durum var. Siz duygu bozukluğu deyince aklıma geldi. Benim duygularım çok gelip geçici. Sevincim de, hüznüm de anlık, saatlik ya da günlük.

Uzun süre aynı duyguda kalamıyorum. Bazen ortada bir şey yokken, bazen de varken hiç fark etmiyor, ben birden bire kendimi farklı bir ruh halinde bulabiliyorum. Buna dinlediğim bir müzik, izlediğim filmdeki bir cümle ya da eşimin bir bakışı neden olabiliyor. Anlayacağınız sürekli iniş çıkışlardayım. Bir gün kendimi severken, bir başka gün nefret edebiliyorum. Bir gün eşimle çılgınlar gibi sevişirken, bir başka zaman sevişmek içimden gelmiyor ve seksten soğuyorum, sanırsınız ki frijitim. Beni çözmenizi ve beni bana anlatmanızı o kadar çok istiyorum ki...”

Ona çözeriz, merak etme gibi telkinlerin en azından şimdilik iyi gelmeyeceğini biliyordum. Çiğdem’i bu günün gerçekliğine yaklaştırmak istedim.

“Görüşmeyeli neler yaptın?”

“Neler yaptım...? Ne yapayım, hep aynı şeyler işte. İşe gittim eve geldim. Çocuklarla ilgilendim. Bazen onlara tahammülüm olmuyor ama kendimi tutabiliyorum, bazen de ihaleyi babalarına bırakıyorum. Çok yaramazlar.”

“Yaşları kaç?”

“Altı ve sekiz. İki de erkek. Bir de eşim, üç erkekle yaşamak zor anlayacağınız. Belki de dengelerim bu yüzden bozulmuştur. Şaka tabi ki. Onları seviyorum aslında. Üçü de benim erkeğim, bu bana zaman zaman hoş bir duygu olarak geliyor, kimi zaman da öldürücü bir sorumluluk.”

“Sen kaç kardeşsin Çiğdem?”

“Tekim ben...Dünyada tek...”

“Annen, baban hayatta mı?”

“Hayır değiller. Onlar ölü. Ölümler şehrinde ne yapıyorlardır acaba? Görmek isterdim onları. Neyse onlar oraya aitler, biz buraya, boş verelim onları şimdi. ”

“Evet, neler yaptığını anlatıyordun...”

“Evin alışverişini yaptım, hafta sonu arkadaşlarımız geldi anlayacağınız misafircilik oynadık. Hayat bir oyun gibi geliyor bana. Evet, evet... bunu şimdi buldum. Yaşadığımız her gün, oyunun bir parçası. Ben hayatı gerçek hissetmiyorum, dolayısıyla evliliği de. Evliliğe anlam yükleyemiyorum demiştim ya geldiğimde, nedeni buydu sanırım. Bana göre hayat bir oyun. Yaşasın buldum....”

Çiğdem gözleri ıslık ıslık bana bakıyordu. Bakışlarındaki soru işaretini ona geri gönderecektim.

“Buldum değil mi? Ay bu kadar kolay mı olacaktı? Peki buldum ama şimdi ne yapacağım?”

“ Neyi buldun?”

“Sorunumun nedenini. Duygu sorunu muydu neydi adı? Onun nedenini buldum işte.”

“Duygulanım bozukluğu. Sence çok acele etmiyor musun?”

“Acele ediyor olabilirim çünkü acı çekiyorum. Evliliğime konsantre olamıyorum. Başkasıyla evlenseydim daha mı mutlu olurdu diye kendime sormaktan bıktım. Bu sorun bana aitse, bir an önce çözmeliyim.”

“Oyun oynadığını söylüyorsun ve bunu bu seansta fark ettiğini. Bunu, artı bir olarak elimizde tutalım ve terapilerimize devam edelim olur mu?”

“Anladım. Burada bitmedi demek istiyorsunuz. Birden heyecanlandım da. Tabi yönetmen sizsiniz, sözünüzü dinleyeceğim. Nerede kalmıştık, sanırım günlerimin nasıl geçtiğini anlatıyordum. Her zamanki gibi geçti. Her zamanki oyunumu oynadım ve bir haftalık sürecimi tamamladım. Yine mutsuzdum, yine hayatımın tadı yoktu, falan filan işte. Çok merak ediyorum acaba her kadın mı böyle anlamsızlıklar hisseder yoksa sadece ben mi bu evliliği anlamsız görüyorum? Bu anlamsızlık benim evliliğime mi ait? Tüm evliliklerde var mı?”

“Bu sorularının hepsinin yanıtını bulacaksın, emin ol.”

Çiğdem giderken pek de emin değildi. Zihnindeki onca karmaşa arasından yanıtları nasıl bulup çıkaracağını düşündüğü öylesine her halinden belliydi ki.

“Gerçek Bir Ailem Olmadı...”

“Mutlu kadınlara özeniyorum. Geçen akşam bir tanıdıklara gittik. Daha doğrusu eşimin iş yerinden arkadaşı. Ben samimi değilim. Kadın nasıl mutluydu size anlatamam. Eşine inanıyor, güveniyor, yüzünden sakinlik akıyor. Bir de kendime baktım. Eşime ne inanırım ne de inanmam. Kendime hiç güvenmem, bir anım bir anımı tutmaz. Eee nesin sen? dedim kendi kendime. Ayol gelir gelmez konuşmaya başladım ama burası konuşma yeri değil mi?”

“Ben dinliyorum seni. Dilediğince konuşabilirsin.”

“Küçük oğlan hastalandı. Bu hafta gece uykusu uyumadım desem yeridir. Sonunda annemi çağırdım da bir iki gecedir uyuyabiliyorum.”

“Yani kayınvalideni?”

“Hayır canım, annemi.”

“Nasıl yani ? Annenin ve babanın öldüğünü söylemiştin.”

“Evet, öldüler. Şimdi sizin de kafanızı karıştırdım değil mi? Olayın aslı şöyle; ben küçükken annem ve babam ölmüş. Onları hiç görmedim. Beni yurda vermişler. Daha sonra da şimdiki annem ve babam beni alıp evlat edindiler. Ben o zamanlar on ya-

şında falandım sanırım. Beni alacaklarını söyledikleri zaman çok heyecanlanmıştım. Onların gözüne girmeye çalışmıştım. Yurtta kalmak istemiyordum. Her normal çocuk gibi, anne ve babamın olmasını çok arzu ediyordum, gerçek olmasalar bile. Bunları anlatmamı ister misiniz?”

“Evet, lütfen devam et.”

“Yurttan her ayrılan yani her evlat edinilen çocuk, giderken, kalan çocuklara hava atar. O seçilmiş çocuktur ve artık bir ailesi vardır. Aile, anne-baba çok önemlidir yurtta yaşayan çocuklar için. Bayramlarda bize hediye getiren her kadına ‘anne’ dediğimizi hatırlarım hep ve ‘benim annem ol, yine gel anne’ dediğimizi. Ne günlerdi...Hayatımın en önemli ve unutamadığım günleri...”

Geçmişe dönmek, Çiğdem’in göz pınarlarına iki kocaman yaş oturtmuştu. Gözyaşları o kadar inatçıydı ki, bir türlü aşağıya inip, yerlerini yenilerine bırakmıyorlardı.

“Ağlamayı hiç sevmem, ağlamaktan nefret ederim. Ağlamayı, kimsesiz çocuklar yurdunda, en küçük saç telimin ucuna kadar çektiğim yorganımın altında bıraktım ben. Ama şimdi duygulandım demek ki...”

Ben de yurttan ayrılırken, kalan çocuklara hava atmıştım. Artık benim de bir ailem vardı. Beni geri götürmesinler diye, ilk aylarda çok nazik ve terbiyeli davrandığımı hatırlıyorum. Aşırı söz dinleyen ve uslu bir kızdım. Sonraları içimi bir öfke kaplamaya başlamıştı. Benim gerçek ailem neredeydi, niye bu adam ve kadın benim gerçek annem-babam değillerdi? İkisine de çok çektiirdiğim, çileden çıkardığım uzun bir zaman dilimi var. Ama onlar bana hep hoşgörüyle yaklaştılar. Çok iyi insanlardır. Benim için onlar, benim gerçek anne babam. Beni okuttular, meslek sahibi yaptılar, evlendirdiler, şimdi de torunlarına bakıyorlar. Onlar mutlu ama ben değilim.

Belki de içimdeki boşluk bu. Benim hiç gerçek bir ailem olmadı. Büyük ihtimalle hiçbir şeye anlam veremememin altında yatan neden bu. Sanırım buldum İlkim hanım. Duygu bozukluğumun ve evliliğimdeki mutsuzluğumun nedenini buldum. Yoksa bu da artılardan biri mi?”

“Evet buldun” demem için yalvaran gözlerle bakıyordu ama ne yazık ki ona yine istediği yanıtı veremeyecektim.

“Artılardan biri ama tek neden bu değil, ancak sevinmelisin çünkü iki artımız oldu.”

Çiğdem’le terapiler hızlı geçiyordu. Çiğdem kendisinde fark ettiği her durumu açığa çıkarıyor ve yorumluyordu. Bir terapist için, iyi bir danışandı. Çiğdem’in çıkarımları onu doğrulara götürecekti. İç dünyasını hemen fark ediyor ve ip uçlarını yakalayabiliyordu. İçindeki dünyanın çok zengin olduğunu düşünüyordum.

“Kocamın Yalanlarını Hissedebiliyorum...”

Geçmekte direnen güçlü bir griple mücadele ediyordum. Her yerim dayak yemiş gibi ağrıyordu. Geriye kalan son iki seansı iptal etmeyi düşünürken, Çiğdem’in terapiye geleceğini görüp, iptallerden vazgeçmiştim. Diğerleri ders çalışmakta zorlanan bir çocuğun seansıydı. Seansını bir sonraki güne almak, onu çok da olumsuz etkilemezdi ama Çiğdem için bir saat bile fark edebilirdi.

Çiğdem geldiğinde onun da benimle aynı kaderi paylaştığını görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı çünkü burnunu silip duran sadece ben olmayacaktım.

“Sizde mi hastasınız, geçmiş olsun. Ben de çok kötü grip oldum. Seansımı iptal etmeyi düşündüm bir an ama sonra buna ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüp, vazgeçtim.”

“Ben de son iki seansı iptal edecektim ama senin olduğunu görünce iptal etmedim. Sana da geçmiş olsun. Gribin dışında nasılsın? Geçen seansımızla ilgili paylaşımlarınla başlayalım istiyorum.”

“Nasılım? Aynıyım sanırım. Buradan her çıktığımda biraz daha rahatlıyorum aslında. Aslında aynı değilim, daha rahatım. Gerginliğim biraz olsun azaldı. Geçen seansta çok gerildiğimi gördüm. O günlere dönmekten daha çok, ağlamam beni rahatsız etti.”

“Ağlaman?”

“Evet, burada ağlamış olmak beni çok huzursuz etti. Ağlamak benim için güçsüzlüktür. Çok uzun yıllar oldu ağlamayalı. Ağlamak deyince aklıma yurt gelir benim. Yurt deyince, çaresizlik, güçsüzlük, yalnızlık falan. O yüzden ağlamayı hiç sevmem. Sadece bu paylaşımda bulunmak istiyorum. Bugün eşimle ilgili anlatacaklarım var.”

“Seni dinliyorum...”

“Ben kocama güvenmiyorum. Aslında ona çok güveniyor gibi görünüyorum ama hiç güvenmiyorum. Söylediği hiçbir söze inanmıyorum. Söylediklerinin altını kazıyorum hemen. Çoğu kez olumsuz bir şeyler çıkmıyor ama ben çok huzursuzum.”

“Mesela? Bana somut örnekler verir misin?”

“Mesela bir seyahate gideceğini söylüyor değil mi, ben hemen araştırıyorum. Gerçekten o şehre mi gidiyor, gerçekten bana söylediği insanlarla mı gidiyor, gerçekten o işi yapmak için mi gidiyor? Başlıyorum kurmaya. Ona belli etmiyorum ama içim içimi yiyor. Bunları öğrenmek çok kolay tabi, öğrendikten sonra rahatlıyorum ama öğrenene kadar da ölüyorum, acı çekiyorum.”

“Hiç yalanını yakaladın mı?”

“Evlendiğimizden bu yana iki, üç kez ancak olmuştur.”

“Yalanını yakaladığını ona söyledin mi yoksa içinde mi tutun?”

“Söyledim tabi ki, ben hiç içimde tutamam böyle şeyleri. Söyledim ona. O da bana çok mantıklı yani kendince mantıklı açıklamalar getirdi ve konu kapandı.”

“İkna olmuş muydun?”

“Hayır ama ikna olmayı istemiştim. Onun o mantıklı açıklamalarının da, kendince doğru olduğunu hissetmiştim. İkna olmuş görünmeyi aslında tam öyle de değil, ikna olmayı iste-

meyi seçmiştim. On iki yılda iki, üç kez olması hiç önemli değil biliyorum ama bu şüpheleri ben sürekli yaşıyorum. Bu da beni çok yıpratıyor.

Ondan nefret ediyorum ama onu sevmeyi seçiyorum. Neden acaba? Neden ona 'sana inanmıyorum orospu çocuğu, benim alnımda aptal mı yazıyor, çık git hayatımdan diyemiyorum?' Bunu diyememek de beni ayrıca çileden çıkarıyor. Yoksa o doğruları söylüyor da, ben mi hep şüpheyle bakıyorum? Bilmiyorum işte."

"Yani ona gerçek düşünce ve duygularını söylemiyorsun?"

"Söylemiyorum evet. "

"Söylersen ne olacağını düşünüyorsun?"

"Gerçek düşüncelerimi ve duygularımı söylersem, onun gi-deceğinden korkuyorum belki de. Onu kaybetmekten korkuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Onu kaybetmeyi seçmek istemiyorum. Seçimim yalnızlık değil...Ay ne yapacağın ben? N' olur yardım edin. Acı çekiyorum..."

"Belki de bunlar benim şüphelerim diyorsun..."

"Evet, çünkü çoğu söylediği doğru çıkıyor yani bana yalan söylemiyor. Artıları çok eşimin. Birkaç eksiyi önemsemiyor olabilirim. İşte yeni bir şey daha buldum. Kocamın artıları çok olduğu için, onun eksilerini görmemeyi seçiyorum, öyle değil mi?"

"Evet. Şöyle düşünmeni istiyorum; her insanın artıları ve eksileri vardır. İlişkinde sadece artılardan ya da sadece eksilerden yola çıkarsan, yanılırsın. Hiç kimse mükemmel değildir ve sadece bizim beklentilerimize uygun insan yoktur. Bak sen bile, kendinden memnun değilsin. Sen kendinden hoşnut değilken, bir başka insanın seni tümüyle hoşnut etmesi mümkün mü sence?"

"Yani beklentilerim mi çok fazla? Neden bana direkt söylemiyorsunuz? Bana deyin ki, bak Çiğdem senin şu şu dav-

ranışların hatalı, falanca düşüncelerin hasta...Ya da ne bileyim işte, siz biliyorsunuz neyin ne olduğunu. Neden beni bu kadar zorluyorsunuz? İnanın beynim yoruluyor buradan çıkınca.”

“Yorulmalı zaten. Benim bilmem ve sana söylemem değil, senin kendi farkındalığına ulaşman önemli. Bunu sen yapmalısın ki, yaşamınla ilgili olumlu adımlar atabilesin.”

Çiğdem son sözlerimi duymamış gibi, eşine inanmayı seçip seçmeme konusuna geri dönüş yapmıştı.

“Ona inanmayı çok istiyorum ama inanamıyorum. Beynimin arkasında bir yer var ve o yerden gelen bir ses bana ‘inanma’ deyip duruyor. O sesi susturamıyorum bir türlü. Ama iyi ki de buraya geliyorum. Çünkü üç tane artı elde ettim. Birincisi; hayatın gerçekliğine dokunamayışım ve hayatın bana bir oyun gibi gelmesi, ikincisi gerçek ailem olmadığından dolayı kendimi boşlukta hissetişim ve üçüncüsü de eşimin beni terk etmesini istemeyişim. Onun yalanlarını daha doğrusu yalan olduğunu sandığım şeylerini,yüzüne vurmamamın nedeni beni bırakmasından korkmam. Sanırım bu üçü birbiriyle çok bağlantılı....Aslında şimdi aklıma bir şey daha geliyor. Söyleyeyim mi?”

“Lütfen!”

“Bu üçünü bir araya getirince, benim kendime güvensizliğim ortaya çıkıyor. Demek ki benim kendime güvenim yok. Şimdi bir şey daha buluyorum, evlilikten beklentilerim çok fazla ve bu yüzden mutlu olamıyorum. Tüm bunlara duygu bozukluğumu da ekleyince, alın size hastalıklı bir Çiğdem...Şimdi ne yapacağız bu Çiğdem’i...Bu da ayrı bir sorun?...”

Çiğdem terapilerde olağanüstü bir çaba sergiliyordu. Sürekli kendisini okuyor, üstelik de doğru okuyordu. Kadınlar neden evlenir sorusunun yanıtını ararken, kendisinin neden evlendiğini, sorunlarını ve evlilikle ilgili soru işaretlerini çözeceğinden emindim.

“Belki de Ayrılmalıyım?...”

Evliliğin ne kadar anlamsız ve insanın doğasına aykırı olduğunu anlatıyordu Çiğdem. Konuşmasına mola vermiyor, öfkesini bir türlü dindirememenin verdiği sinirle bağırıp çağırıyordu.

“Onun hayallerine girmek istiyorum, beyninin içine bakmak, fantazilerinde dolaşmak istiyorum. Benimle sevişirken, bir başka kadını hayal edip etmediğini merak ediyorum. Orgazm olurken, neden gözlerini kapadığını anlayamıyorum. Kim var orada? Kimi düşünüyor? Benim bedenimle sevişirken, aslında kiminle beraber oluyor? Bu düşünceler beni kahrediyor.

Sadece bunlar da değil. Ben neden ona hizmet eden rolündeyim. O neden yemek ya da ütü yapmıyor? Mesela yatak çarşaflarının değişmesi gerektiğini neden o değil de ben düşünüyorum? Büyük oğlumun derslerine neden ben yardım ediyorum. Doğum kontrolünde neden ben korunuyorum da, o önlem almıyor?

Bunları alt alta yazdığım zaman da kadınların neden evlendiği gibi büyük bir soruyla karşı karşıya kalıyorum. Kadınların neden evlendikleri çelişkilerle doluyken, neden boşanamadıkla-

rı da ayrı bir soru? Benim gibi korkak kadınlar tabi ki boşanamazlar. Belki de ayrılmalıyım?”

“Neden ayrılığı düşünüyorsun?”

“Neden düşünmeyim ki? Cinselliğin dışında hemen hemen her şeyi tek başıma yapıyorum. Üstelik mutsuzum. Hatta masturbasyonu düşünürsek, cinsellikte de ona ihtiyacım yok diyebilirim. Eh geriye ne kaldı? Bir tek çocuk yapmak. İşte sadece çocuk yaparken, onlara ihtiyaç var. Onun dışında ne işe yarıyorlar ki? Eminim yine saçmaladığımı düşünüyorsunuz ama ben gerçekten böyle düşünüyorum. Doğuran biziz, emziren biz, bakan biz, büyüten biz, onlar sadece çocuklarını severler o kadar.

Diyeceksiniz ki, kocanın beyninin içine girmekten ve fantazilerden, şimdi de erkeklerin sadece çocuk yapmak için işe yaradıklarına geldin. Ne kadar dengesizim değil mi? Ben hep böyleyim. Mutlu olmayı bilmiyorum. Belki de beynimin kimyası bozuk. Size bir fantazimi anlatmak istiyorum. Belki bu biraz aldatmaya da giriyordur...”

Çiğdem şimdi de kendi beyninin içini dökmeye karar vermişti.

“Geçen yıl, alışveriş yaparken mağazalardan birinde çok yakışıklı bir erkek gördüm, mağazada görevliydi. Sporcu ya da vücudunu çalıştırdığı, geniş omuzlarından ve kollarındaki kaslarından anlaşılıyordu. Açıkçası mağazaya giren bütün kadınlar da ona bakıyordu. Uzun kumral saçları vardı, arkadan bağlamıştı saçlarını. Çok seksi bir adamdı. Gençti, yirmi beş, yirmi altı falan. Aylarca benim hayallerimi süsledi. Daha sonra bundan suçluluk duymaya başladım. Fiilen olmasa da beynimde eşime ihanet ediyordum. Bu suçluluk duygum o kadar büyüdü ki, beynimde başlattığım bu tutkuyu ve onu, yine beynimde terk ettim.

Bir akşam eşime, 'sen hiç beyninde beni aldattın mı?' diye sordum. Bana hiç düşünmeden 'hayır' dedi. Ona inanmadığımı söyledim, bana 'sen manyaksın' dedi. Ama ben biliyordum ki, o da beyninde beni defalarca aldatmıştı. Yine bana yalan söylemişti. Yine ondan uzaklaşmıştım."

"Sana ne demesini bekliyordun ve o sana aynı soruyu sorsa sen ne yanıt verecektin?"

"Bana doğruyu söylemesini bekliyordum, bana sorsa ben ne derdim bilmiyorum."

"Doğruyu söylemez miydin?"

"Sanırım söylemezdim."

"Neden?"

"Galiba onun incinmesini istemediğim için..."

"O halde onun doğruyu söylememesini neden seni incitmesi olarak değil de, yalan olarak kabul ediyorsun?"

"Bunu düşünmem gerek, bana bir kaç dakika verin"

Çiğdem kendisine ait olan birkaç dakika içinde, yeni bir artı bulabilmek için beyninin kıvrımları ve ruhunun gelgitleri arasında epeyce dolaşmıştı.

"Bulduğumu sanıyorum. Ben bencilim. Benim her şeye hakkım var ama onun yok. Bencilim değil mi? İlk geldiğim gün size, başka paketlere bakıp bakamayacağımı sormuştum. Şimdi çok ahmakça bir soru sorduğumu anlıyorum. Neden ahmakça biliyor musunuz? Çünkü aslında bütün paketlerin içi boş. İçi dolu olan paket yok. Bu paketi bırakıp, bir başka cazip hediye paketini de açsam, onun da içinin bomboş olduğunu göreceğim."

Çiğdem çok önemli bir farkındalığa doğru gidiyordu. Umurum bilinçli bir gidişti bu.

"Paketler neden bomboş sence?"

Tüm dikkatiyle bana bakmıştı.

“Bunu mu bulmalıyım?”

“Evet bulmalısın, çok önemli çünkü...”

“Ayrılmak fikrinden vazgeçip, neden bütün paketlerin yani erkeklerin yani evliliklerin boş olduğunu bulursam, sorunum çözülecek mi?”

“Hemen sonuca odaklanma, bu bir yolculuk. Her durakta durup, aradığını bulup, dinlenip, sonra yolculuğa devam etmelisin.”

“Ne zaman ‘son’a ulaşacağım?”

“Son?...”

Bazı insanların iç dünyası olabildiğine derindir. Her dalışlarında yeni bir duygu, yeni bir anı, yeni bir düşünce, yeni bir durum yakalarlar. Aslında yakaladıkları her yeni, tamamıyla eskidir çünkü onlar geçmişte yolculuk ederler.

“Terapileri Bitirin...”

Saat sabahın dokuzunu gösteriyordu, o günün seanslarına göz atıyordum. Kim var, kim yok, bugün kimlerle hangi duygularının, düşüncelerinin üzerinde çalışacağız diye seans notlarına bakarken, telefonum çaldı ve yardımcım; Çiğdem’in eşinin benimle görüşmek istediğini söyledi. Telefonun diğer ucundaki ses, oldukça nazikti, en azından ilk dakikalarda. Kendisini tanıttıktan sonra hemen konuya girdi.

“Eşim size geliyormuş. Dün gece bana söyledi. Açıkçası Çiğdem için kaygılanıyorum. Son zamanlarda çok değişti. Bedeni bizimle ama kendisi başka yerlerde gibi. Çok dalgın, sürekli bir düşünme halinde. Bazen mutsuz ama sakin, bazen neşeli ama sinirli. Bunları size söylemem gerektiğini düşündüm ve eşime neler oluyor bilmek istiyorum. Çocuklarla ve benimle hiç ilgilenmiyor. Normalde de çok ilgili değildir ama şimdilerde iyice uzaklaştı. Eşimin, evlatlık olduğunu biliyor musunuz? Bunu size anlattı mı?”

“Evet anlattı.”

“Eşimin neyi var?Onu tanıyamıyorum. Hiçbir zaman çok dengeli olmamıştır ama bu kadar da dengesiz değildi.”

“Çiğdem bir sorgulama yaşıyor”

“Afedersiniz! anlamadım? Ne yaşıyor? Sorgulama mı? Neyin sorgulaması bu?”

“Çiğdem, hayatını sorguluyor.”

O kadar uzun bir sessizlik olmuştu ki, telefonun diğer ucunda olup olmadığını merak etmiştim.

“Alo?”

“Evet, buradayım. Şok yaşıyorum da şu anda. Hayatını sorguluyor da ne demek? Şimdi mi aklına gelmiş hayatını sorgulamak? Ayrıca hayatının nesini sorguluyor ki? Sağlıklı iki oğlu var, onu seven bir kocası var, maddi sorunumuz yok, iyi bir işi var, işinde başarılı...Yani anlayamadım ben...Bu anlattığım hayatın nesini sorgulamaya kalkıyor?”

“Bunu kendisine sorabilirsin”

“Soracağım zaten..”

“Terapilere katılmaya ne dersin?”

“Nelere? Terapilere mi?”

“Evet, böylelikle eşini daha iyi anlayabilirsin. Kendisini yalnız hissediyor.”

“Size kabalık etmek istemem ama bütün bunlar deli saçması. Ben her zaman karımın yanındayım, neden kendisini yalnız hissetsin ki? Sakın bana depresyonda falan demeyin. Ben inanmıyorum onun bunalımda olduğuna. O çok mantıklıdır, duygularıyla hareket etmez. Benim dikkatimi çekmek için geliyor herhalde oraya. Yapar böyle şeyler. Çiğdem çok akıllı bir kadındır, güçlüdür.”

“Onun duygularını anlayabiliyor musun?”

“Anlıyorum tabi, bunun adı şımarıklık.”

“Eşin adına kaygılandığın için beni aradığını sanmıştım.”

“Aslında size kızdığım için... Onun kafasını karıştırdığınızı düşünüyorum. Bunu yapmayın. Terapilere son verin diye aradım sizi.”

Çiğdem’in eşi Ahmet olaya o kadar basit bakıyordu ki, onunla yüz yüze konuşmadan durumun ciddiyetini anlayabilmesi imkansızdı. Teklifimi yineledim.

“Yüz yüze konuşmaya ne dersin?”

“Ben mi? Oraya hayatta gelmem. Yaptığınız işe hakaret etmek istemiyorum ama terapiye falan inanmam ben. Sizden tek ricam, terapileri bitirin ve karımı bana geri verin.”

Ona; ‘karın hiçbir zaman seninle değilmiş ki, yeni mi fark ettin?’ demeyi çok istememe rağmen, kontrolü elden bırakmayarak, şunları söylemiştim;

“Eşin bir yetişkin. Terapi almaya nasıl kendi karar verdiyse, bitimine de o karar verecek. Eşinin terapi sürecine ihtiyacı olduğunu anlaman gerek.”

Ahmet, homurdanarak telefonu kapatmıştı. İçinden bana çok kızdığını hissedebiliyordum. Ama öfkesi bana ya da terapiye değildi, kendisineydi. Keşke bunu fark edebilseydi...

“Beynimin ve Kalbimin İçini Okusun İstedim...”

“Ahmet’e buraya geldiğimi söyledim. Biliyor musunuz hiç tepki vermedi. Sadece her zamanki gibi alay etti. Bana ‘yeni oyuncağın terapi mi?’ dedi. Ona anlatmaya çalıştım. Beni dinlemedi. Beni anlamadı. Aslında bana kızdı ve kızmadığını, sinirlenmediğini söyledi. Yine yalan söylediğini hissettim. Bunu hissedebiliyorum.

Bana açık olmadığını hissettiğimde ondan soğuyorum. İki gün sonra da bir seyahat icat etti ve çekti gitti. Kaçtı yani. Sorunlardan, sorunlarımızdan, benden, evliliğimizden kaçtı. Bunu hep yapıyor. ‘Döndüğümde bu terapi zırvasının bitmiş olmasını istiyorum’ dedi. Ben de onun bu sözlerinden şunu çıkardım; ‘Döndüğümde bu evlilik zırvasının bitmiş olmasını istiyorum’ Belki yine saçmalıyorum ama ben böyle algılıyorum. Çünkü terapilere geliş nedenim, evliliğim ya da ben. Ben ve evliliğim. O zaman ben ve evliliğim bitecek. “

Çiğdem eşinin ona dürüst olmaması konusunda haklıydı. Bunu görebiliyordum.

“Bana utanmadan bir de dedi ki, ‘bu saçmalıklarla uğraşmayı bırak, ne düşünüyorsun öyle dalgın dalgın, dön artık evine’. Bakar mısınız adam, on iki yıldır onunla olmadığımın farkında

bile değil. Aman Allah'ım içler acısı bir durumdayım. İçtiğim onca sakinleştirici ilaç, çektiğim onca acı boşunaymış. Ben zaten dengesizim, zaten on yaşıma kadar kimsesiz çocuklar yurdunda, sevgiden şefkatten uzak büyümüşüm. Beni anlamaya çalışacağına bir de yargılayıp emir veriyor. Sanırım ben kararımı verdim İlkim hanım. Ben bu şekilde yürütemeyeceğim. Bana ve evliliğine hiç ama hiç sahip çıkmayan bu adamla ne işim var benim? Bu işi bitireceğim, ne dersiniz?"

"Şimdi çok öfkелisin. Biraz sakinleş. Kararlar her zaman kişilere aittir ama karar verirken daha sağlıklı bir ruh halinde olmalısın."

"Nasıl daha sakin olacağım ki? Bana hiç destek olmuyor. Hiçbir zaman da olmadı. Çok mutsuzum.

Oysa geçen seanstan sonra ne kadar mutlu çıkmıştım buradan. Son'a doğru yaklaştığımızı hissediyordum. Ayrılmak fikrinden vazgeçmiştim, bütün paketlerin, bütün evliliklerin ve erkeklerin aynı olduğuna karar vermiştim. Hepsinin içinin boş olduğunu görebilirim, 'son' noktayı koyabilecektim kendi içimdeki yolculuğa. Şimdi nerede duracağım, durabilecek miyim? Durmalı mıyım? İçimdeki bu yolculuğu bitirmeli miyim? Kendimi durdurmalı mıyım? Tam da sona yaklaşırken?... N'olur bir şeyler söyleyin..."

Çiğdem'i ikinci kez ağlarken görüyordum. Aslında ağlamıyordu, sadece büyüyen göz bebeklerinden yaşlar, yokuş aşağı yuvarlanan toplar gibi aşağıya doğru iniyordu. O ağladığını, ses tonunu kontrol etmeye çalışarak reddediyordu.

"Duygularını çok iyi anlıyorum. Neler hissettiğini görebiliyorum. Durup durmaman konusunda sana şunu söyleyebilirim; Eğer şimdi duracaksan dur, bir son arıyorsan, son yoktur..."

Çiğdem ne demek istediğini anlamıştı. Aradığı sona hiçbir zaman ulaşamayacağını biliyordu, çünkü son yoktu. Ya şimdi

duracak, iç dünyasına artık bir daha bakmayacaktı ya da derinlerde yüzmeye devam edecekti. Her ikisinin de ona acı vereceği kesindi. Çünkü o, bu yolculuğu eşiyle birlikte yapmak istiyordu.

‘Anlıyorum’ anlamında başını sallamıştı. Konuşursa, sesinin titreyeceğinden korkuyor o yüzden de konuşmuyordu. Elleriyle sürekli yanaklarından süzülen yaşları siliyordu ama elleri yaşlara yetişemiyordu, tıpkı sağanak yağın yağmura, sileceklerin yetişememesi gibi. Birkaç dakika daha sağanak devam etti, ardından Çiğdem konuşmaya başladı.

“İlk geldiğimde de söylemişim, bu hayattan tek istediğim mutlu bir evlilik, sıcak bir yuva, etrafımda koşan çocuklar ve beni anlayan bir eş diye.

Sevgiyi istedim ben yıllarca, çünkü çocukluğum çok sevgisiz geçti. Dokunulmayı istedim hep, çünkü kimsesizler yurdunda size kimse dokunmaz. Bayramdan bayrama gelen yalancı anneler bile ürkererek dokunurlar. Belki pisiniz, belki bitlisiniz diye. Doğrudur da pis ve bitlisinizdir. Ama şimdi pis ve bitli değilim ben. Temizim, vücudumla da, ruhumla da temizim. Hatta ruhum ve beynim Ahmet’ten daha temiz. En azından kendime dürüstüm. Hep dürüst oldum, çocuklarıma da bunu öğretmeye çalıştım. Onların kız olmamalarından mutluyum. Ben den sonra, onlar da kadınlar neden evlenir diye kafayı yiyeceklerdi. Erkek oldukları için en azından böyle bir sorunları olmayacak. Onlar da babaları ve tüm erkekler gibi, sorumluluklardan kaçacaklar. Duygusal sorumlulukları taşıyamayacaklar....”

Çiğdem durup biraz nefes almış ve sözcüklerle olan dansına devam etmişti.

“Hem ben neden evliyken, yalnızlığı yaşayayım ki? Hep söylüyorum, zaten dengelerim yok benim. Ondan sadece destek, anlayış bekledim. Akşamları eve geldiğinde yarım saatini bana ayırmasını istedim, çok da fazla değil. Duygusal iniş çıkış-

larımda bana yardımcı olsun, aldığım sakinleştirici ilaçları sorgulasın istedim. ‘Yahu kadın sen neden bunları içiyorsun? Neyin var? desin istedim. Neden bir gün deliler gibi sevişirken, ertesi gün soğuyorsun’u fark etsin ve sorsun istedim.

Terapilerde ne anlattığımı merak etsin, derdimin ne olduğunu düşünsün, en azından azıcık kafa yorsun istedim. Onun beyninin içini okuduğumu ve onun da benim beynimin içini merak etmesini istedim. İlgisizliğinden dolayı, fantaziler geliştirip geliştirmediğimi merak etsin istedim. Karısı ne ister? Karısının beynine ve kalbine insin istedim. Sorunlarımı, sorunlarımızı yok farz edip, kaçması değildi istediğim...Belki de dengesiz olan sadece ben değilim, kendisinin de dengesizliklerini bulsun ve onarsın istedim...Çünkü ben kendimi onarmak için çaba gösterdim...”

“Geç Kaldım...”

Senenin ilk kar taneleri, Ankara’ya iniyordu. Doğa yine ahenkli dansına başlamıştı. Arabamın üzerine düşen karları temizlemeye öyle dalmışım ki, yanımda duran adamı görünce birden irkildiğimi hatırlıyorum.

“Af edersiniz, sizi korkutmak istememiştim. Terapi için gelmiştim ama trafikten geciktim. Aslında terapi de değil, yardımınıza ihtiyacım olduğu için geldim. Ben Çiğdem’in eşiyim.”

Şaşırmadım desem yalan olurdu. Akşamın sekiziydi ve onun randevusu olmadığını biliyordum. Nereden çıkmıştı bu adam şimdi? Belli ki büyük bir sorun vardı.

“Yardımcınızı yoldan aradım ama çıktığınızı söyledi. Sizi yakaladım ama öyle sanıyorum ki, evinize gidiyorsunuz. Sizinle haftalar önce telefonda konuşmuştuk. Çok kabalık etmiştim, özür dilerim. Lütfen bana yardım edin, çok çaresizim. Yarın ilk seansınızda sizinle görüşmeye gelmek istiyorum.”

“Terapiler size göre deli saçması değil miydi” dememek için kendimi zor tutmuştum.

“Seyahatteydim yeni döndüm...”

“Evet, kaçmıştın...” demedim tabi ki ona. Sadece dinliyordum.

“Çiğdem ve çocuklar evde yok. Evde hiç bir şey yok. Çok haklıydınız, ona destek olmalıyım. Sanırım geç kaldım. Bana bu kısa mektubu bırakmış. Size vermek istedim. Yarına kadar yorum yaparsınız diye. Ne bileyim işte, ne yapacağımı bilemiyorum açıkçası...”

“Sana sevgilim mi, kocacığım mı? Ne diye hitap edeceğimi bilemiyorum. Sevgili demek, sevgi ile dolu demek, bu tanıma seni pek oturtamadım, kocacığım demekse hayat arkadaşı demek, bu kavrama da seni yerleştiremedim. Sen sadece çocuklarımın babası tanımına uyuyorsun.

Uzun uzadıya yazacak değilim, zaten anlamazsın. Sana on iki yıl boyunca anlatmaya çalıştım, hiç anlamadın ki, yazsam anlayasın.

Gidişimin nedenini en iyi sana İlkim hanım anlatacaktır. Onu arayıp, sana beni anlatmasını rica edeceğim. Benim özelim diye, benim iznim olmadan sana terapilerdeki beni anlatmayacağını biliyorum. Gerçi sen bunları hep deli saçması olarak gördün, belki hala da öyle görüyorsun.

Ben seni ve evliliğimi terk ediyorum. Sen evliliğimizde hiç olmadın artık ben de, sende ve evliliğimizde yokum. Sana hayatta iyi kaçışlar...hoşça kal...”

Okuyacağınız öyküler, gerçek yaşam öyküleridir. Hayatı, erkekleri, cinsel kimliklerini, cinselliklerinin sınırlarını, ilişkilerini ve evliliklerini terapilerde sorgulayan bu kadınları okurken eminim sizde kendinizden duygular, benzer yaşanmışlıklar, sevinçler ve hüznler bulacaksınız.

Kim bilir belki de iç dünyanızda ilişkilerinizde ya da evliliğinizde karanlığa yattırdığınız ve asla bakmaya cesaret edemediğiniz bilinmezliklerinizin anahtarını keşfedeceksiniz...

Geçmişlerinde ve bugünlerindeki şiddetli depresimleri ve bu depresimlerin evliliklerinde yarattığı sarsıntıyı sizlerle paylaşan bu yedi kadın öyle sanıyorum ki pek çok kadının duygu dünyasına ve evliliğine de ayna tutacak...

ISBN 975-98344-05

9 789759 834401

yenisayfa
online alışveriş: .com.tr

Satış Fiyatı: 5.90 YTL
(5.900.000. TL.)

